

ΕΞΕΛΩΝΥΜΩΝ

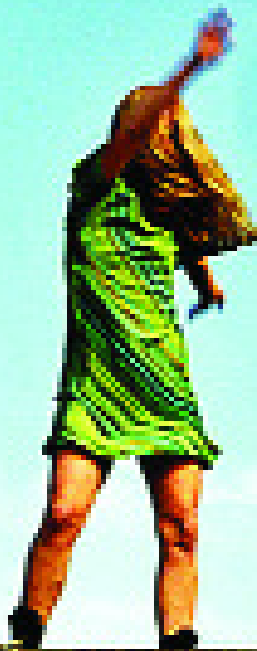
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ "ΔΙΚΤΥΟΥ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ"

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007

ΤΕΥΧΟΣ

7

ΦΡΑΣΜΑ ΦΥΣΙΚΟΥ / 2^{ος} ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ
ΑΝ.Α.ΔΡΑΣΗ ΙΑΤΡΙΚΗΣ / ΑΝΑΠΝΟΗ ΒΙΟΠΟΓΚΟΥ
ΟΙΚΤΥΟ ΟΡΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ / ΟΙΚΤΥΟ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ
ΑΝ.Α.ΔΡΑΣΗ ΠΝΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

ΔΙΚΤΥΟ
ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

**3 ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΟΜΑΔΑ - ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΕΝΟΤΗΤΑ 4-5 ΝΟΜΟΣ ΠΛΑΙΣΙΟ 6-7 ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΠΟ-
ΓΕΣ ΕΠΙΤΕΠΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΚΠΟΓΕΣ 8-9 INTERNET, VIDEO GAMES, H/Y, DSL,TV,
PLAYSTATION 3, MICROSOFT, SONY ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, ΠΟΠΠΑ ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΑΠΕΙΝΗΤΙ-
ΚΟΣ... 10 ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΣ 11 ΠΝΕΙΩΨΗΦΙΑ VS ΜΕΙΩΨΗΦΙΑ ΚΑΙ ΘΑΤΣΕΡΙΣΜΟΣ 12 ΣΕ ΚΑΘΕ
ΓΩΝΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ 13 ΤΑ ΧΗΜΙΚΑ ΒΛΑΠΤΟΥΝ ΣΟΒΑΡΑ.... 14-15 ΣΧΟΛΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΗ-
ΝΙΚΗΣ ΓΩΣΣΑΣ ΣΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ 16-17 ΠΕΘΑΝΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΙΟΤΑΝ... 18 ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΦΟΙΤΗ-
ΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ 19 UNDOOMSHUSET 20-21 ΦΟΡΟΥΜ 22-23 ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ 24 ΓΡΗΓΟ-
ΡΗΣ ΦΑΡΑΚΟΣ 25 ΧΡΑΝΤ ΝΤΙΝΚ 26-27 ΑΝΙΧΝΕΥΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩΚΟΜΜΟΥΝΙ-
ΣΜΟΥ 28-29 JOY DIVISION 30 ΑΦΙΕΡΩΜΑ: JIM MORISSON 31 ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ**

Κινηματογραφική Ομάδα Εξ ευωνύμων...

Το περιοδικό μας, με πυρήνα τα σχήματα του Δικτύου αλλά και με ένα ευρύτατο δίκτυο συνεργατών, κλείνοντας ενάμιση χρόνο ζωής και επιτυχημένης πολιτικής παρέμβασης στα τραπέζια των σχημάτων μας, τους διαδρόμους και τα αμφιθέατρα των σχολών μας, ενίοτε και από τους κάδους οκουπιδιών... Αποφασίζει να επεκτείνει τις δραστηριότητές του και στο χώρο της 7ης τέχνης. Ο λόγος; Προφανής!

Την ώρα που η προβολή της σαχλαμάρας και της υπερπλούστευσης των πάντων κατακλύζει τις μικρές και τις μεγάλες οθόνες, κάποιος και κάποιες στο χώρο του κινηματογράφου συνεχίζουν να αντιστέκονται. Δύσκολα θα τους συναντήσετε στους κινηματογραφικούς πολυχώρους των 15 και 20 αιθουσών.

Αυτόν τον πολιτικό κινηματογράφο που καλλιεργεί τους ανθρώπους και αλλάζει συνειδήσεις θέλουμε να φέρουμε στα αμφιθέατρα των σχολών μας.

Για να επικοινωνήσετε μαζί μας για να μας δώσετε ιδέες και για να κανονίσουμε τις προβολές:

Βιολογικό	
Μπορμόλης Φοίβος	6942655847
Φαρμακευτική	
Ζαχαριάδης Θανάσης	6944522908
Φυσικό	
Μανώλης Γιάννης	6973610015
Μαθηματικό	
Νεστορίδης Νέστορας	6974418723
Ιατρική	
Τσέκερη Μαρία	6944543426
Οδοντιατρική	
Σαμπανακάκης Αντώνης	6979423768
Πληροφορική	
Μπασκόζος Γιώργος	6973895781

Επικοινωνία: ex_euonymon@yahoogroups.com επίσης: Ex_euonymon@yahoo.gr
Σχεδιασμός τεύχους: Δ.Κ. Σωτηρόπουλος

Αριστερή Ενότητα

Εμπρός στο δρόμο για την ενότητα των σχημάτων της ριζοσπαστικής Αριστεράς

Στο Πολυτεχνείο στις 10-11 Μάρτη, μετά από κάλεσμα των Αριστερών Σχημάτων και του Δικτύου Αυτόνομων Ριζοσπαστικών Αριστερών Σχημάτων, στο οποίο συμμετείχαν αυτόνομα ανεξάρτητα σχήματα και ανέντακτοι φοιτητές και φοιτήτριες αποφασίσθηκε να συγκροτηθεί μια ενωτική πρωτοβουλία στους χώρους σπουδών που θα δώσει ενωτικά τις μάχες που έρχονται σε όλη τα επίπεδα, η Αριστερή Ενότητα. Στόχος μας δεν είναι ένας ακόμα πόλος της αριστεράς αντιπαραθετικός στους υπόλοιπους, αλλά η ανασύνθεση της φοιτητικής αριστεράς και η ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος.

Τους τελευταίους μήνες το φοιτητικό και σπουδαστικό κίνημα κατέφερε κάτι που πριν από λίγο καιρό φαινόταν ανέλπιστο. Κατάφερε να σπάσει στην πράξη το εμπόημα της αδράνειας και να αποδείξει ότι οι συλλογικοί αγώνες μπορούν να φέρνουν αποτελέσματα και να είναι νικηφόροι. Το κατάφερε το καλοκαίρι πατώντας τον νέο νόμο πλαίσιο και βάζοντας τις βάσεις για την μη εφαρμογή του ακόμα και σε περίπτωση ψήφισης του, το κατάφερε με την «άνοιξη των αγώνων» μέσα στο χειμώνα σπάζοντας την δικομματική συναίνεση γύρω από την αναθεώρηση του Α16Σ και αναγκάζοντας το ΠΑΣΟΚ να πάρει τα χέρια του, αλλά όχι το μυαλό του, από την αναθεώρηση. Τα παραπάνω δεν ήρθαν σαν τυχαία αποτελέσματα μιας φοιτητικής και σπουδαστικής έκρηξης αλλά κατέστησαν δυνατά μέσα από την υλοποίηση πολύ συγκεκριμένων πρακτικών. Της ενότητας του φοιτητικού κόσμου πάνω στα συγκεκριμένα μέτωπα της συγκυρίας (ψηφισμένοι νόμοι για Αξιολόγηση, ΙΔΒΕ, ΔΟΑΤΑΠ, Νόμος πλαίσιο, Α16Σ) και όχι πάνω σε συνολικές πολιτικές πλατφόρμες. Της κοινής δράσης φοιτητών-σπουδαστών με τα υπόλοιπα κομμάτια της εκπαίδευσης και ιδιαίτερα με την ομοσπονδία των πανεπιστημιακών (ΠΟΣΔΕΠ). Του ανοίγματος του ζητήματος της αναδιάρθρωσης στην εκπαίδευση και τα αποτελέσματα της σε όλη την κοινωνία μέσα από πρωτοβουλίες, εκδηλώσεις και εξωστρεφείς δράσεις.

Το μεγαλύτερο και πιο ζωντανό κομμάτι αυτού του κινήματος ήταν και είναι ο ανέντακτος κόσμος. Συναγωνίστριες και συναγωνιστές που δεν αναγνωρίζουν τον εαυτό τους σε καμία από τις υπάρχουσες συνιστώσες του κινήματος αλλά εμπνέονται από την συνολική αντίληψη και πρακτική που ανέπτυξαν το προηγούμενο διάστημα οι φοιτητικοί και σπουδαστικοί σύλλογοι. Με αυτά την έννοια φαίνεται τόσο η αναγκαιότητα όσο και η δυνατότητα δημιουργίας ενός καινούργιου υποκειμένου στο εσωτερικό των σχολών που θα καταφέρει να εκφράσει αυτό τον κόσμο, να εσωτερικεύσει την εμπειρία του κινήματος και να κρατήσει ζωντανές τις πρακτικές και τις αντιλήψεις του τα επόμενα χρόνια μέσα στους συλλόγους έτσι ώστε από καλύτερες θέσεις να συνεχίσουμε των αγώνα μας. Θεωρούμε ότι μετά από τόσους μήνες κινητοποιήσεων και κοινών διαδικασιών έχει ήδη διαμορφωθεί το πολιτικό πλαίσιο που μπορεί να αποτελεί την καλύτερη βάση για την

δημιουργία ενός υποκειμένου που θα παρεμβαίνει στο εσωτερικό των συλλόγων με πραγματικούς όρους. Αυτό το πλαίσιο δεν είναι άλλο από την πλήρη εναντίωση στην διαδικασία της αναδιάρθρωσης όπως εκφράζεται μέσα από τους ήδη ψηφισμένους νόμους για Αξιολόγηση, ΙΔΒΕ, ΔΟΑΤΑΠ, τον νέο νόμο πλαίσιο, την αναθεώρηση του Α16Σ και τον τρόπο που αυτές οι κατευθύνσεις εξειδικεύονται στο εσωτερικό των σχολών. Η πολιτική αυτή συναποφασίζεται και υλοποιείται από όλες τις ελληνικές κυβερνήσεις στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής ενοποίησης και έχει κωδικοποιηθεί ως «διαδικασία της Μπόλνια». Στόχος της είναι αφενός να βαθύνει τις λογικές και τις πρακτικές της αγοράς στο εσωτερικό των σχολών, αφετέρου να δημιουργήσει ένα νέο μοντέλο εργαζόμενου πειθήνιου, στενά ειδικευμένου, διαρκώς επανακαταρτιζόμενου χωρίς συλλογικά δικαιώματα, συνδέοντας με αυτό τον τρόπο τις αλλαγές σε επίπεδο εκπαίδευσης με τις αρνητικές εξελίξεις στον τομέα της εργασίας. Από τα παραπάνω όμως και κυρίως μέσα από το ίδιο το κίνημα προκύπτει και η Αριστερά χρειάζομαστε. Χρειάζομαστε μία Αριστερά που ξέρει να μαθαίνει από τα κινήματα. Μία Αριστερά που σέβεται την διαφορετικότητα και μπορεί να την κάνει προωθητική δύναμη. Μία Αριστερά που δεν κλείνεται στους τοίχους της σχολής της αλλά αντιλαμβάνεται τον εαυτό της σαν κομμάτι των αγώνων που ξεδιπλώνονται σε όλο τον κόσμο από την Λατινική Αμερική μέχρι την Ευρώπη και τη Ασία. Αγώνες που γίνονται για να εξασφαλίσουν την αξιοπρέπεια απέναντι σε μία πραγματικότητα που θέλει όλα να αγοράζονται και να πουλιούνται. Για αυτό στο εσωτερικό της Αριστεράς Ενότητας εξασφαλίζεται η πλήρης οργανωτική και πολιτική αυτονομία τόσο των σχημάτων όσο και των ήδη διαμορφωμένων συλλογικοτήτων που συμμετέχουν σε αυτή. Εμπνεόμαστε από το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα και τα νέα κοινωνικά κινήματα στη λογική της συναίνεσης, της δημοκρατίας, της αυτονομίας και του αμοιβαίου σεβασμού. Αντιλαμβάνομαστε τον εαυτό μας ως κομμάτι αυτών των πολύμορφων αντιτάσεων που αναπτύσσονται έτσι ώστε όλοι μαζί να δημιουργήσουμε ένα κόσμο που θα χωρά τα όνειρα και τις ανάγκες μας.

Βαδίζουμε στη νικηφόρα κατεύθυνση των συλλογικών αγώνων και της κοινής δράσης με άξονα τα κοινά προβλήματα και συνεχίζουμε να αποδεικνύουμε ότι την ιστορία τη γράφουν οι αγώνες μας!

ΝΟΜΟΣ ΠΑΙΣΙΟ

Τελικά η κυβέρνηση ψήφισε μόνη της το νέο νόμο-πλαίσιο αψηφώντας το φοιτητικό και πανεκπαιδευτικό κίνημα που απαιτούσε και απαιτεί την απόσυρσή του. Ένα νόμο-πλαίσιο που σταμάτησε πέρυσι το καλοκαίρι η έκρηξη των φοιτητικών αγώνων δείχνοντας την ισχύ του φοιτητικού κινήματος και αναγκάζοντας την κυβέρνηση σε συνεχείς τακτικισμούς μέχρι την ψήφισή του. Ο νέος νόμος-πλαίσιο έρχεται να ολοκληρώσει θεσμικά τη διαδικασία της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης, από την πρώτη παράγραφό του φαίνεται ότι θεωρεί δεδομένη την αναθεώρηση του άρθρου 16, στοχεύοντας να μεταλλάξει το Πανεπιστήμιο σε αυταρχικό εκπαιδευτήριο καταργώντας κάθε έννοια αυτοτέλειας, εντατικοποιώντας βίαια τους όρους σπουδών και ποινικοποιώντας τους αγώνες φοιτητών και πανεπιστημιακών, στηρίζοντας το τρίπτυχο ανταγωνιστικότητα, κινητικότητα, ανταποδοτικότητα. Οι συνεχιζόμενοι αγώνες απέναντι στο νόμο-πλαίσιο έδειξαν ότι οι φοιτητές δεν αντιδρούν σε αποσπασματικές διατάξεις αλλά σε συνολικές εκπαιδευτικές πολιτικές. Ας δούμε όμως τις βασικές αιχμές του νόμου-πλαισίου σε συνάρτηση με τους στόχους της νεοφιλελεύθερης εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης στην Ελλάδα αλλά και πανευρωπαϊκά.

Ηδη από την αιτιολογική έκθεση γίνονται σαφείς οι προθέσεις του νόμου. Μια αιτιολογική έκθεση που αναπαράγει όλους τους μύθους με τους οποίους συνοδεύεται η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση πανευρωπαϊκά. Χαρακτηριστικό είναι ότι προτάσσεται η ανάγκη παραγωγής εξειδικευμένων αποφοίτων από τα Πανεπιστήμια, τονίζεται η ανάγκη συμμόρφωσης με τα κριτήρια της Λισσαβόνα στο πλαίσιο του Κοινού Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης ώστε να γίνει η εκπαίδευση «ανταγωνιστικότερη». Επίσης το Άσυλο, κατάκτηση του φοιτητικού και λαϊκού κινήματος, στην αιτιολογική έκθεση επαναορίζεται και ουσιαστικά καταργείται «Το Ακαδημαϊκό άσυλο είναι για να υπηρετεί την ανεξαρτησία των ιδεών και όχι για να διευκολύνει την παραβατικότητα. Η πολιτεία δημιουργεί συνθήκες ευελιξίας ώστε οι πανεπιστημιακές αρχές -που έχουν την ευθύνη- να μπορούν αυτόνομες να προστατεύουν το πραγματικό άσυλο, να προστατεύουν τους φοιτητές που θέλουν να σπουδάσουν απρόσκοπτα». Μετά από αυτήν την εισαγωγή δεν μπορεί να περιμένει κανείς τίποτα άλλο παρά ένα νόμο-έκτρωμα.

Στο 1ο άρθρο του νέου νόμου διατυπώνεται η αποστολή των ΑΕΙ. Εκεί υιοθετούνται έννοιες της κρατούσας αντίληψης για την κοινωνία και την οικονομία όπως η «προσώληση των ΑΕΙ στις αρχές της

βιώσιμης ανάπτυξης και της κοινωνικής συνοχής» (α1, π2γ), ενώ αφαιρείται πλέον από την αποστολή των ΑΕΙ η δημιουργία πολιτών με πολιτική συνείδηση αλλά και η υποχρέωση του κράτους να χρηματοδοτεί τα ιδρύματα ώστε να εκπληρώνουν την αποστολή τους. Στη συνέχεια στο άρθρο 3 κατακρεουργείται το Άσυλο στο πλαίσιο της αυταρξικοποίησης της λειτουργίας των ΑΕΙ. Αφενός επαναπροσδιορίζεται ως ακαδημαϊκό, άρα σχετίζεται ουσιαστικά μόνο με τη διακίνηση ιδεών και τη διδασκαλία, αφεντέρου δεν καλύπτει πλέον όλους τους χώρους του Πανεπιστημίου και αίρεται πολύ εύκολα με απόφαση του πρυτανικού συμβουλίου. Στις αστικές δημοκρατίες η ελεύθερη διάδοση ιδεών δεν χρειάζεται άσυλο, το Πανεπιστημιακό Άσυλο προστατεύει τη μετουσίωση των ιδεών στην πράξη, προστατεύει πολιτικές πρακτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες και αυτό ακριβώς καταργείται στο νέο νόμο-πλαίσιο που αναπαράγει μια εργαλειοκίνητη αντίληψη για το Πανεπιστήμιο, ένα εργοστάσιο ειδικευσης εργατικού δυναμικού όπου η κριτική σκέψη και η πολιτική πρακτική, το ίδιο το φοιτητικό κίνημα δηλαδή, δεν έχει χώρο.

Όμως ο πυρήνας του νόμου που συμπυκνώνει τις νεοφιλελεύθερες αναδιρθρωτικές επιλογές είναι τα άρθρα 4 και 5. Σε αυτά τα άρθρα έρχεται να καταλυθεί κάθε είδους αυτοδιοίκηση και αυτοτέλεια

των ΑΕΙ και να ευθυγραμμιστεί πλήρως η λειτουργία τους στις ανάγκες της αγοράς σύμφωνα με τις επιταγές των υπουργείων παιδείας και οικονομικών. Πιο συγκεκριμένα κάθε Πανεπιστήμιο υποχρεούται να συντάξει εσωτερικό κανονισμό (α4), ο οποίος όμως εγκρίνεται από το υπουργείο, ή να υιοθετήσει τον κανονισμό του υπουργείου, κάτι που προσδένει το Πανεπιστήμιο στις εκάστοτε κυβερνητικές επιλογές. Όμως ο κρατικός κλοιός και ο ελεγκτικός μηχανισμός που διασφαλίζει ότι το Πανεπιστήμιο εφαρμόζει τα αναδιρθρωτικά μέτρα ολοκληρώνεται στο άρθρο 5 με τα 4ετή αναπτυξιακά προγράμματα. Συμφωνίες δηλαδή των ΑΕΙ με τα υπουργεία παιδείας και οικονομικών που θα χρηματοδοτούν τα Πανεπιστήμια μόνο εφόσον εγκρίνουν τον αναπτυξιακό προγραμματισμό. Έτσι η χρηματοδότηση από υποχρέωση του κράτους, όπως ορίζει το άρθρο 16, μετατρέπεται σε επιδότηση και σε πολιορκητικό κριό που αναγκάζει το Πανεπιστήμιο σε συμμόρφωση με τις νεοφιλελεύθερες επιλογές των κυβερνώντων. Επίσης ο προγραμματισμός πρέπει να περιλαμβάνει πηγές και εκτός της κρατικής χρηματοδότησης όπως διδάκτρα, ενώ καθοριστικό ρόλο για τη χρηματοδότηση παίζει η συμμόρφωση ως προς την αξιολόγηση. Γίνεται σαφές ότι με αυτό το μέτρο προωθείται ο κρατικός έλεγχος και επιβάλλονται οι κυρίαρχες πολιτικές στα ΑΕΙ. Παράλληλα επειδή

στο άρθρο 7 προβλέπεται η μεταφορά πόρων από τις σχολές που δεν εκπληρώνουν τους στόχους τους σε αυτές που είναι πιο «πειθαρχημένες» επιβάλλεται μια βίαιη στροφή των προγραμμάτων σπουδών σε εξειδικευμένα αντικείμενα και τίθεται θέμα επιβίωσης των σχολών που δεν μπορούν να συμμορφωθούν στα αγοραία κριτήρια των 4ετών προγραμμάτων ενώ επιβάλλονται συγκρουσιακές σχέσεις μεταξύ των σχολών που κάθε άλλο παρά βοηθούν την επιστημονική πρόοδο.

Στο άρθρο 6 θεσπίζεται θέση γραμματέα ΑΕΙ. Ο γραμματέας διαμεσολαβεί ανάμεσα στο υπουργείο και στο Πανεπιστήμιο, διαχειρίζεται τα οικονομικά του ΑΕΙ και έχει την ευθύνη για την τήρηση του, ορισμένου από το υπουργείο, εσωτερικού κανονισμού. Είναι δηλαδή manager που διασφαλίζει τη διαχείριση του Πανεπιστημίου σύμφωνα με τη θέληση του υπουργείου και με τα επιχειρηματικά κριτήρια που ορίζει το καθεστώς ελεύθερης αγοράς στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης. Η συρρίκνωση της αυτοδιοίκησης όμως συνεχίζεται και με την διάταξη που προβλέπει συμμετοχή μελών ΔΕΠ από άλλες σχολές στα εκλεκτορικά (α25) χωρίς να διευκρινίζεται ποιος θα τους επιλέγει, δημιουργώντας διατμηματικές πελατειακές σχέσεις και καταργώντας την αυτοτέλεια των τμημάτων.

Ένας από τους βασικούς στόχους του νόμου είναι να πειθαρχήσει το φοιτητικό σώμα ποινικοποιώντας τους αγώνες και εντατικοποιώντας τους όρους σπουδών. Εκτός από τη διάταξη για το Άσυλο αυτό υλοποιείται μέσω της έντονα ρεβανσιτικής διάταξης που ορίζει τη διάρκεια εξαμηνών υποχρεωτικά σε 13 εβδομάδες δι-

νοντας μόνο 2 εβδομάδες για αναπληρώσεις. Έτσι καθορίζεται κεντρικά από το υπουργείο ένα ζήτημα που μέχρι τώρα ήταν εσωτερικό της ακαδημαϊκής κοινότητας απαγορεύοντας ουσιαστικά τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις φοιτητών και καθηγητών. Παράλληλα εισάγονται αλυσίδες μαθημάτων με προαπαιτούμενα (α14) ενώ στο ίδιο άρθρο προβλέπεται ανώτατη διάρκεια φοίτησης, κάτι που καταργεί τον ακαδημαϊκό χαρακτήρα του Πανεπιστημίου ενώ οι φοιτητές που ξεπερνούν το όριο του 2ν διαγράφονται και τους παρέχεται βεβαίωση σπουδών. Έτσι παράγονται απόφοιτοι δύο ταχυτύπων, πτυχιούχοι και διαγραμμένοι, κάτι που έρχεται να διασπάσει ακόμα περισσότερο τα συλλογικά εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματα των νέων εργαζόμενων και να τους μετατρέψει σε πειθαρχημένη μάζα ατομικοτύπων. Φυσικά δεν γίνεται καθόλου λόγος για φοιτητικά μέριμνα. Αντί αυτής εισάγονται εκπαιδευτικά δάνεια και ανταποδοτικές υποτροφίες που δεδομένης της ανυπαρξίας κοινωνικής και φοιτητικής μέριμνας έχουν το χαρακτήρα του καταναγκασμού. Οι ταξικοί φραγμοί εντείνονται και με την περικοπή των δωρεάν συγγραμμάτων που πλέον είναι ίσα «με τον αριθμό των υποχρεωτικών και επλεγόμενων μαθημάτων που απαιτούνται για την λήψη του πτυχίου», κάτι που καταργεί ουσιαστικά τη δυνατότητα αλλαγής μαθημάτων επιλογής, πειθαρχώντας με βίαιο τρόπο τις σπουδές σε ροές μαθημάτων.

Κάθε κριτική που κάνουμε στο νόμο δεν μπορεί παρά να λαμβάνει υπόψη τον διττό ρόλο του Πανεπιστημίου. Δηλαδή το ρόλο του ως ιδεολογικό μηχανισμό του κράτους που παράγει και αναπαράγει

την κυρίαρχη ιδεολογία αλλά και το ρόλο του ως καταναεμπτικό μηχανισμό της εργατικής δύναμης που εκπαιδεύει σε διαφορετικές θέσεις στην παραγωγή. Όμως ιστορικά το Πανεπιστήμιο είναι η βαθμίδα της εκπαίδευσης με τη μεγαλύτερη σχετική αυτονομία, απαραίτητη για την εξέλιξη της επιστήμης, που διατηρεί στοιχεία κριτικής σκέψης, χώρου όπου μπορεί να επερωτάται και να αμφισβητείται ακόμα και η κυρίαρχη ιδεολογία. Αυτά τα χαρακτηριστικά εξαφανίζει ο νέος νόμος-πλαίσιο βαθαινώντας τις λογικές και τις πρακτικές της αγοράς στο εσωτερικό των σχολών. Παράλληλα εξαφανίζεται κάθε ψήγμα κριτικής σκέψης και επιχειρεί να καταστείλει τους αγώνες των φοιτητών δημιουργώντας ένα συνολικό αυταρχικό πλαίσιο λειτουργίας. Για αυτό το φοιτητικό κίνημα δεν αντιπαράθεται σε ξεχωριστές διατάξεις του νόμου αλλά στο σύνολό του και στη συνολική στρατηγική αναδιρθρώσεων που αυτός εντάσσεται.

Συνεχίζουμε τους αγώνες απέναντι στο νόμο-έκτρωμα, για να μην εφαρμοστεί και να αποσυρθεί, αλλά και συνολικά απέναντι στη στρατηγική της Μπλοκία, της Λισσαβόνα, της Πράγας που υλοποιείται μέσω των νόμων για ΙΔΒΕ, ΔΟΑΤΑΠ. Αξιολόγηση για να πτυθεί συνολικά η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση.

Μπασκόζος Γιώργος
ΑΝ.Α.ΔΡΑΣΗ Πληροφορικής
www.di.uoa.gr/~diktyo

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΕΠΙΤΕΠΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Τα τελευταία χρόνια παρά τις προσπάθειες που γίνονταν κυρίως από το χώρο της αριστεράς να δοθεί πολιτικός χαρακτήρας στις φοιτητικές εκλογές, αυτές περιορίζονταν σε μια αντιπαράθεση που ήταν σε μεγάλο βαθμό κομματικοί μηχανισμοί, αντιπαράθεση ρουσφετολογίας μεταξύ των κυρίαρχων παρατάξεων (ΟΑΠ-ΝΟΦΚ, ΠΑΣΠ), παρέες και μέσα σε όλην αυτό το χαμό μεταξύ Μυκόνου και Έλενας Παπαρίζου υπήρχαν και αυτοί που έδιναν και μέσα από τις εκλογές τη μάχη ενάντια στην αξιολόγηση, τα ΙΩΒΕ, το ΔΟΑΤΑΠ τον αγώνα για ένα καλύτερο πανεπιστήμιο.

Φέτος τα πράγματα δεν είναι έτσι, ή δεν είναι ακριβώς έτσι... Η νοοτροπία του κομματικού μηχανισμού, της Μυκόνου, της Παπαρίζου, της ρουσφετολογίας δε καθίκαν ούτε θα εκλείψουν, το ουσιώδες όμως είναι ότι φέτος μετά από 2 μήνες κινητοποιήσεων την περίοδο του Μαΐου-Ιουνίου και 2,5 μήνες την περίοδο Ιανουαρίου-Φεβρουαρίου-Μαρτίου η πολιτική τόσο ως αξία αλλά και ως ουσία είναι στο επίκεντρο των φοιτητικών συλλόγων (συνελεύσεις, πορείες κ.τ.λ.).

Η ΟΑΠ-ΝΟΦΚ, Η ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΜΜΕ

Περί μειοψηφιών και πλειοψηφιών ο λόγος. Είναι προφανές ότι η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ο' αυτές τις εκλογές θα δώσει την πιο λυσοαλέα μάχη με στόχο να υπερασπιστεί την κυβερνητική πολιτική και να δείξει ότι οι καταλήψεις των σχολών ήταν ζητήματα οργανωμένων μειοψηφιών. Διαθέτοντας τον πιο σκληρό εκλογικό μηχανισμό σε σχέση με όλες τις άλλες παρατάξεις θα βάλει λυτούς και δεμένους, προκειμένου την επόμενη των εκλογών η Υπουργός Παιδείας να μην κάνει τίποτα παραπάνω απ' το να επαναλάβει τις περσινές της δηλώσεις όταν ξεκινούσαν οι κινητοποιήσεις «Δεν καταλαβαίνω ποιος ο λόγος να αντιδράτε στις μεταρρυθμίσεις, οι φοιτητές ψήφισαν σε ανοιχτές δημοκρατικές εκλογές και επέλεξαν την παράταξη με τις φιλελεύθερες θέσεις για την παιδεία, που συμφωνεί σε μεγάλο βαθμό με το κυβερνητικό πρόγραμμα και μέσα στην οποία δραστηριοποιούνται και οι νέοι της ΟΝΝΕΔ, η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ». Οι δηλώσεις αυτές της υπουργού, αν και πέροι είχαν περάσει λίγο απαραίτητες φέτος θα πάρουν πραγματικά διαστάσεις μέσα από τα ΜΜΕ που θα επαναφέρουν μια συζήτηση για πλειοψηφίες και μειοψηφίες πολύ πιο έντονη. Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ βγήκε από το καβούκι της «παράταξης της σχολής», από εκεί που στις περισσότερες σχολές «ασχολούνταν» με εκδρομές, πώς θα δώσει καμιά διπλωματική, πώς θα κάνει το 4,5 να γίνει 5 για τα γαλάζια παιδιά, πώς θα γίνουν κάποιες παραπάνω μεταγραφές, από εκεί που περιφρονούσε και υποτιμούσε τις γενικές συνελεύσεις φέτος μίπκε στα αμφιθέατρα με τον πιο σκληρό δεξιό λόγο, με δεξιές πρακτικές και από εκεί που ήταν «η παράταξη των φοιτητών» όπως έλεγε έγινε η παράταξη της κυβέρνησης μέσα στο πανεπιστήμιο.

6 εξευνήμων

ΠΑΣΠ ΙΔΕΑ...

Η κατάσταση με την ΠΑΣΠ είναι πιο περίπλοκη. Την είχαμε συνθίσει και αυτή όπως και τη μεγάλη της αδελφή τη ΔΑΠ να κινείται σε επίπεδο παρέμβασης με εκδρομές στη Μύκονο μια βδομάδα πριν ή μια βδομάδα μετά, με γλέντια στο Θάνο Πετρέλν και την Αποστολία Ζών άντε και κανένα φυλλάδιο ή καμιά αφίσα που να ψέλνιζε αντικυβερνητικά συνθήματα. Ακόμα συνεπής υπήρξε και η ΠΑΣΠ στην εξυπηρέτηση της κομματικής της πελατείας όσον αφορά στα ζητήματα σχολής. Την περίοδο του φοιτητικού κινήματος δεν είχε ενιαία στάση πανελλαδικά, σε πολλές σχολές στήριζε το πλαίσιο της κατάληψης, σε άλλες σχολές κατέβαινε στο αντικατάληψη μπλοκ σε άλλες περιπτώσεις εκεί που στήριζε το μπλοκ της κατάληψης στο μέσο των κινητοποιήσεων απέσυρε τη στήριξη της ή με τακτικές κινήσεις αποδυνάμωσε το μπλοκ των κινητοποιήσεων. Ένα είναι σίγουρο αυτά τη στιγμή, ότι η ΠΑΣΠ σε αντίθεση με τη ΔΑΠ και σε αντίθεση με τις δυνάμεις της αριστεράς στερείται ιδεολογικού στίγματος και προανατολιομού. Ακόμα και στις σχολές που είναι με τις κινητοποιήσεις, ενάντια στο Α16 και στο νέο νόμο πλαισίου ο λόγος ο οποίος αρθρώνει μπορεί να είναι αντικυβερνητικός αλλά σε καμιά περίπτωση δεν είναι ενάντια στην Ευρωπαϊκή Πολιτική που ασκείται στο χώρο της παιδείας. Άλλωστε δεν έχει περάσει καιρός από τότε που το ΠΑΣΟΚ όντας κυβέρνηση πρότεινε αλλαγές πάνω κάτω ίδιες με αυτές που τώρα προωθούνται. Η ΠΑΣΠ όπως και το ΠΑΣΟΚ σε καμιά

περίπτωση δεν μπορούν να θεωρηθούν φερέγγυοι σύμμαχοι διότι πολύ απλά, ακόμα και εκεί που αρθρώνουν αντιπολιτευτικό λόγο και δε βάζουν τη δική τους σφραγίδα στις μεταρρυθμίσεις, αν την επαύριο γίνουν κυβέρνηση μάλλον σε ίδιο πνεύμα θα κινηθούν. Επίσης δεν πρέπει να ξεχνάμε τόσο τις δηλώσεις Πάγκαλου για το άσυλο, που τίποτα δεν έχουν να ζηλέψουν από τις προτάσεις Καρατζαφέρη όσο και τις προτάσεις Βενιζέλου που δεν έρχονται σε ρήξη ούτε με το πνεύμα ούτε με την ουσία των μεταρρυθμίσεων αλλά συγκρούονται μόνο επιφανειακά με την κυβέρνηση. Όσο για το Γ. Παπανδρέου, ουδέν σχόλιο, παραπέμπουμε στο πρωτοσέλιδο της εφημερίδας «το Βήμα» στις 22/12/2006 με τίτλο «Πατί θα ψηφίσω την αναθεώρηση του 16».

ΑΠΟ ΤΟ Ο.Α.Ρ.Α.Σ. ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

Σ' αυτές τις εκλογές το Δίκτυο δεν κατεβαίνει μόνο του, θα συμμετέχει σε έναν ευρύτατο συνασπισμό δυνάμεων από το χώρο της ριζοσπαστικής αριστεράς την Αριστερή Ενότητα (βλέπε σελίδα 2). Αυτά η επιλογή μας να βγούμε από τα στενά όρια του ΔΑΡΑΣ και να δημιουργήσουμε μια ευρύτερη συσπείρωση δίνει προοπτικές για ραγδαία μεταβολή του παγιωμένου πολιτικού status quo. Αρχικά επιχειρεί να δώσει μια απάντηση στο ζήτημα της πολυδιάσπασης των δυνάμεων της αριστεράς ξεπερνώντας τη λογική του ευκολογίου και χωρίς να υιοθετεί την αντίληψη ότι η ενότητα των δυνάμεων της αριστεράς θα επιτευχθεί όταν όλες οι άλλες απόψεις είτε εξαφανιστούν είτε αφομοιωθούν.

Αντιλαμβάνεται μια πραγματικότητα και αφομοιώνει την εμπειρία του κινήματος. Πώς είναι δυνατόν με συντρόφους που βρίσκεστε μαζί στις πορείες, που βιώνετε μαζί την καταστολή, που βρίσκεστε μαζί στη ΓΑΔΑ, που κερδίζατε μαζί τις συνελεύσεις, που κοιμάστε μαζί στην κατάληψη να δίνετε τη μάχη των εκλογών χωριστά; Εμείς απαντήσαμε ότι δε γίνεται, η Πανσπουδαστική και η ΕΑΑΚ είπαν πως γίνεται (πώς θα ήταν άρα-

γε τα πράγματα αν είχαν άλλη λογική); ευτυχώς τα Αριστερά Σχήματα, οι Φοιτητές /τριες ενάντια στο σύστημα, οι Φοιτητές του «Κόκκινο» και πολλά ανένταχτα σχήματα κυρίως από την περιφέρεια είχαν στο μυαλό τους αυτό που σκεφτόμασταν και εμείς. Βάλουμε λοιπόν στην άκρη το «σεχταρισμό» και το «σχηματικό πατριωτισμό» μας και ανεξάρτητα αν κάποιος αυτοπροσδιορίζεται ως κομμουνιστής, τροτσκιστής, μαοϊκός, ανένταχτος αριστερός, ανανεωτική αριστερά, ριζοσπαστική αριστερά, αριστερή σοσιαλδημοκρατία συννομολογήσαμε στις 10-11 Μαρτίου στο αμφιθέατρο ΜΑΧ ότι θα συνεχίσουμε να δίνουμε τη μάχη που δώσαμε όλο αυτό το χρονικό διάστημα με ένα πολιτικό πρόγραμμα που θα βασίζεται στα ζητήματα της αναθεώρησης του 16, του νόμου πλαισίου και της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης όπως αυτά εκφράζονται μέσα από την Μπολόνια αλλά θα έχει και τη δυνατότητα να προχωρήσει Ακόμα παραπέρα.

Αρκετοί έσπευσαν να κατηγορήσουν το εγχείρημα ως εκλογική συμμαχία... Για εμάς η αριστερή ενότητα είναι εγχείρημα μακράς πνοής με στόχο την ανασύνθεση των δυνάμεων της αριστεράς και την ανατροπή της νεοφιλελεύθερης σύγκλησης που παρατηρείται από τις φοιτητικές παρατάξεις του δικομματισμού. Οι εκλογικές συμμαχίες δεν είναι κατ' ανάγκη κάτι κακό, η εκλογική συγκόλληση είναι προβληματική και αυτό ευτυχώς δε φωτογραφίζει το μόρφωμα της αριστεράς ενότητας.

ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ζήτημα που χρήζει σημαντικής ανάλυσης είναι να δούμε λίγο βαθύτερα τον τρόπο με τον οποίο συγκροτήθηκε το φοιτητικό κίνημα και τις στρατηγικές τις οποίες είχαν οι παρατάξεις και τα σχήματα της αριστεράς. Ο πιο σημαντικός και πιο ζωντανός παράγοντας του κινήματος ήταν οι ανένταχοι φοιτητές που μπορεί μέχρι πριν από τον περασμένο Μάιο να μην έβρισκαν τον εαυτό τους σε κάποιο από τα μορφώματα της αριστεράς αλλά βρήκαν χώρο να εκφραστούν μέσα στο κίνημα. Σημαντικός ήταν επίσης και ο ρόλος που έπαιξε η ΠΟΣΔΕΠ. Η ΠΟΣΔΕΠ με απεργία διαρκείας στήριζε και στηρίζει τον αγώνα των φοιτητών βάζοντας ως αιτήματα της απεργίας τα αιτήματα που έβαζε και το ίδιο το φοιτητικό κίνημα. Αποτελούσε ουσιαστικά τη δικλειδα ασφαλείας και υποστήριξης στις σχολές που η ΔΑΠ ζητούσε να ανοίξει η σχολή χωρίς να βάζει πολιτικό σκεπτικό και περιεχόμενο. Εδώ θα πρέπει να γίνει αναφορά στη στάση της ΕΑΑΚ που ενό φέτος έβλεπε με θετικό τρόπο και επικροτούσε την απεργία στο παρελθόν είχε χαρακτηρίσει απεργίες της ΠΟΣΔΕΠ συντεχνιακές και τα μέλη ΔΕΠ ως χώρο με τον οποίο δεν μπορείς σε καμιά περίπτωση να συνεργαστείς (προφανώς αποτελεί πολύ θετικό στοιχείο αυτό η μετατόπιση). Η στάση της Πανσπουδαστικής δεν ήταν μια στάση καθαρής στήριξης και είχε σχέση με την αντιμετώπιση του ΚΚΕ απέναντι στην ΠΟΣΔΕΠ. Το καταψηφίζοντας πέροι η ΔΗΠΙΑΚ (συνδικαλιστική παράταξη του ΚΚΕ στα μέλη ΔΕΠ) τις απεργίες που καλούσε η ομοσπονδία και 2ο φέτος ζήτητας από το προεδρείο της ομοσπονδίας (Απέκκς, Μαϊστρος) να πάρει καταγγελτική θέση απέναντι στο μάζεμα υπογραφών των 1000 ΔΕΠ (ζητούσαν ανοιχτά πανεπιστήμια) πράγμα που ήδη είχε κάνει η ομοσπονδία απλά το θεωρούσαν διαφοροποιητικό στοιχείο σε σχέση με τις άλλες παρατάξεις. Ουσιαστικό ρόλο έπαιξε και η πρωτοβουλία ενάντια στην αναθεώρηση του Α16 η οποία κάνοντας εκδηλώσεις σχεδόν σε όλες τις πρωτεύουσες των νομών της χώρας και στους περισσότερους δήμους των μεγαλουπόλεων συνέβαλε καθοριστικά στο να αναστραφεί το δυσμενές κλίμα που επικρατούσε στη κοινωνία είτε σε κλίμα υποστήριξης είτε σε κλίμα θετικής ουδετερότητας.

ΚΑΤΙ ΑΠΗΛΞΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟ ΑΠΗΛ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

Σημαντικό επίσης ήταν το στοιχείο της υπέρβασης των 2 συντονιστικών και της περιθωριοποίησης της κουβέντας «Ενιαία ανώτατη» vs «Ενιαία Πανεπιστημιακή». Το γεγονός ότι πέροι στην έξαρση της κινηματικής περιόδου το συντονιστικό ΑΕΙ-ΤΕΙ (εκεί καταγράφονταν σύλλογοι που τις συνελεύσεις τις κέρδιζε η ΠΚΣ ή σύλλογοι με ανάλογα ψηφίσματα ή αποφάσεις ΔΣ) σε επίπεδο ΑΕΙ είχε ελάχιστη συμμετοχή από συλλόγους, έδειξε με τον πιο ρητό και κατηγορηματικό τρόπο ότι η πρακτική των παραταξιακών συντονιστικών έχασε κατά κράτος. Όταν το πολιτικό πλαίσιο διαμορφώνεται από τις πολιτικές «ελίτ» πέρα και έξω από τις διαδικασίες των πολιτικών διεργασιών των γενικών συνελεύσεων (θυμίζω το πολύ χαρακτηριστικό «Πες μου πού διαφωνείς συνάδελφε» «Μα καλά ρε συνάδελφε δεν είναι αυτό το πλαίσιο των αναγκών σου;») και προσαρμόζεται σε λογικές κομματικές γραφειοκρατίας (συμπόρευση με το ΠΑΜΕ, χωριστές πορείες, ίδια πορεία χωριστές προσυγκεντρώσεις) δεν αφήνει περιθώρια ούτε για συνεργασίες με άλλες πολιτικές δυνάμεις ούτε χώρο έκφρασης στους ανένταχτους φοιτητές. Αυτά η εμμονή της ΠΚΣ δημιουργούσε συνελεύσεις αντιπαράθεσης παραταξιακών μπλοκ και όχι συνελεύσεις ιδεολογικής αντιπαράθεσης (η θέση για το 16, το νόμο πλαίσιο κ.λ.π.). Ας ελπίσουμε ότι αυτή η λογική πέρα από περιθωριακή μίπκε και στο χρονοντούλαπο της ιστορίας και δε θα επανέλθει. Η περιθωριοποίηση της κουβέντας «Ενιαία ανώτατη» vs «Ενιαία Πανεπιστημιακή» έπαιξε επίσης ουσιαστικό ρόλο στο να σπάσουν τα μπλοκ των παρατάξεων και να δημιουργηθεί συσπείρωση πολιτικής ενότητας απέναντι στις προωθούμενες μεταρρυθμίσεις. Είναι σημαντικό να γίνεται μια αναλυτική και εξαντλητική συζήτηση πάνω στα ζητήματα του τι παιδεία θέλουμε. Οι διαφωνίες και οι διαφοροποιήσεις που υπάρχουν δείχνουν ότι υπάρχουν βαθύτερες ιδεολογικές διαφωνίες. οι διαφορές όμως δεν πρέπει να υπερπροβάλλονται σε βαθμό που να διασπούν ένα ενιαίο μπλοκ που μπορούσε να σχηματιστεί με την απόλυτη συμφωνία σε πολλά ζητήματα, περισσότερα απ' αυτά που το διαίρουσαν (αυτό συνέβαινε τα τελευταία χρόνια). Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να παλεύει και στο δρόμο και στα όργανα συνδιοίκησης με τους αντιπροσώπους του. Στερείται όχι μόνο πολιτικής αποτελεσματικότητας αλλά και λογικής η πρόταση που λέει ότι δε συμμετέχω στα όργανα συνδιοίκησης από τη μια και από την άλλη χαιρετίζει τις αποφάσεις

της συγκλήτου (όργανο συνδιοίκησης) του ΕΜΠ και άλλων ιδρυμάτων για τη μη εφαρμογή ψηφισμένων νομών, για παράταση εξαμήνων, για διπλές εξεταστικές κλπ. Είναι μια λογική πτοπαθής και αποστασιοποιημένη από ουσιαστικά ζητήματα όπως η εκλογή των προέδρων, η εκλογή των πρυτανικών αρχών κ.λ.π. Φάνηκε ξεκάθαρα ότι η έννοια της αντιπροσώπευσης δεν είναι αντιθετική των κοινωνικών αγώνων και των κινήσεων αλλά πολλές φορές ενισχυτική. Αν ένας πολιτικός χώρος, εν προκειμένω κομμάτια της ΕΑΑΚ, δε συμφωνούν με τη συμμετοχή σε όργανα συνδιοίκησης, δεν ψηφίζουν προέδρους τμημάτων, δεν ψηφίζουν για πρυτάνεις, δε συμφωνούν με την ανασυγκρότηση της ΕΦΕΕ (παρόλο που σφραγίζουν τις αποφάσεις του ΚΣ του 1995 με τις 3 έδρες που πήραν τότε) ας μας εξηγήσουν το λόγο για τον οποίο κατεβαίνουν στις φοιτητικές εκλογές.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΚΑΙ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΟΥ ΔΕ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ

Το φοιτητικό κίνημα ξέρει να νικά διότι ξέρει να μαθαίνει. Με μια σύντομη ανασκόπηση των τελευταίων 11 μηνών μπορούμε ξεκάθαρα να βγάλουμε πολιτικά συμπεράσματα για το ποιες πολιτικές θέσεις επιβεβαιώθηκαν και ποιες έχασαν παταγωδώς. Αυτό οφείλουμε να το κάνουμε ανεξάρτητα από το τι θεωρούσε ο καθένας πέροι και απ' το αν επιβεβαιώθηκε ή όχι αν πραγματικά μας ενδιαφέρει η συνέχιση του φοιτητικού κινήματος και δεν έχουμε πηνίγει σε έναν θρησκευτικού τύπου δογματισμό.

Το φοιτητικό κίνημα ούτε συγκροτήθηκε ούτε είχε στον πυρήνα του λόγου του την κομμουνιστική επαναθεμελίωση και το εργατικό πανεπιστήμιο. Το κίνημα συγκροτήθηκε πάνω στα επίδικα της συγκυρίας. Παρόλο που το κίνημα δεν είχε ούτε θέση για ενιαία ανώτατη παιδεία αλλά ούτε και για ενιαία πανεπιστημιακή είχε πολιτικό λόγο με σαφές περιεχόμενο και όσοι αρνούνταν αυτά την υπέρβαση τα περασμένα χρόνια σε αναλογιστούν τι κακό έκαναν τη στιγμή που γίνονταν αλλαγές στο πανεπιστήμιο και αυτοί μέτραναν κομματικούς στρατούς. Το φοιτητικό κίνημα κατέγραψε σημαντικές νίκες. Η μη ψήφιση του Α16 με 180 ψήφους από αυτά τη Βουλή είναι αποτέλεσμα της κοινωνικής πίεσης και όχι νίκη του Βενιζέλου και του Λοβέρδου στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ. Είναι πτοπαθής και μίζερη η λογική που υποστηρίζει ότι τα κινήματα για να νικάνε πρέπει να ρίχνουν κυβερνήσεις και να ανατρέπουν το δικομματισμό. Μιζέρια που φαίνεται κυρίως από τη λογική ότι αλλαγές και νίκες στο χώρο της παιδείας δεν μπορούμε να έχουμε στο σήμερα αλλά μόνο μετά τη Δευτέρα παρουσία και το σοσιαλιστικό παράδεισο. Το φοιτητικό κίνημα έχει ένα και μόνο συντονιστικό. Ας αφήσουμε πίσω μας τις λογικές που δε μας αφήνουν και δε μας αφήνουν να πάμε μπροστά.

Ψηφίζουμε κόντρα στην κυβερνητική πολιτική. Ψηφίζουμε κόντρα στη δικομματική συναίνεση στα θέματα παιδείας. Ψηφίζουμε αριστερά. Ψηφίζουμε ενάντια στις λογικές της άπτας και της υποταγής. Ψηφίζουμε Αριστερή Ενότητα.

Ζαχαριάδης Κώστας
ΑΝΑ.ΓΙΝΟΗ Βιολογικού

6 εξευνήμων 7

INTERNET, VIDEO GAMES, H/Y, DSL, TV, PLAYSTATION 3, MICROSOFT, SONY

Ένας νέος κόσμος,
πολλά υποσχόμενος και απειλητικός...

Πίγα ηπετά, για ένα από τα εκατοντάδες καταστήματα Γερμανός, 600 κáτι ευρώ (ένας βασικός μισθός και βάφη) και η ζωή σου άλλαξε...Γιατί; Μα είναι απλώς Μόλις αγόρασες το νέο playstation 3, που μπορεί και θα σε κάνει να αναθεωρήσεις και να επαναδιαμορφώσεις τον τρόπο ζωής σου... Αυτά υπόσχονται οι υπεύθυνοι πωλήσεων της πολυεθνικής δασκάλας στα video games Sony, οι οποίοι με υπερηφάνεια παρουσιάζουν στο ευρύ κοινό το νέο παιδί-κονσόλα της εταιρείας που ήρθε για να μείνει... Και προσθέτουν «Μπορεί να αναβαθμίσει και τις δυνατότητες της τηλεόρασής σου» και προσθέτουν «θα την κάνει μία φορά πιο ηλίθια και επομένως τουλάχιστον εκατό φορές πιο ελκυστική».

Κονσόλες video games, τηλεοράσεις Lcd και όχι μόνο, ηλεκτρονικοί υπολογιστές και Dsl internet. Το όνειρο του κάθε νέου techno-maniacs ή αλλιώς αυτό που επιβάλλει η τεχνολογία και οι τηλεοπτικές και όχι μόνο διαφημίσεις στους νέους. Οι συνέπειες της ηλεκτρονικοποίησης της ανθρώπινης σκέψης, κοινωνικής συναναστροφής και γενικότερα επαφής, αλλά και οποιασδήποτε εγκεφαλικής λειτουργίας, αν τις αναλογιστεί κανείς, μοιάζουν με σενάριο ταινίας επιστημονικής φαντασίας και τρόμου. Ένα σενάριο που ξεκίνησε να γράφει ο άνθρωπος παράγοντας ωραία διασκεδαστικά προϊόντα και που σε λίγο κινδυνεύουμε να κοινοτοποποιήσουν πλήρως την μοναδικότητά μας, να αλλοτριώσουν τη σκέψη μας και εν τέλει να μας μετατρέψουν σε καταναλωτικά υποκείμενα, ίσως και με ημερομηνία λήξης. Δεν ακολουθείς τις επιταγές της τεχνολογίας - περιθωριοποίηση... Όλα αλλάζουν από τη στιγμή που κομμάτι της διασκέδασης αποκτά ηλεκτρονικά χαρακτηριστικά ή μάλλον από τότε που «Η τηλεόραση έγινε πιο ενδιαφέρουσα από τον άνθρωπο και επλέξαμε απέναντι από τους καναπέδες στο σαλόνι μας να έχουμε τηλεοράσεις και όχι ανθρώπους». Ακολουθούν τα video games που αρχικά απευθύνονταν σε παιδιά και πλέον και σε μεγαλύτερες ηλικίες αποβλακώνοντας ακόμα μεγαλύτερες ομάδες του πληθυσμού. Και τέλος έρχεται το internet που προκαλεί και προσκαλεί τους πάντες να καθούν σε έναν ψεύτικο ιστόκοσμο, αυτόν της πληροφορίας και της ατελείωτης περιπλάνησης.

Τι συνέβη λοιπόν; Όλα τα παραπάνω (TV, video games, internet) τα οποία χάρη οικονομίας λέξεων και χρόνου θα αποκαλέσουμε τεχνολογία, κατάφεραν να ανατρέψουν ποικιλότητα τον τρόπο κοινωνικοποίησης των ανθρώπων και να διαπαιδαγωγίσουν, με επικίνδυνες και ίσως ακόμη άγνωστες συνέπειες, την κοινωνία. Την άμεση διαπροσωπική επαφή και επικοινωνία ήρθαν να υποκαταστήσουν το chat, τα e-mail και μια πληθώρα εναλλακτικών τρόπων επικοινωνίας. Σε καμία περίπτωση όμως αυτής της μορφής η επικοινωνία δεν μπορεί να εκτονώσει τα ανθρώπινα συναισθήματα, να εκφράσει πλήρως και να μεταδώσει την ανθρώπινη σκέψη και έκφραση και προφανέστατα οδηγεί στην απομόνωση, την πλήξη και τη θλίψη. Ταυτόχρονα αν εστιάσουμε και σε νεότερα άτομα τα οποία δεν έχουν ενταχθεί πλήρως ή ομαλά στο κοινωνικό σύνολο, μια τέτοιας μορφής επικοινωνία με τον κόσμο πιθανότατα θα δημιουργήσει, πέρα από καταθλιπτικές συμπεριφορές, και αγοραφοβικές αντιδράσεις, εξαιτίας προβληματικής κοινωνικοποίησης. Τα προβλήματα όμως και οι αρρωστημένες καταστάσεις της ηλεκτρονικής επικοινωνίας δε σταματούν εδώ. Αλλά αντίθετως συνεχίζονται και εκτονώνονται με ποικίλες παθογείς αντιδράσεις και καταστάσεις. Έτσι από τη μία η βλακεία και από την άλλη η απομόνωση έφεραν και το cyber sex. Ένα από τα πιο επικίνδυνα και προβληματικά φαινόμενα το οποίο εμφανίστηκε ως απότοκο της μοναξιάς, της ανίας και της υπερβολικής χρήσης της τεχνολογίας. Πρόκειται για αρρώστια, ή μάλλον για αρρωστημένη αντίληψη της πραγματικότητας, μιας πραγ-

ματικότητας αυτοϊκανοποίησης όπου το μόνο που υπάρχει είναι το εγώ και ο κόσμος του διαδικτύου. Ένας κόσμος που μετατρέπει τον υπολογιστή σε σκεύος ηδονής, αντικαθιστώντας ακόμα και το ανθρώπινο σώμα με μερικά πλήκτρα και μία οθόνη. Την ίδια στιγμή όμως η τεχνολογία κατάφερε να διαπαιδαγωγήσει την κοινωνία και παράλληλα να αποτελέσει και αυτή με τη σειρά της θεραπευτίδα του συστήματος και της γενικότερης προπαγάνδας. Πώς; Απλά αναπαράγοντας το ίδιο το σύστημα. Τηλεόραση: Στρατευμένη δημοσιογραφία, ταινίες με παρανοϊκά και αρρωστημένα σενάρια κ.ο.κ. Video games: Χιλιάδες παιχνίδια πολέμου όπου ο καλός στρατιώτης δολοφονεί εν ψυχρώ το κακό τέρας το οποίο απλά μπορεί να κοιμάται στη σπλιά του, αλλά μας ενοχλεί γιατί θέλουμε να κατακτήσουμε τον κόσμο ή αλλιώς να περάσουμε την πίστα και να τερματίσουμε αφού με τη βία διορθώσαμε πάντα μέχρι να βγει το sequel του παιχνιδιού. Έτσι ο κόσμος θα αγαπήσει τον πόλεμο, θα εξοικειωθεί με τις σκηνές βίας, θα αδιαφορήσει για το ηθικό και το μη και άμα λάχει κάποιος μικρός μαθητής θα σκοτώσει και κάνα δυο φίλους στο σχολείο του γιατί χτες το βράδυ του το έμαθε ο καινούργιος του υπολογιστής, και πρέπει να το δείξει στη δασκάλα του στο δημοτικό.

Οι συνέπειες πολλές και ολέθριες λοιπόν. Ας αναλογιστούμε τι θα συμβεί αν το εγώ πάψει να συνδέεται με το εμείς και η κοινωνία πάψει να αποτελεί ένα σύνολο, αλλά εκατομμύρια μονάδες. Η σκέψη και ο προβληματισμός θα χαθούν. Ο ατομισμός και ο αμοραλισμός θα μεσουρανήσουν και εμείς θα αποτελούμε απλούς αριθμούς στις οθόνες των πολυεθνικών που θα μας μισθοδοτούν πενιχρά για να τις υπηρετούμε. Αυτός είναι ο νέος κόσμος; Το όραμα για την κοινωνία; Ευχαριστώ αλλά δε θα πάρω... Είναι στο χέρι μας, όλα είναι στο χέρι μας. Να χρησιμοποιήσουμε την τεχνολογία και όλα της τα μέσα για να διαδώσουμε τις ιδέες μας, να εξαπλώσουμε τον πολιτισμό μας, να τονίσουμε την ιδιαιτερότητά μας και να στείλουμε στα όπια τους όσους δε μας θέλουν εδώ και παντού. Πορείες μέσω internet δε γίνονται και κοινωνίες χωρίς αντίδραση και σκέψη δε θα υπάρξουν, γιατί αν υπάρξουν εμείς δε θα είμαστε-εκεί αφού απλά θα έχουμε χάσει. Από ποιον; Μα φυσικά από αυτόν που πολεμάμε. Το τέρας που αφήσαμε να βγει από την σπλιά του. Το τέρας που λέγεται προπαγάνδα, βία, πόλεμος, οικολογική καταστροφή, ρατσισμός, κεφάλαιο, κοινωνικές ανισότητες κ.ο.κ.

Εξάλλου «Την άνοιξη αν δεν μπορείς να τη βρεις, πρέπει να τη φέρεις...» και αν δεν την φέρεις απλά έχασες... άφησες την κοινωνία στο σκοτάδι... και τον εχθρό στη κοινωνία... κάποιος λάθος έκανε στον καναπέ σου που καθόσουν και έβλεπες την πραγματικότητα μέσα από τον παραμορφωτικό φακό της τηλεόρασης...

Μάτσα Μαρίνα
Ζαχαριάδης Θανάσης
Δίκτυο Φαρμακευτικής

8 εξευωνύμων

Πολλά κερδίζονται
όταν έστω και ένας
ορθώσει το ανάστημά του
και πεί **Όχι!**

Να αποσυρθεί ο νέος Νόμος-Πλαίσιο
Να διευρύνουμε τα δικαιώματα μας σε παιδεία & εργασία
Δημόσια δωρεάν παιδεία για όλους και όλες

Αριστερά και Πρόοδος

Αριστερά και Πρόοδος είναι έννοιες ταυτόσημες. Πρόοδος δίκως Αριστερά δεν υπάρχει (τουλάχιστον πρόοδος που να αγγίζει και να έκει στο κέντρο της τον άνθρωπο). Από την άλλη Αριστερά που δεν είναι προοδευτική αυτοαναιρείται. Παρόλ' αυτά, σήμερα, ορισμένοι θέλουν/φέρουν ως αποκλειστική πηγή παραγωγής της προοδευτικής σκέψης το κατεστημένο και τους διασώτες του, και την Αριστερά άκαμπτη, απρόθυμη, ατελέσφορη. Με τον τρόπο αυτό προσεγγίζουν τη στάση κάθε φορέα αριστερής έκφρασης και στην περίπτωση του πρόσφατου Νόμου για την Παιδεία.

Η Αριστερά ανέκαθεν χαρακτηριζόταν για την πρωτοπόρο πολιτική της αναφορικά με θέματα Παιδείας. Οι προτάσεις της ήταν, και είναι, ξεκάθαρες επιδιώκοντας την ικανοποίηση της πρωταρχικής λαϊκής ανάγκης για μόρφωση πολύπλευρη, ουσιαστική, δημόσια και δωρεάν. Με την αλλαγή των κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών όμως, αυτή η αντίληψη για την Αριστερά της κίνησης αλλοιώθηκε, παρά τη διαχρονικότητα και το ριζοσπαστικό που απορρέουν οι πάγιες θέσεις της Αριστεράς -ειδικά για την περίπτωση μας στην εκπαίδευση- με τη διεύρυνση της

καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης ο αριστερός λόγος περιφρονείται σαν παρωχημένος και αποχρωμαμένος. Το κατεστημένο βολεύεται από την ανάδειξη της εικόνας μιας έρπουσας υπό την πίεση των εξελίξεων, σαβανωμένης Αριστεράς που δε δύναται να εμπνεύσει ή να επιδράσει πάνω στις κοινωνικές διεργασίες. Έτσι, προβάλλει το ίδιο ως ο μοναδικός εκφραστής νέων και ρηξικέλευθων προτάσεων -όπως αυτές προσδιορίζονται και στοιχειοθετούνται μέσα στο επικρατούν κοινωνικοπολιτικό σύστημα. Και η Αριστερά σε έναν κατεξοχίτη ευνοϊκό γι' αυτήν χώρο -τον εκπαιδευτικό- όπου κάποτε επεδείκνυε την ιδεολογική και προγραμματική της υπεροχή, περιορίζεται τώρα το ρόλο της στην προστασία των κεκτημένων δικαιωμάτων. Δικαιώματα που χτυπιούνται από αυτήν ακριβώς την αντιλαϊκή κατεύθυνση πολιτική «μεταρρύθμισης και πρόοδου» που προωθούν ενδεδυμένοι το μανδύα ενός κάλπικου προοδευτισμού η κυβέρνηση και οι συνδαιτυμόνες της. Εκείνο όμως που διαχέεται στον κόσμο από τα υποταγμένα στο σύστημα Μ.Μ.Ε. είναι η αντίληψη για μια Αριστερά της συντήρησης και της απαξίωσης και μια κυβέρνηση της δράσης και της εξελίξης.

Η Αριστερά πέρα από τη συστράτευση των δυνάμεών της στην πρόοψη των κατακτημένων δικαιωμάτων που διακυβεύο-

νται, οφείλει να αναδιοργανωθεί στον τόμο της προβολής των ιδεών της ανακαινισμένων, διυλισμένων, αποκρυσταλλωμένων που να στοχεύουν σε συγκεκριμένα ζητήματα. Μάλιστα, για να βαθύνουμε τη σκέψη μας και λίγο παραπέρα, να σημειωθεί ότι από τη στιγμή και στο μέτρο εκείνο που ιστορικά (και ουσιαστικά) η πολιτική της Αριστεράς για την Παιδεία συμπλέει με το εκάστοτε φοιτητικό Κίνημα στους αγώνες του -χωρίς τούτο να σημαίνει την κηδεμονία αυτού από την πρώτη- η σε επίπεδο νέων και στοχευμένων λύσεων απογύμνωση της Αριστεράς αντικατοπτρίζεται στο φοιτητικό Κίνημα φτωχαίνοντας τη δυναμική του.

Δεν πρέπει ωστόσο να παραγνωρίσουμε πως για να γίνει το Κίνημα διεκδικητικό σε επίπεδο νέων αιτημάτων είναι ανάγκη να επιτύχει αυτή η φάση της αμυντικής πολιτικής. Εδώ είναι όπου όλοι έχουμε να συνεισφέρουμε. Τέλος, όσοι βλέπουν ή επιζητούν να παρουσιάζουν την Αριστερά άγονη και αφυδατωμένη από πρωτοποριακές προτάσεις, ας μη λησμονήσουν ότι η Πρόοδος που εντάσσεται στον καπιταλισμό είναι Μεσαίωγας για το λαό.

Γιάννης Δημητριάδης
Ιατρική Αθήνας

Πλειοψηφία εναντίον μειοψηφίας και θατσερισμός

Πολύς λόγος γίνεται τον τελευταίο καιρό για το ζήτημα. Για να δούμε όμως τα γεγονότα... Μια κυβέρνηση που την ψήφισε το 44% περίπου των ψηφοφόρων που προσήλθαν στις κάλπες (έχει σημασία η διατύπωση) νομοθετεί έχοντας περίπου το 55% των εδρών στο εθνικό κοινοβούλιο μέσα από έναν καληνοθευτικό νόμο. Να ποιός είναι η πλειοψηφία και να ποιος μαζί με το ΠΑΣΟΚ έχει νομοθετήσει την ουσιαστική ταύτιση νομοθετικής και εκτελεστικής εξουσίας. Εδώ πρέπει να θυμίσουμε ότι η δημοκρατία θεμελιώνεται ως το πολιτεύμα που οι εξουσίες διακρίνονται σε δικαστική, εκτελεστική, νομοθετική και ρυθμιστική και ενημερωτικό ρόλο παίζει ο τύπος και τα ΜΜΕ (4η εξουσία).

Οι φοιτητές απο πέρσι το καλοκαίρι κάνουν ανοιχτές συνελεύσεις και αποφασίζουν με μεγάλη πλειοψηφία εναντίωση στον ψηφισμένο από τη κυβερνητική μειοψηφία νόμο πλαίσιο, εναντίωση στην αναθεώρηση του 16, καταλήψεις ως μορφή πάλης κλπ. Αποφασίζουν όμως πάντα με πλειοψηφία που ξεπερνά το 50%. Αυτή η απόφαση ισχύει για μια βδομάδα και έρχεται εκ νέου προς επικύρωση ανά βδομάδα ξανά και ξανά (αμεσοδημοκρατία). Όλες οι γενικές συνελεύσεις έχουν απαρτία και είναι ανοιχτές σε όλα τα μέλη των φοιτητικών συλλόγων αν θέλουν να πάνε να ψηφίσουν. Όπως και στις εκλογές άλλωστε.

Η κυβέρνηση έλεγε ότι το προεδρείο της ΠΟΣΔΕΠ δεν είναι αντιπροσωπευτικό της άποψης των καθηγητών τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και γι' αυτό το λόγο μάζωξε και υπογράφει στο 1000 λέει καθηγητές για ν' ανοίξουν τα πανεπιστήμια (το νούμερο αμφισβητείται από κύκλους της πανεπιστημιακής κοινότητας ως νοθευμένο). Το συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ που έγινε πριν από μια βδομάδα αύξησε τα ποσο-

στά της απερχόμενης ηγεσίας, ενέκρινε τον απεργιακό απολογισμό και πρότεινε συνέχεια του αγώνα. Η νέα ηγεσία (ίδια με την παλιά) ήταν στο δρόμο και διαδίλωνε με τους φοιτητές. Οι διαδικασίες και εδώ ήταν ανοιχτές και δημοκρατικές.

Το μόνο που μένει στη κυβέρνηση πλέον για να νομιμοποιήσει τον αυταρχισμό της είναι οι περίφημες δημοσκοπήσεις με ερωτήματα του τύπου «θέλετε ή δε θέλετε να γίνουν αλλαγές;» «θέλετε ή δε θέλετε να μαθαίνουν τα παιδιά σας γράμματα;» «θέλετε ή δε θέλετε να καίγεται η Αθήνα;». Οι απαντήσεις για εμάς που είμαστε κόντρα στην κυβέρνηση είναι ότι και αλλαγές θέλουμε και ανοιχτά πανεπιστήμια που να είναι σε ένα αναβαθμισμένο επίπεδο σπουδών θέλουμε και την Αθήνα με ειρηνικές πορείες θέλουμε να τη βλέπουμε. Ας ρωτήσουν οι δημοσκοπήσεις την κοινή γνώμη «θέλετε ή δε θέλετε να πληρώνετε για να σπουδάσει το παιδί σας;» «θέλετε ή δε θέλετε το πανεπιστήμιο να υποχρηματοδοτείται;» «θέλετε ή δε θέλετε να δέρνουν το παιδί σας στις πορείες επειδή απαιτεί ένα καλύτερο

πανεπιστήμιο και μια καλύτερη ζωή;»

Εδώ τα σχόλια νομίζω ότι περιτεύουν. Μια επισήμανση μόνο. Στον πυρήνα του άκρατου νεοφιλελευθερισμού που είναι η βασική πολιτική γραμμή της Ν.Δ. βρίσκεται ο σκληρός αυταρχισμός που λέει ότι «εγώ ως κυβέρνηση δε συνδιαλέγομαι με κανέναν ή ακόμα χειρότερα δε συνδιαλέγομαι με αυτούς που διαφωνούν μαζί μου, αδιαφορώ για τη γνώμη της κοινωνίας, αδιαφορώ για τη γνώμη καθηγητών και φοιτητών επιβάλλω το πρόγραμμά μου και υπηρετώ τα συμφέροντα που με δεσμεύουν με κάθε τρόπο. Δέρνω, συλλαμβάνω, ρίχνω χημικά σε ανθρώπους που τόλμησαν να πάρουν δημοκρατικά και μέσα από συλλογικές διαδικασίες μια άλλη στάση. Τους τσακίζω με κάθε τρόπο διότι δε θέλω καμία αντίσταση, γιατί έχω και άλλες μεταρρυθμίσεις στο τσεπάκι και θα τις περάσω είτε το θέλουν είτε όχι.»

Κώστας Ζαχαριάδης
ΑΝΑ.ΠΙΝΟΗ Βιολογικού

Σε κάθε γωνία υπάρχει αστυνομία...

Σε κάθε δελητίο υπάρχει Πρετεντέρης...

Ένα ζεστό καλοκαιρινό πρωινό του Ιούνη του 2006 μια υπέροχη κυριούλα φοράοντας τα καινούργια ραδά γιαυλιά της και τα ασορτί παπούτσια της, αφού έντυσε το μονόκριβο τέκνο της με τα ασορτί με αυτήν ραδά γιαυλιά, παπούτσια και συνοδάκι, ξεκίνησαν για την καθιερωμένη βοήτισα τους στο πάντα επίκαιρο και λαμπερό Κοθωνάκι. Η ζέστη αφόρητη και ξαφνικά ακούγεται θόρυβος. Φοιτητές φωνάζουν συνθήματα και τα συνθήματα ακλουθούντα από δακρυγόνα και τα δακρυγόνα από κροτίδες.....ήταν η μέρα που οι φοιτητές κλείστηκαν στη Νομική σχολή καταδικώμενοι και περιοριζόμενοι για μία ακόμα φορά από ισχυρότατες δυνάμεις της αστυνομίας. Το μικρό αγγελούδι ρωτάει: «Μαμά τι συμβαίνει;» και η μαμά απαντάει «Τίποτα παιδί μου, μην ανησυχείς. Κάτι αθίτες είναι...» και η συζήτηση τελειώνει. Περνούν μήνες χειμωνιάζει και το μικρό και ατάραχο πλάσμα αντικρίζει μια τραγική εικόνα. Διαδήλωση Η ερώτηση αυθόρμητη. «Καλά πόσοι αθίτες υπάρχουν;». Η απάντηση προφανής.... «Είναι πολλοί οι άτιμοι...»

Μέσα στον τελευταίο χρόνο η φοιτητική κοινότητα, μαζί με τους εκπαιδευτικούς αλλά και τους μαθητές κατόρθωσαν αυτό που στο μυαλό πολλών φαινόταν ακατόρθωτο...Τη συγκρότηση ενός δυναμικού πόλου κοινωνικής αντιπολίτευσης, που κατόρθωσε να αναδιπλώσει την επιθετική πολιτική της κυβέρνησης και να ανακόψει την πλήρη αποδιάρθρωση του δημόσιου πανεπιστημίου. Στο χώρο των πανεπιστημίων και όσον αφορά στους φοιτητές τα μέσα πάλης γνωστά και από το παρελθόν. Καταλήψεις και διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις όλων των μορφών, πολιτικοποίηση και ανένταχτος κόσμος να συσπειρώνεται και να διεκδικεί τα κεκτημένα της πανεπιστημιακής κοινότητας. Το μη αναμενόμενο όμως ήταν η βία που μεταχειρίστηκε η αστυνομία σε μία προσπάθεια αποσύνθεσης αυτού του πόλου διεκδίκησης.

Από τις πρώτες κιόλας στιγμές που το φοιτητικό κίνημα, μαζικό και διεκδικητικό, βρέθηκε στους δρόμους, αντιμετώπιστηκε

με έναν εξαιρετικά βίαιο και φασιστικό σε όλες του τις πτυχές τρόπο. Η υπέρμετρη χρήση δακρυγόνων, άλλων αγνώστου ταυτότητας χημικών, κροτίδων, η άσκηση άμεσης σωματικής βίας και οι αναίτιες προσαγωγές αποτέλεσαν τα κυριότερα χαρακτηριστικά της στάσης της αστυνομίας. Μια αστυνομία η οποία, δρώντας ως εντολοδόχος της κυβέρνησης, συγκροτημένη και έτοιμη να καταστείλει οποιαδήποτε κινηματική διαδικασία, δεν δίστασε να αντιμετωπίσει και να χαρακτηρίσει τα μπλοκ των φοιτητών ως απειλή για την κοινωνική ισορροπία. Η κορύφωση της αστυνομικής βίας και καταστολής ήρθε στις 8 του Μάρτη του 2007 με τα επεισόδια να παίρνουν τραγικές διαστάσεις, τα ΜΑΤ και η ΟΠΚΕ να κυρήσσουν πόλεμο με τους φοιτητές και ο κ. Πολυδώρας να δηλώνει πως η αστυνομία, αμυνόμενη όπως κάνει πάντα έδρασε αποτελεσματικά και η ορθότητα των πράξεων της ΕΛ.ΑΣ. είναι αδιαμφισβήτητη. Απ' ότι φαίνεται ο σωστός τρόπος για τον υπουργό ήταν η τυφλή βία προς διαδηλωτές που προσπαθούν να σωθούν, από τα δακρυγόνα που μετέτρεψαν τους δρόμους σε θαλάμους αερίων, και οι 49 αναίτιες συλλήψεις φοιτητών. Αν και μερικές δικαιολογήθηκαν αφού ορισμένοι εγκληματίες-τρομοκράτες χρησιμοποιούσαν άσεμνες χειρονομίες ενάντια στα αμέμφτου ηθικής Ελληνόπουλα-Αστυνομικούς που προσεβλήθησαν και πληγώθηκαν η ευαίσθητη ψυχή τους. Ε...αν είναι να στενοχωρηθούν τα παιδιά καλά κάνανε στους αλίτες και τους συνέλαβαν...

Η προφανής φυσικά απάντηση του υπουργείου δημόσιας τάξης για όλα τα γεγονότα ήταν κάθε φορά αφοριστική. «Τα ΜΑΤ αμύνονται στις πράξεις βίας των διαδηλωτών». Απάντηση βέβαια που δεν θα έπειθε οποιονδήποτε υποστηρικτή οποιασδήποτε φασίζουσας αντίληψης. Εξάλλου ακόμα και τα εναντιωμένα στο φοιτητικό κίνημα ΜΜΕ πρόβαλαν πλάνα όπου οι άνοπλοι αστυνομικοί με θάρρος και εθνικό φρόνημα ψέκαζαν με δακρυγόνα τους διαδηλωτές... και εν τέλει πως είναι δυνατόν ένας φοιτητής να επιτεθεί σε έναν αστυνομικό που κουβαλάει ασπίδα, κράνος, γιόβ, όπλο 1, όπλο 2, φυσούνα 1, φυσούνα 2(για πολύ καλά παιδιά) και πυροβόλο μιν πάρον φωτιά τα μπατζάκια του; Καθοριστικής σημασίας ζήτημα φυσικά είναι η αιτία που προκάλεσε όλη αυτή την έξαρση βίας στους δρόμους κατά την

διάρκεια των διαδηλώσεων. Η απάντηση σε αυτό το μείζονος σημασίας ζήτημα έρχεται να επιβεβαιωθεί από την καθημερινότητα. Αντίκουμε στην κοινωνία της προπαγάνδας, μιας προπαγάνδας που επιχειρεί να κοινοτοποιήσει την ανθρώπινη προσωπικότητα και να υπνωτίσει την ανθρώπινη σκέψη. Οπότε κινηματικές διαδικασίες, που αφυπνίζουν την σκέψη κρίνονται ως επικίνδυνες για το κοινωνικό status quo, αποτελώντας παράγοντες αποσταθεροποίησης της νεοφιλελεύθερης κοινωνικής ισορροπίας. Συνεπώς για να επανέλθουν οι ισορροπίες η λύση κρύβεται πίσω από την άμεση καταστολή που θα αποτρέψει την επανεμφάνιση τέτοιων προβληματικών αναταραχών και θα αφανίσει τα όποια μελανά στίγματα αντιδράσεων εμφανίζονται.

Πάντως χαρακτηριστικό παράδειγμα της υφιστάμενης προπαγάνδας από τα ΜΜΕ, που επιχειρούσαν πάση θυσία να διαμορφώσουν δυσμενές κλίμα ενάντια στις διαδηλώσεις των φοιτητών αποτέλεσαν τα ρεπορτάζ που αναφέρονταν στο γεγονός της «πυρπόλησης» του φυλακίου μπροστά από το μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη. Δεν υπήρξε απολύτως κανένας τηλεοπτικός σταθμός να προβάλει τις στιγμές όταν εκατοντάδες φοιτητών βρέθηκαν περικυκλωμένοι από δυνάμεις των ΜΑΤ μπροστά από την βουλή. Όλα τα δελτία ειδήσεων αρκέστηκαν σε φιλοεθνικιστικές προσεγγίσεις και υποκριτικούς πατριωτικούς διαλόγους περί του συμβολισμού που αντιπροσωπεύει το μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη.

Τυρνώντας όμως πάλι πίσω στις διεκδικήσεις του φοιτητικού κινήματος και απαντώντας οι φοιτητές στο νεοφιλελευθερισμό μπορούμε πλέον να πούμε ότι συγκροτήσαμε μέσα στο κοινωνικό σύνολο έναν πόλο ισχυρής διεκδίκησης, που δεν θα υποχωρήσει μπροστά στις επιταγές οποιουδήποτε αντιδραστικού μεταρρυθμιστικού πλαισίου.

Και τελειώνοντας το κείμενο στην ίδια λογική που ξεκίνησε... Το μικρό παιδί θα μεγαλώσει, θα μπει στο δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο, όπου η αστυνομία και η καταστολή δε θα έχουν καμία απολύτως θέση και τότε η αριστερά θα διαδραματίσει το ρόλο της. Θα είναι εκεί για να του θυμίσει το παρελθόν, να διεκδικήσει μαζί του για το παρόν και να του χαρίσει απλόχερα το όραμα για το μέλλον... Η μάχη που έδωσαν φέτος και πέρος οι φοιτητές δεν ήταν απλά μια μάχη ενάντια στο Νόμο πλαίσιο και την αναθεώρηση του άρθρου 16, η γενικότερη την νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση στο χώρο της εκπαίδευσης. Ήταν ένας ολόκληρος πόλεμος με ιδιαίτερη σημασιολογία ενάντια στην αυταρχική αντίληψη της κυβέρνησης και του συντηρητισμού. Ήταν πλήγμα στην καρδιά της καταστολής των κινημάτων και της περιστολής των κεκτημένων και των δικαιωμάτων.

Αφροδίτη Κονδύλη
Ζαχαριάδης Θανάσης
Δίκτυο Φαρμακευτικής

Το υπουργείο δημόσιας τάξης και ασφάλειας βλάπτει σοβαρά την υγεία μας

Εδώ και πάρα πολλούς μήνες που το μεγαλειώδες πανεκπαιδευτικό κίνημα μονοπωλεί με τις νίκες και την αποφασιστικότητα του το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης, πολλὰ έχουν γραφτεί για τον τρόπο που η κυβέρνηση προσπάθησε -μάταια βέβαια- να καταστείλει τη δυναμικότητά του και να κάμψει το πείσμα των αγωνιστών. Όλοι εμείς που ζούμε τον τελευταίο καιρό στον «κυκλώνα» του κινήματος, έχουμε γίνει μάρτυρες της απροκάλυπτης βίας που χρησιμοποιεί η κυβέρνηση για να σταματήσει το ποτάμι των χιλιάδων διαδηλωτών που κατεβαίνουν κάθε βδομάδα στους δρόμους και για να πνίξει κάθε αντίδραση απέναντι στα σχέδια, που πριν από μήνες θεωρούσε ότι θα μπορούσε να υλοποιήσει χωρίς να κουνήσει φύλλο.

Η ορμητικότητα του κινήματος και η διάθεσή του να συνεχίσει επιθετικά απέναντι στις αλλαγές που από κοινού ευαγγελίζονταν η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ στο χώρο της εκπαίδευσης έφεραν την κυβέρνηση σε αμηχανία. Κι επειδή πολιτικά ήταν αδύνατο να αντιπαρεταθεί η κυρία Γιαννάκου με τις 300 καταλήψεις, πήρε την απόφαση να αποδείξει σε αυτές τις «οικτρές μειοψηφίες» ότι διάλογο μπορεί να κάνει όχι μόνο στο ΕΣΥΠ, αλλά και στους δρόμους, με νέες πρωτοποριακές μεθόδους, όπως με ρίψη ληγμένων χημικών και δακρυγόνων στα μπλοκ των φοιτητών, με θανατηφόρα χτυπήματα από τα γκλομπς των ΜΑΤ στα κεφάλια, με συλλήψεις, με ασφυξιογόνα αέρια, με πυροβολισμούς στον αέρα και ούτω καθεξής.

Το πιο σκληρό της πρόσωπο η κυβέρνηση το έδειξε κατά τη διάρκεια του μεγάλου πανεκπαιδευτικού συλλαλητηρίου της Πέμπτης 8/3, τη μέρα της πραξικοπηματικής ψήφισης του νέου νόμου πλαισίου στη Βουλή. Η πορεία αυτή αναμφισβήτητα θα μείνει στην ιστορία όχι μόνο για τη μαζικότητά της, αλλά και για την άγρια καταστολή που δέχτηκε από τους πραιότερους του Πολυδώρα, με χημικά και δακρυγόνα, με ξύλο και συλλήψεις συναγωνιστών μας μέσα από τα μπλοκ. Εκτός από τις καταγγελίες τόσο από τα νοσοκομεία, στα οποία έσπευσαν οι τραυματισμένοι διαδηλωτές, σύμφωνα με τις οποίες τα τραύματα που έφεραν πολλά παιδιά ήταν θανατηφόρα, όσο και από τους φοιτητικούς συλλόγους πανελλαδικά, οι οποίοι καταδίκασαν την αγριότητα αλλά και από διάφορα σωματεία εργαζομένων και ομοσπονδίες την επόμενη μέρα, άνοιξε μια μεγάλη κουβέντα για τα χημικά που ρίχνονται παράνομα και για τις συνέπειές τους.

Πρόκειται για χημικά η χρήση των οποίων απαγορεύεται από τις διεθνείς

συμβάσεις, ενώ η επικινδυνότητά τους προκύπτει και από το επίσημο εγχειρίδιο του Ελληνικού Στρατού και συγκεκριμένα από το "Μνημόνιο Δημοσίας Καταστολής του Πλήθους"! Εκεί ρητά αναφέρεται ότι απαγορεύεται η ρίψη δακρυγόνων βλημάτων σε κατοικημένες περιοχές ενώ "δεν επιτρέπεται η χρήση χημικών ουσιών:

- α) σε ποδοσφαιρικά γήπεδα,
 - β) σε θέατρα και κινηματογράφους,
 - γ) σε σχολεία,
 - δ) σε χώρους όπου για την έξοδο ή την αποχώρηση το πλήθος πρέπει να εξέλθει υποχρεωτικά από στενά περάσματα ή θύρες".
- Ειδική αναφορά γίνεται στα χημικά CS και CN, η χρήση των οποίων απαγορεύεται σε περίοδο πολέμου. Σύμφωνα επίσης με έκθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, σε υψηλά επίπεδα έκθεσης, τοξικολογικές μελέτες σχετικές με την εισπνοή δείχνουν ότι το CS μπορεί να προκαλέσει χημική πνευμονία και θανατηφόρο πνευμονικό οίδημα. Η έκθεση στο CS μπορεί επίσης να οδηγήσει σε δυσλειτουργία των αεροφόρων οδών. Έκθεση ακόμα και σε χαμηλή συγκέντρωση CS ανεβάζει την πίεση της κυκλοφορίας και υπάρχει ιδιαίτερος κίνδυνος βλάβης στην υγεία οποιουδήποτε είναι άνω των 30 ετών βρίσκεται σε υπερένταση ή έχει μη εντοπισμένο ανεύρυσμα.

Η παράνομη χρήση των συγκεκριμένων χημικών και η θύελλα των αντιδράσεων που αυτά έχει προκαλέσει (να σημειωθεί επίσης ότι τα συγκεκριμένα χημικά απαγορεύεται να χρησιμοποιούνται μεταξύ

εμπολέμων κρατών, μεταξύ διακρατικών συρράξεων!) οδήγησαν 12 πολίτες, από την ΠΟΣΔΕΠ, την ΔΟΕ, την ΟΛΜΕ και μεταξύ αυτών και φοιτητές να καταθέσουν αγωγή στο Πρωτοδικείο της Αθήνας, υποστηρίζοντας ότι η χρήση χημικών από την αστυνομία προκειμένου να διαλύσει άοπλους και ανυπεράσπιστους πολίτες στις τελευταίες ογκώδεις διαδηλώσεις για την Παιδεία είναι παράνομη, επικίνδυνη και λειτουργεί προληπτικά, εκφοβιστικά, δηλαδή τρομοκρατικά. Επίσης, οι δώδεκα επικαλέστηκαν την πλήθος συμβάσεων, όπως το Πρωτόκολλο της Συνθήκης της Γενεύης του 1925, την απόφαση του ΟΗΕ 2603/1969 και συμφωνίες του Παρισιού του 1993 για μη χρήση χημικών όπλων και δη των ουσιών CS και CN.

Ο αγώνας ενάντια στην κρατική καταστολή και στη αγριότητα πρέπει να είναι αγώνας διαρκείας. Εξάλλου, τέτοια φαινόμενα δεν είναι πρωτοφανή, καθώς τόσο η κυβέρνηση της ΝΔ όσο και η προηγούμενη του ΠΑΣΟΚ έχουν αποδείξει πολύ ξεκάθαρα ότι επιστρατεύουν και θα συνεχίσουν να επιστρατεύουν κάθε μέσο για την καταστολή των κοινωνικών αγώνων, για την τρομοκρατία και το πνίξιμο κάθε αντίδρασης που παρακωλύει τα νεοφιλελεύθερα σχέδιά τους σε παιδεία και εργασία.

Ρόπη Μαριτίνα
ΑΝ.Α.ΔΡΑΣΗ Ιατρική Αθήνας

ΣΧΟΛΕΙΑ ΟΙΘΑΣΚΑΡΗΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΗΗΝΙΚΗΣ ΓΩΣΣΑΣ ΣΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΑΝΟΙΧΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Σε περιόδους όπου οι ρατσιστικές αντιλήψεις χτυπάνε το «κόκκινο» κι η ξενοφοβία διέπει όλα τα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας, λειτουργούν με πρωτοβουλίες οργανώσεων σχολεία όπου διδάσκεται η ελληνική γλώσσα για ξενόγλωσσους. Τα σχολεία αυτά βασίζονται στον εθελοντισμό (ίσως απ' τις ελάχιστες μορφές εθελοντισμού που αξίζει) και σα στόχο έχουν να βοηθήσουν την, ούτως ή άλλως πολύ δύσκολη ζωή του/της μετανάστη/τριας, λύνοντάς τους τουλάχιστον το πρόβλημα της επικοινωνίας.

Δεδομένου ότι με τις ευρωπαϊκές νομοθεσίες, όπου έχουν σκληρύνει πολύ τα μέτρα «ασφαλείας» κι έχουν υψωθεί τείχη απόκρουσης των «κολασμένων της γης», τέτοιες κινήσεις και πράξεις είναι τουλάχιστον ανακουφιστικές γι' αυτούς. Συγκεκριμένα, για να πάρει ένας μετανάστης κάρτα διαμονής και εργασίας μεγαλύτερης διάρκειας, οφείλει να δώσει εξετάσεις ελληνικής γλώσσας και ιστορίας(!). Φυσικά, καταβάλλοντας και αντίτιμα. Το σχολείο μπορεί να ετοιμάσει αυτούς τους ανθρώπους για την πρώτη εξέταση, αλλά το έργο του είναι βαθύτερα κοινωνικό.

Στο σχολείο ο/η μετανάστης/τρια έρχεται σε επαφή με κόσμο

που όχι μόνο μοιράζεται τα ίδια προβλήματα ή τουλάχιστον τα συμμερίζεται, αλλά και με κόσμο που είναι βαθιά αντιρατσιστής και μάχεται έμπρακτα γι' αυτό. Η κοινωνική επαφή κι η εξοικείωση ανθρώπων με πιθανά διαφορετικές πολιτισμικές καταγωγές επιβεβαιώνει το μήνυμα: Όλοι ίσοι - Σεβασμός στη διαφορετικότητα.

Το σχολείο συμμετέχει και σε αντιρατσιστικές δραστηριότητες, όπως το αντιρατσιστικό φεστιβάλ που γίνεται κάθε χρόνο ή σε διαδηλώσεις για τα δικαιώματα των μεταναστών.

Στο σχολείο έρχονται άνθρωποι από πολλές μεριές της γης, ενώ οι δάσκαλοι κι οι δασκάλες είναι εθελοντές που μπορεί να μην ασχολούνται επαγγελματικά με την εκπαίδευση, όμως το έργο τους είναι πολλά υποσχόμενο. Τα τμήματα χωρίζονται σε επίπεδα ανάλογα με τη γνώση του καθενός και της καθημέρας και υπάρχει ένας κατάλογος βιβλίων για εκμάθηση της ελληνικής ως ξένης γλώσσας όπου μπορεί να βασιστεί η ύλη. Το κάθε μάθημα διαρκεί 1,5 ώρα. Όποιος και όποια ενδιαφέρεται να ζήσει την εμπειρία μιας διαφορετικής διδασκαλίας μπορεί να έρθει τις Κυριακές (μόνο τότε λειτουργεί, τις υπόλοιπες μέρες ο κόσμος εργάζεται) στα κεντρικά γραφεία Θεμιστοκλέους 52, Εξάρχεια. Παραρτήματα λειτουργούν στα Κάτω Πατήσια και στον Πειραιά.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 210-3809319

Site: <http://anoixtosxoleio.blogspot.com>

Για περισσότερες πληροφορίες επικοινωνήστε μαζί μου, Χρυσάνθη: 6977240382

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Το Κυριακάτικο Σχολείο Μεταναστών-τριών είναι μια πρωτοβουλία μεταναστών-προσφύγων και Ελλήνων αντιρατσιστών, για δωρεάν εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας σε εργαζόμενους μετανάστες και μετανάστριες.

Η γλώσσα είναι απαραίτητη για την καθημερινότητα των εργαζόμενων μεταναστών αλλά και για όσους μετανάστες έχουν αποφασίσει να δράσουν διεκδικητικά, απαιτώντας συλλογικά τα δικαιώματά τους. Επίσης, η κοινή δράση μεταναστών και Ελλήνων εργαζομένων για τα δικαιώματά μας, προϋποθέτει μια κοινή γλώσσα επικοινωνίας και, επειδή ζούμε στην Ελλάδα, αυτή η γλώσσα είναι τα ελληνικά.

Οι δάσκαλοι είναι εκπαιδευτικοί, φοιτητές παιδαγωγικών σχολών, ή απλά άνθρωποι με διάθεση να προσφέρουν σ' αυτά την υπόθεση. Εθελοντικά προσφέρουμε κάποιο χρόνο από τις Κυριακές μας και η αλήθεια είναι ότι η διαδικασία του μαθήματος είναι «σχολείο» και για μας...

Ακριβώς επειδή εκπαιδευτικό πρόγραμμα για την εκμάθηση των ελληνικών σε οικονομικούς μετανάστες ουσιαστικά δεν υπάρχει, αυτό έχει διαμορφωθεί με άξονα τη συλλογική εμπειρία μας (τα δύσμιση χρόνια λειτουργίας του σχολείου) και βελτιώνεται κάθε μήνα με την τακτική συνάντησή μας.

Αυτό όμως που κάνει τη διαφορά για το Κυριακάτικο είναι η εξωστρέφειά του στην κοινωνία, με την οργάνωση των κοινών αγώνων μεταναστών και ντόπιων εργαζομένων, στα μέτρα των

δυνατοτήτων μας.

Αναγνωρίζοντας τις ιδιαίτερες ανάγκες των μεταναστών σε σχέση με το ζήτημα των «χαρτιών» τους, η μάχη για τη νομιμοποίηση όλων, απέναντι στη ρατσιστική μεταναστευτική πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων και η αντιρατσιστική δράση ως απάντηση στην προπαγάνδα των «απο πάνω» που μας θέλουν διασπασμένους, κατέχουν την πρώτη θέση.

Όμως δε μένουμε εκεί...Οι διαρκείς πόλεμοι του Μπους και η ισλαμοφοβία, η φτώχεια και η ανεργία καταστρέφουν τις ζωές όλων μας! Και είμαστε όλοι μαζί, μετανάστες και Έλληνες νέοι εργαζόμενοι, η κινητήρια δύναμη που μπορεί να μετουσιώσει τη σύγχρονη πραγματικότητα σε έναν κόσμο όπου οι άνθρωποι ανάγκες δε θα αξιολογούνται με βάση τα επιχειρηματικά κέρδη, σε έναν κόσμο χωρίς ρατσισμό και κάθε άλλου είδους διακρίσεις. Έλληνες και μετανάστες διεκδικούμε μαζί έναν κόσμο που είναι εφικτός!

Και προσκαλούμε όποιον θέλει να συμμετέχει ενεργά στις δραστηριότητες του Κυριακάτικου, εκπαιδευτικές και αντιρατσιστικές, να έρθει να μας γνωρίσει από κοντά τις Κυριακές στο χώρο του σχολείου, στην Ακαδημία Πλάτωνος.

Το σχολείο βρίσκεται στην οδό Άργους 145, σε κατάλληλα διαμορφωμένο χώρο. Την ευθύνη λειτουργίας του έχει μεικτή ανοικτή συντονιστική ομάδα μεταναστών μαθητών και Ελλήνων εθελοντών, ενώ στα πλαίσια του σχολείου λειτουργούν οι παρακάτω ομάδες:

- εκπαιδευτική ομάδα
- ομάδα στήριξης του σχολείου (γραμματειακά υποστήριξη, υλικοτεχνική υποδομή, ενημέρω-

- ση, καμπάνιες, εκδηλώσεις, κ.λ.π.)
- ομάδα νομικής κάλυψης μεταναστών & προσφύγων
- πολυεθνική αντιρατσιστική ομάδα

Τηλέφωνα επικοινωνίας:

210-5130373, 210-3306286, 6976394520

Φαξ: 210:3303566,

e-mail: kyriakatiko@yahoo.gr

Χειμώνα Χρυσάνθη
ΑΝ.Α.ΠΙΝΟΗ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΥ

Εφημερίδα «Η ΕΠΟΧΗ»
για την Κομμουνιστική Ανένωση
για το Σοσιαλισμό

ΠΕΘΑΝΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΙΟΤΑΝ...

Την Πέμπτη 23 Μαρτίου, στη Λεωφόρο Παυρίου, δολοφονήθηκε ο 26χρονος οπαδός του Παναθηναϊκού Μιχάλης Φιλίππου. Όχι στο βωμό της αντιπαλότητας μεταξύ των οπαδών των δύο 'αιωνίων', αλλά στο βωμό του τυφλού φανατισμού, που ανθεί τα τελευταία χρόνια μέσα και έξω από τους αγωνιστικούς χώρους. Με το άκουσμα της είδησης, άλλοι πάγωσαν, άλλοι θύμωσαν, άλλοι μετάνιωσαν, άλλοι έκλαψαν. Ένα μωσαϊκό αντιδράσεων συνθέτει το προφίλ του Μιχάλη, συνθέτει την εικόνα ενός ανθρώπου που έφυγε νωρίς. Στο σημείο του θανάτου στην άκρη του δρόμου, απέμεινε η φωτογραφία του, λίγα πουλούδια και ένα τσιγάρο...

Αραγε ποιος έχει δικαίωμα να μιλάει τέτοιες στιγμές; Χάθηκε ένας νέος άνθρωπος, και όλοι πήραν σειρά. Κάποιοι μίλησαν για ευθύνες, κάποιοι βγήκαν να μιλήσουν για στρατούς, άλλοι έψαχναν για κουκουλοφόρους, για αλίτες και χουλιγκάνους. Η κυβέρνηση και η αξιωματική αντιπολίτευση αλληλοκατηγορούνται. Τα τηλεοπτικά παράθυρα και οι κάθε λογής αναλυτές, είχαν την τιμητική τους. Ο Πρετεντέρης - τι ειρωνεία, είναι ο ίδιος που πετούσε μπουκάλια μέσα στο γήπεδο - και ο κάθε Πρετεντέρης που έχει άποψη για όλους και για όλα, έρχεται τώρα να βγάλει, για άλλη μια φορά, το τελικό πόρισμα ωσάν αυθεντία. Και να το σερβίρει στους τηλεθεατές. Ίσως η σιωπή θα ήταν η πιο σωστή πράξη. Σιωπή και περιουλογογία. Και σεβασμός. Γιατί ένας άνθρωπος 25 χρονών χάθηκε. Βέβαια για όλους αυτούς ο Μιχάλης ήταν κάτι σημαντικό. Για άλλους ο Μιχάλης ήταν αφορμή για επίδειξη ισχύος, για άλλους ήταν ευκαιρία για αντιπολίτευση. Για τα τηλεοπτικά 'κοράκια' ήταν τηλεθέαση. Αραγε πόσες φορές βεβίλωσαν τη μνήμη

του νεκρού οπαδού με το να μας δείχνουν καρέ καρέ τη σκηνή της δολοφονίας του; Πόσο άραγε θα αγοράστηκε το συγκεκριμένο βίντεο, για να πωληθεί με τη σειρά του στο τηλεοπτικό κοινό; Ίσως είναι το μόνο που δε σχολιάστηκε ποτέ, από κανέναν τους.

Όσο για όλους αυτούς που έχουν κόμπι, από το πρωί μέχρι το βράδυ να τσουβαλιάζουν, είτε είναι κόμματα αυτά που το κάνουν, είτε είναι υπουργοί, είτε τηλεοπτικοί μαϊντανοί, ποτέ δε θα καταλάβουν πώς είναι να πιστεύεις σε κάτι, και ας είναι και λάθος. Το να κλαις επειδή έχασε η ομάδα σου ή να κλαις επειδή κέρδισε η ομάδα σου, το να την αγαπάς, να δίνεις τα χρήματά σου, να την ακολουθείς παντού, μπορεί να είναι τρελό, να μη μοιάζει φυσιολογικό, δείχνει όμως ότι έχουμε να κάνουμε με ανθρώπους πρώτα από όλα, και σε ένα δεύτερο επίπεδο ανθρώπους με συναισθήματα και ευαισθησίες. Ιδιαίτερες ευαισθησίες. Όμως οι κυβερνήσεις διαδέχονται η μία την άλλη, χωρίς καμία να επιδείξει την ελάχιστη ευαισθησία, το αντίθετο διατηρούν καθηλωμένη και σε άθλια κατάσταση την παιδεία, ενώ σε παράλληλη τροχιά η ανεργία σε διψήφια ποσοστά, όσο για τη νεολαία τα ποσοστά ακόμα χειρότερα. Οι δε μισθοί απαράδεκτοι, η κοινωνική ασφάλιση ανύπαρκτη. Καταστάσεις που οδηγούν σε αδιέξοδο τους νέους και όχι μόνο. Λάθος λοιπόν, γιατί έδωσε τη ζωή του γι' αυτό που πίστευε. Μην έχοντας τίποτα να χάσει. Και όμως πόσοι είναι ικανοί σήμερα να δώσουν και τη ζωή τους για αυτό που πιστεύουν. Ανίκανοι είναι πάντως όσοι ζουν για να εξυπηρετούν αυτά που δεν πιστεύουν. Και εμείς βιαζόμαστε να τους τσουβαλιάσουμε. Στο σωρό. Αλίτες. Ε λοιπόν εγώ προτιμώ να είμαι με αυτούς τους 'αλίτες'. Δυστυχώς έχουμε μάθει να χειροκροτούμε αυτούς που 'δίνουν' με κάμερες οπαδούς στην αστυνομία. Αυτοί είναι που πολεμάνε τη βία. Είναι οι ίδιοι που λίγο πριν τους έχουν δώσει τα εισιτήρια. Ουσιαστικά τους έχουν δώσει εισιτήριο για την κόλαση. Είτε αυτή ονομάζεται φυλακή, είτε αυτή ονομάζεται θάνατος. Τους στέλνουν για σφαγή και μετά τους στέλ-

νουν στον εισαγγελέα. Σε ένα σωφρονιστικό σύστημα που θα τους καθιερώσει σαν επαγγελματίες του χώρου. Από απλοί ταραξίες των γηπέδων το πιθανότερο είναι να μετατραπούν σε επαγγελματίες του εγκλήματος. Λες και δεν τους ξέρουν με το μικρό τους όνομα, λες και δεν είναι υπάλληλοι στις εταιρίες τους, λες και πρώτη φορά τους ανακαλύπτουν. Ποτέ δεν ενδιαφέρθηκαν να τους προστατέψουν. Ναι, αυτοί πολεμάνε τη βία. Επιχειρηματίες είναι και μπορούν να χρησιμοποιούν όλα αυτά τα παιδιά για να αποκομίσουν κέρδος, οποιασδήποτε μορφής και αν είναι αυτό το κέρδος, μικρό ή μεγάλο. Και όλα αυτά σε συνεργασία με τους υπουργούς της βίας, μιας και ο νεοφιλελευθερισμός απαιτεί αγαστή συνεργασία όλων αυτών. Με τους υπουργούς, που στέλνουν δεκάδες φοιτητές στα νοσοκομεία και στη ΓΑΔΑ, με τους υπουργούς που την ίδια ώρα που πνίγουν διαδηλωτές, φοιτητές και εργαζόμενους, γυναίκες και άντρες, με χημικά, αφάνουν 300-400 άτομα να διασχίζουν όλη την Αθήνα, για να πάνε να συναντήσουν - πολεμήσουν, άλλους τόσους. Είναι οι ίδιοι που προκαλούν όλη αυτή τη παράνοια, είναι οι ίδιοι που δεν μπορούν να τι σταματήσουν, να εμποδίσουν δύο ολόκληρους στρατούς, γελασμένους...

Αλλά το κράτος πάντα κάνει την εμφάνισή του μετά. Το μετά, καθορίζεται χρονικά μετά από κάθε τραγικό συμβάν. Σε όλες τις εκφάνσεις της κοινωνικής ζωής. Ποτέ πριν. Ξέρει μόνο να φοράει τη μάσκα της καταστολής. Είναι λογικό. Όταν έχεις δημιουργήσει μια τραγική κατάσταση σε όλους τους τομείς, όταν αδυνατείς να κάνεις πρόληψη για οτιδήποτε, τότε εμφανίζονται μόνο για να καταστείλεις. Έρχονται να τοποθετήσεις κάμερες στα γήπεδα, να αγοράσεις φωτοκίτταρα ενώ μέσα στις πρωτοποριακές προτάσεις σου προτείνεις ηλεκτρονικές ταυτότητες και εφαρμογές το ιδιώνυμο. Το κράτος έχει μάθει πλέον καλά το ρόλο του. Και η περισσότερη καταστολή δεν θα εξαλείψει τα φαινόμενα βίας στους αγωνιστικούς χώρους αλλά το αντίθετο. Το πολύ πολύ να την πετάξει έξω από τα γήπεδα και να τη μεταφέρει αλ-

λού. Όμως το κοινωνικό πρόβλημα παραμένει. Και με τις κάμερες η κυβέρνηση και η εκάστοτε κυβέρνηση, θεωρεί ότι απέβαλε την ευθύνη του θανάτου και της ωμή βίας, από πάνω της. Προσπαθεί, με απόλυτη αποτυχία, να χτυπήσει τα συμπτώματα, μην τυχόν και ασχοληθεί με τα γενεσιουργά αίτια αυτών των τραγικών φαινομένων.

Η κάθε ΠΑΕ και η κάθε κυβέρνηση, δεν αναγνωρίζει τη συνενοχή της ή τουλάχιστον την ανοχή της σε όλο αυτό. Και αν κάποιοι θεωρούν ότι δεν είναι συνενοχή, εγώ θεωρώ ότι είναι κάτι πολύ παραπάνω. Θεωρώ ότι ηθικοί αυτουργοί σε αυτό το έγκλημα είναι οι ίδιοι. Είναι αυτοί που φανατίζουν και χρησιμοποιούν τον κόσμο και την παθητική αγάπη του για την ομάδα. Εκδίδουν εφημερίδες, δεκάδες αθλητικές εφημερίδες, που έχουν ανάγκη το άθλημα σε επιστήμη, που στα καθημερινά τους πρωτοσέλιδα, βρίζουν χυδαία τους αντιπάλους. Συντηρούν οπαδικές εκπομπές στα κανάλια τους και στα ραδιόφωνα, εκπομπές που το περίφημο Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο (ΕΣΡ) ποτέ δεν ενδιαφέρθηκε να διακόψει. Είναι οι ίδιοι που συντηρούν οπαδικούς συνδέσμους που στην πλειοψηφία τους, στη σημερινή τους μορφή, λειτουργούν ως πυρηνες ανάπτυξης ολοένα και περισσότερων πιστορικών, ποτισμένων με μίσος. Σύνδεσμοι που έχουν μετατραπεί σε εργοστάσια παραγωγής οργής. Πραγματικά στρα-

τηγεία, που χρησιμεύουν και ως οπλοστάσια. Ό,τι παθογένεια αναπτύσσεται στην κοινωνία, στους οπαδικούς συνδέσμους αναπαράγεται σε πολύ πιο ταχείς ρυθμούς. Ακόμα και αν καταφέρουμε να εντοπίσουμε τα αίτια που προκαλούν αυτήν την κοινωνική βία, ένα δε θα καταφέρουμε να το αλλάξουμε ποτέ. Την αντιπαλότητα ανάμεσα στις ομάδες. Και όταν αυτή η αντιπαλότητα μεταφράζεται σε οργανωμένη κόντρα, σε τέτοιου είδους οργανωμένη κόντρα τότε οι μάχες σώμα με σώμα, τα επεισόδια και τα μαχαιρώματα είναι φυσιολογικά και αναμενόμενα.

Έπρεπε να χαθεί μια ανθρώπινη ζωή, για να τα θυμηθούμε όλα αυτά. Προσωρινά... Και να τα ξεχάσουμε πάλι. Γιατί έχουμε ταλέντο στο να ξεχνάμε, λες και ήταν μόνο ο Μιχάλης. Λες και ένα σωρό παιδιά δε χάθηκαν τα τελευταία χρόνια. Δεκάδες παιδιά υπέστησαν σωματικές, ανεπανόρθωτες βλάβες. Τους ξεχάσαμε, και συνεχίζουμε. Και μετά από τις 15 μέρες διακοπής όλων των ομαδικών αθλητικών δραστηριοτήτων, θα έχουμε λύσει τα προβλήματα. Αλλά όλα γίνονται για δημιουργία εντυπώσεων, τίποτα το ουσιαστικό. Συνεδριάζουν τα συμβούλια, καταδικάζουν, δικάζουν και μόλις ολοκληρωθούν και οι τελευταίοι τυπικοί επικήδειοι, πάμε για άλλα. Από ό,τι φαίνεται, το μόνο που μας νοιάζει είναι να εκδιώξουμε τη βία από τα γήπεδα, για να προστατέψουμε το προϊόν. Άρα ο υπουργός και ο εκάστοτε

υπουργός δε δικαιούται να αποστείλει τα συλλυπητήριά του στο Μιχάλη. Ούτε οι υπουργοί αλλά ούτε και οι ιδιοκτήτες των ΠΑΕ, που ούτε καν εμφανίστηκαν στην κηδεία του. Γιατί; Γιατί δεν τους ενδιαφέρει. Έτσι και αλλιώς στη Λεωφόρο Παυρίου πέθανε, όχι στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας, ούτε στο μέγαρο Μαξίμου. Και όταν πέθανε, οι Ματατζίδες ήταν στα Προπύλαια να χτυπάνε φοιτητές. Την είδηση την έμαθαν από τα κανάλια, τα επεισόδια τα είδαν από τις κάμερες που είχαν πάρει θέση. Τα Μέσα Μαζικής Αποβλάκωσης ήξεραν, βρέθηκαν εκεί, γιατί το επιβάλλει το επάγγελμα. Τα πράσινα και τα μπλε 'αμίλητα, ακίνητα, στρατιωτάκια' που να τρέχουν...

Τελικά οι μόνοι που ίσως έχουν το δικαίωμα να μιλάνε τέτοιες ώρες, είναι αυτοί που τον συνόδευαν στο τελευταίο του ταξίδι. Και ας ακούγεται υπερβολικό, ας μοιάζει ακραίο. Έχουν δικαίωμα να μιλάνε γιατί δυστυχώς αν μείνουν τα πράγματα όπως έχουν, ίσως να είναι οι επόμενοι πρωταγωνιστές σε μια νέα τραγωδία. Γιατί είναι έτοιμοι και οι ίδιοι, δυστυχώς, να καθούν για ένα όνειρο, όσο τρομερό λάθος και αν φαντάζει. Το θέμα είναι ότι κανείς, δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ, να τους βοηθήσει, να ξεφύγουν από το λάθος τους...

Καλό ταξίδι Μιχάλη...

Μερκουράκης Κώστας
2πρ Μαθηματικού

ΤΟΥΡΚΙΑ

ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΝΕΙ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΒΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ

Μετά από φοιτητική πρωτοβουλία που πρόκειται στη Συνομοσπονδία Επαναστατικών Εργατικών Ενώσεων (DISK) της Τουρκίας (την ιστορικότερη εργατική συνομοσπονδία της Αριστεράς και μιας εκ των μεγαλύτερων συνδικαλιστικών ομοσπονδιών της χώρας), το τουρκικό φοιτητικό κίνημα επιδιώκει να πραγματοποιήσει ένα από τα πλέον αποφασιστικά βήματά της ιστορίας του: Να προχωρήσει στην ίδρυση επίσημης συνδικαλιστικής Φοιτητικής Ένωσης (με την ονομασία Gencsen). Σύμφωνα με τον επίσημο εκπρόσωπο της φοιτητικής Πρωτοβουλίας και υπεύθυνο Διεθνών Σχέσεων της DISK, Κιανκ Ελιασίκ, η Ένωση θα εργαστεί σε μια σειρά από μέτωπα, από το πανεπιστημιακό εξεταστικό σύστημα ως τα κοινωνικά δικαιώματα των φοιτητών και την εκμετάλλευση που υφίστανται ως φθινό εργατικό-επιστημονικό δυναμικό.

Οι φοιτητές στην Τουρκία, πέρα από τα πολλά άλλα προβλήματα που αντιμετωπίζουν, μετατρέπονται σε εργαζόμενους χωρίς κοινωνική ασφάλιση και χωρίς τη δυνατότητα να υπερασπιστούν κανένα από τα δικαιώματά τους. Η νέα, επίσημη Φοιτητική Ένωση φιλοδοξεί να υπερασπιστεί τα οικονομικά, ακαδημαϊκά και δημοκρατικά συμφέροντα των φοιτητών. Γι' αυτό το λόγο πραγματοποιήθηκε μέσα στο Δεκέμβριο εθνική συνάντηση στην Ισταμπούλ, στην οποία οι συμμετέχοντες έθεσαν το πλαίσιο της Ένωσης και κατέληξαν στη νομική διαδικασία που θα ακολουθήσουν για τη νομιμοποίηση και αναγνώρισή της.

Η Gencsen θέτει σε πρώτη προτεραιότητα την ενασχόλησή της με τα παρακάτω προβλήματα: Το σύστημα εισαγωγής και αξιολόγησης στα πανεπιστήμια, τις ιδιωτικοποιήσεις, την έλλειψη κοινωνικών και πολιτιστικών ευκαιριών (π.χ. υποτροφίες), την ελλιπέστατη σίτιση, στέγαση, ιατρική περίθαλψη και μεταφορές, τις υλικοτεχνικές και ακαδημαϊκές ελλείψεις, την διοικητική αυθαιρεσία και τις πειθαρχικές ποινές, την αστυνομοκρατία στους πανεπιστημιακούς χώρους –ελέω ακαδημαϊκού Ασύλου-

(που εκδηλώνεται π.χ. μέσω των καθημερινών ελέγχων ταυτοτήτων και της εισβολής αστυνομικών δυνάμεων για την καταστολή κινητοποιήσεων). Έμφαση θα δοθεί, επίσης, στην καταπολέμηση της στυγνής εκμετάλλευσης των μαθητών και φοιτητών, που αναγκάζονται να βγουν στην αγορά εργασίας, της ανεργίας των πτυχιούχων, της ενδοσχολικής βίας και της αγοραίας εκμετάλλευσης της πανεπιστημιακής έρευνας.

«Οι φοιτητές πρέπει να γίνουν μέλη της Ένωσης, για να ασκήσουν το δικαίωμα τους στην συλλογική διεκδίκηση και διαπραγμάτευση...για να εκφράσουν οργανωμένα την αντίδρασή τους στις συνέπειες των νεοφιλελεύθερων πολιτικών για την παιδεία», συμπληρώνει ο Κιανκ Ελιασίκ.

Μακάρι όλα αυτά να μπορούσαν να τα ακούσουν, να τα κατανοήσουν και να τα εκτιμήσουν αυτοί που εδώ και χρόνια κρατάνε διαλυμένη την ΕΦΕΕ στη χώρα μας (και χαιρόνται γι αυτό τους το «κατόρθωμα»)...

Του Γιάννη Μπουρνού (απο το περιοδικό ΕΝΕΔΡΑ)

UNGDOMSHUSET

Το Ungdomshuset (σπίτι της νεολαίας), βρίσκεται στη περιοχή του Noerrebrogade της Κοπεγχάγης. Η κατάληψη που είχε στηθεί εκεί από το 1982 απασχόλησε την ελληνική πραγματικότητα, μόνο μια φορά, και δυστυχώς μέσα από το παραμορφωτικό πρίσμα των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Και αν πραγματικά δεν υπήρχαν τα επεισόδια, οι συλλήψεις και η άγρια καταστολή, για να έρθουν να ενισχύσουν τα συντηρητικά αντανάκλαστικά του κόσμου και συνάμα τις τσέπες των καναλιών, ίσως να μην είχε γίνει καν αναφορά στο θέμα. Η αλήθεια είναι ότι η κατάληψη αυτή, μια από τις παλαιότερες καταλήψεις στην Ευρώπη, έχει περάσει από χίλια δύο κύματα αυτά τα 24 χρόνια, μέχρι να γκρεμισθεί τελικά το ιστορικό κτίριο, νωρίς τα ξημερώματα της Δευτέρας 5 Μαρτίου.

Το συγκεκριμένο κτίριο χτίστηκε το 1898, με χρήματα που συνέλεξαν εργάτες. Αξίζει να σημειωθεί ότι το 1910 πραγματοποιήθηκε εκεί, το πρώτο διεθνές σοσιαλιστικό συνέδριο γυναικών, που αποφάσισε τη καθιέρωση της 8ης Μάρτη ως παγκόσμιας ημέρας της γυναίκας. Συνάμα στο ίδιο κτίριο έγινε το 1919 η συγκέντρωση των συνδικαλιστών που λίγο αργότερα επιτέθηκαν στο χρηματιστήριο της Κοπεγχάγης, επίθεση που έμεινε γνωστή ως η «εισβολή στο χρηματιστήριο». Μετά από δύο χρόνια μαζικών καταλήψεων αυτόνομων κινήματων, στα τέλη της δεκαετίας του 70 και αρχές της δεκαετίας του 80, ο δήμος της Κοπεγχάγης αναγκάζεται να παραχωρήσει το κτίριο, για τη δημιουργία ενός αυτόνομου – αυτόοργανωμένου κέντρου νεολαίας, στο οποίο συμμετέχουν αυτόνομοι, αναρχικοί, αριστεροί, ακόμα και πολιτικά ανένταχτοι και πολύς κόσμος της περιοχής. Από το 1996 με αφορμή μια φωτιά, που ξέσπασε στο πρώτο όροφο του κτιρίου, ξεκινούν οι πιέσεις από πλευράς δήμου, μιας και τα δικαιώματα ιδιοκτησίας ανήκουν ακόμα σε αυτόν. Έτσι το 1999 αποφασίζει να θέσει σε πλειστηριασμό το κτίριο, το οποίο πουλήθηκε το 2001 σε μια χριστιανική αίρεση – τραγική ειρωνεία το όνομα της οποίας είναι Fadershuset, δηλαδή «το σπίτι του πατέρα» - η οποία από το 2003 πιέζει σταθερά τις αρχές να εκδιώξουν τους νεολαίους. Είναι σημαντικό να αναφερθεί ότι η Fadershuset αγόρασε το χώρο για 2 εκατομμύρια κορώνες ενώ λίγο καιρό αργότερα αρνήθηκε προσφορά 15 εκατομμυρίων κορόνων, από ένα Δανέζικο ίδρυμα το οποίο με τη βοήθεια νεολαίων, και απλού κόσμου επιχειρήσε να αποκτήσει την κυριότητα του χώρου. Παράλληλα με όλα αυτά ξεκινά ένα ιδιότυπο κίνημα αλληλεγγύης μέσα στη Δανία το οποίο επεκτείνεται σε όλη την Ευρώπη, με αποτέλεσμα η κατάληψη να αποκτά ολοένα και μεγαλύτερη απήχηση. Τον Αύγουστο του 2006 και έπειτα από άλλη μια δίκη, οι νεολαίοι χάνουν μια για πάντα το δικαίωμα χρήσης του χώρου, ενώ τους ζητείται να λύσουν τη κατάληψη μέχρι τη Χριστούγεννα.

Την Πέμπτη 1 Μαρτίου, η κατάληψη εκκενώθηκε βίαια με τη συμβολή μέχρι και αντι-τρομοκρατικών δυνάμεων. Είναι μια από τις πολλές φορές που το κράτος φοράει το προσωπείο του αντι-τρομοκράτη και τρομοκρατεί. Ισχυρές δυνάμεις της αστυνομίας περικύκλωσαν το κτίριο ενώ μέχρι και ελικόπτερα προσγειώθη-

καν στη στέγη του κτιρίου, για να μπορέσουν οι άντρες της αντι-τρομοκρατικής να εντυπωσιάσουν με την αποτελεσματικότητά τους. Γερανοί ξήλωσαν όλα τα παράθυρα του κτιρίου για να μην είναι δυνατή μια πιθανή ανακατάληψη. Χωρίς να μπορούν να αντιδράσουν και χωρίς να προβάλλουν αντίσταση συλλεπίφθησαν 35 καταληψίες, από τους οποίους οι 34 καταδικάστηκαν σε ένα μήνα φυλάκιση. Αμέσως ξέσπασαν συγκρούσεις στους γύρω δρόμους οι οποίες συνεχίστηκαν για τρεις ημέρες. Καθημερινές διαδηλώσεις και πορείες, οδοφράγματα και μάχες σώμα με σώμα με την αστυνομία επί τρία συνεχόμενα 24ωρα, κάνουν την συνήθως ήσυχη Κοπεγχάγη να θυμίζει πρόστιο του Παρισιού. Συνολικά οι συλλήψεις ήταν περισσότερες από 700 ανάμεσα τους και διαδηλωτές από Γερμανία, Σουηδία, Ελλάδα, Αμερική, Βρετανία, Γαλλία και Νορβηγία. Τα μηχανήματα που γκρέμισαν το ιστορικό κτίριο, είχαν κρυμμένη τη φήμη της εταιρίας που ανέλαβε το συγκεκριμένο έργο, το ίδιο και οι εργάτες, οι οποίοι είχαν καλυμμένα πρόσωπα. Η εταιρεία προφανώς, προχώρησε σε μια τέτοια κίνηση, φοβούμενη τις αντιδράσεις των διαδηλωτών. Αλλά και γιατί θα έμενε στην ιστορία, μιας και σε λίγα μόλις λεπτά κατάφερε να γκρεμίσει τη ζωή δεκάδων ανθρώπων που κατοικούσαν εκεί, αλλά και χιλιάδων άλλων νέων, που για 24 χρόνια έζησαν και ονειρεύτηκαν μέσα σε αυτό το κτίριο. Τα χρόνια που λειτουργήσε το Ungdomshuset αποτελούσε έναν πολιτικό και πολιτιστικό χώρο, έναν από τους λίγους χώρους της Δανίας αλλά και πανευρωπαϊκά, που μπορούσαν να διοργανωθούν φτηνά γεγονότα, που να χωράνε όλους και όλες. Εκθέσεις, art festivals, workshops, πολιτικές και κοινωνικές συζητήσεις και συναυλίες από τοπικές μπάντες, διεξάγονταν σε ημερήσια διάταξη στο χώρο του κτιρίου. Επίσης οι αμεσοδημοκρατικές του διαδικασίες, η άψογη οργάνωση του κοινού βίου στο εσωτερικό του και η πλούσια δραστηριότητα που το μετέτρεψε σε εστία πολιτισμού, είναι αποτέλεσμα της πολυσυλλεκτικότητας των νεολαίων, της αλληλεγγύης μεταξύ τους αλλά και της αμοιβαίας προσφοράς. Όλα αυτά συνεχίζουν να μας θυμίζουν με τον πιο απλό τρόπο, ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός.

Κώστας Μερκουράκης
2πρ Μαθηματικού

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ

Στην καρδιά της Αφρικής, στο Ναϊρόμπι, πραγματοποιήθηκε στις 20-25 Ιανουαρίου το 7ο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ. Με κεντρικό σύνθημα «αγώνες των ανθρώπων, εναλλακτικές λύσεις των ανθρώπων», ένα πλήθος συλλογικοτήτων, κοινωνικών κινημάτων, οργανώσεων και ακτιβιστών από διάφορες μεριές του πλανήτη συναντήθηκαν εκεί και έδωσαν ένα ηχηρό μήνυμα ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός

ΟΜΩΣ, ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ Π.Κ.Φ.;

Το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ γεννήθηκε το 2001 στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας, από μια ομάδα οκτώ βραζιλιάνικων οργανώσεων ώστε να αποτελέσει τον αντίποδα του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ που διεξαγόταν κάθε χρόνο στο Νταβός της Ελβετίας, μέσα σε δρακόντεια μέτρα ασφαλείας, από την παγκόσμια πολιτικοοικονομική ελίτ. Με αμνηστία και έκπληξη, οι πιστοί της ανταγωνιστικότητας και των νόμων της προσφοράς και της ζήτησης είδαν ένα ανταγωνιστικό φόρουμ να συγκροτείται σε μια μικρή πόλη της Λατινικής Αμερικής ζητώντας έναν άλλο κόσμο, πέρα από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση την οποία προσπαθούσαν να περάσουν ως το μόνο δρόμο. Έτσι, ενώ οι γκουρού του Internet συμφωνούσαν με τους οικονομολόγους του Χάρβαρντ ότι ο κόσμος μας θα ήταν πολύ καλύτερος αν οι αγορές αποκτούσαν ακόμη μεγαλύτερη ελευθερία, ένα πολύχρωμο πλήθος εκπροσώπων από κοινωνικά κινήματα και Μ.Κ.Ο. από όλο τον κόσμο, συνδικάτων, πολιτικών και προσωπικοτήτων, συνέρρεαν στο Πόρτο Αλέγκρε για να υποστηρίξουν ότι «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός». Η επιλογή του Πόρτο Αλέγκρε για να φιλοξενήσει το κίνημα των κινημάτων δεν ήταν καθόλου τυχαία. Η πόλη, όπως και όλη η βραζιλιάνικη πολιτεία Ρίο Γκράντε ντο Σουλ της οποίας είναι πρωτεύουσα, αποτελούσε και αποτελεί υπόδειγμα εφαρμογής της συμμετοχικής δημοκρατίας στην πράξη. Δηλαδή, οι αποφάσεις για τη διάθεση των κοινοτικών κονδυλίων λαμβάνονταν σε λαϊκές συνελεύσεις και έτσι, οι κάτοικοι ήταν αυτοί που αποφάσιζαν για μια σειρά θεμάτων όπως η στέγαση,

οι συγχωινώσεις, η εκπαίδευση, το περιβάλλον και η ασφάλεια, ελέγχοντας παράλληλα βήμα-βήμα την υλοποίηση των έργων.

Η αρχή λοιπόν είχε γίνει. Ένα νέο εναλλακτικό κίνημα που θα αγωνιζόταν για ένα πιο δίκαιο παγκόσμιο οικονομικό μοντέλο, για έναν πιο δίκαιο κόσμο είχε δημιουργηθεί. Στα χρόνια που ακολούθησαν, το φόρουμ κατάφερε να γιγαντωθεί και να αποτελέσει δύναμη πολιτικής παρέμβασης σε διεθνές επίπεδο αφού προσαρμοζε πάντα τη θεματολογία του σε καυτά θέματα της εκάστοτε συγκυρίας. Έτσι, τα δύο επόμενα χρόνια, παραμένοντας στο Πόρτο Αλέγκρε, οι συντελεστές του φόρουμ ασχολήθηκαν σε μεγάλο βαθμό με την πολιτική των Η.Π.Α. στο Ιράκ, προσδίδοντας στο κίνημα εκτός από αντικαπιταλιστικό και αντιπολεμικό χαρακτήρα, με αποκορύφωμα τη μεγάλη πορεία υπέρ της ειρήνης το 2003, στην οποία συμμετείχαν πάνω από 100.000 άνθρωποι, αλλά και δεκάδες άλλες πορείες οι οποίες οργανώθηκαν από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ, το οποίο είχε στο μεταξύ δημιουργηθεί. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσίασε το 4ο φόρουμ που έγινε στο Νέο Δελχί, στην Ινδία, δεδομένου ότι πρόκειται για μια χώρα του ενός εκατομμυρίου ατόμων, που αντιμετωπίζει οξυτάτα προβλήματα, όπως είναι η φτώχεια και η έντονη πόλωση μεταξύ πλουσίων και φτωχών, όπως είναι η πορνεία, η παιδική εργασία, η επατεία και οι νάρκες. Σ' αυτό το φόρουμ, το οποίο ήταν κυριολεκτικά πολύχρωμο και πήρε χαρακτηριστικά μιας γιορτής των καταπιεσμένων, συζητήθηκε η ανάγκη

αναδιανομής στην Ινδία τουλάχιστον, όχι μόνο της γης, αλλά και των σπόρων, ως κλειδί για την καταπολέμηση της φτώχειας, ενώ τονίστηκε ότι, παρά τους ισχυρισμούς του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, το ελεύθερο εμπόριο δε θα φέρει την παγκόσμια ευημερία. Το 5ο κοινωνικό φόρουμ επέστρεψε εκεί όπου άρχισαν όλα, για να πάρει την αμέσως επόμενη χρονιά έναν πιο διεθνιστικό χαρακτήρα, και να πραγματοποιηθεί ταυτόχρονα σε τρεις ηπείρους, την Ασία (Πακιστάν, Καράσι), την Αφρική (Μάλι, Μπαμάκο) και τη Λατινική Αμερική, αυτή τη φορά όμως στο Καράκας της Βενεζουέλας.

Η ΑΦΡΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

Η επιλογή της πολύπαθης Αφρικής για την διεξαγωγή του «κινήματος των κινημάτων» δεν ήταν τυχαία, αφού η μαύρη ήπειρος υποφέρει ίσως περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη ήπειρο από τις συνέπειες του νεοφιλελευθρισμού και του πολέμου. Σε αντίθεση με το κέντρο όπου επικρατεί η εικόνα του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού με τεράστιους ουρανοξύστες και μεγάλα εμπορικά καταστήματα, στις παρακείμενες παραγκουπόλεις εκατομμύρια άνθρωποι ζουν σε άθλιες συνθήκες χωρίς πόσιμο νερό, ηλεκτρικό ρεύμα και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Φτώχεια, ανεργία και στέρση στοιχειωδών υποδομών και υπηρεσιών συνθέτουν το τοπίο στις παραγκουπόλεις του Ναϊρόμπι. Χιλιάδες παιδιά δεν έχουν πρόσβαση σε

δημοτικά σχολεία ενώ η ανεργία προσδιορίζεται ανάποδα: καταμετρείται το ποσοστό όχι των ανέργων αλλά αυτών που εργάζονται μόνιμα ή περιστασιακά.

Σ' αυτές τις συνθήκες, λίγες μέρες πριν τη διεξαγωγή του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ στο Νταβός της Ελβετίας όπου η διεθνής πολιτικοοικονομική ελίτ «προβληματιζόταν» για την κλιματική αλλαγή και την παγκόσμια οικονομία, πραγματοποιήθηκε η έβδομη συνάντηση του Κοινωνικού Φόρουμ. Πάνω από 80.000 ακτιβιστές και εκπρόσωποι διάφορων συλλογικοτήτων απ' όλο τον κόσμο συμμετείχαν σε περισσότερες από 1.000 διαφορετικές δραστηριότητες που περιλάμβαναν συζητήσεις, εκδηλώσεις, σεμινάρια αλλά και μια τεράστια πορεία στο κέντρο της πόλης. Ιδιαίτερα έντονη ήταν η παρουσία των αφρικανικών κινημάτων που στην καρδιά της μαύρης ηπείρου αποτελούν μια εξαιρετικά ελπιδοφόρα πηγή αντίστασης και αγώνα. Οι τοπικές ομάδες και οργανώσεις έθεσαν στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος ζητήματα όπως το δικαίωμα στη γη και στο νερό, τη μάστιγα του AIDS, την αντίσταση απέναντι στις συμφωνίες του ελεύθερου εμπορίου και στην προσπάθεια επιβολής της καλλιέργειας γενετικά τροποποιημένων προϊόντων από τις πολυεθνικές. Η υπερκεμετάλλευση της Αφρικής από τη Δύση, το χρέος του 3ου Κόσμου και η μετανάστευση αλλά και τα ανθρώπινα δικαιώματα, όπως το δικαίωμα στην ελεύθερη σεξουαλική επιλογή, τέθηκαν επίσης στο προσκήνιο από ένα εντυπωσιακό μωσαϊκό ανθρώπων και οργανώσεων.

Παρά τις όποιες οργανωτικές δυσκολίες και προβλήματα, όπως η επιβολή ενός μη προσιτού εισιτηρίου και η ύπαρξη κορπών, το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ για ακόμη μια φορά πετυχαίνει το σκοπό του: Χιλιάδες άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο συζητούν, ανταλλάζουν εμπειρίες αγώνων και τοπικών δράσεων και οργανώνουν την αντίστασή τους απέναντι σ' ένα σύστημα που βασίζεται στη βία, στο ρατσισμό και στην εκμετάλλευση και που τοποθετεί το κεφάλαιο πάνω απ' τον άνθρωπο.

**Τσίπη Μαρία
Βελώνα Θεodώρα**
ΑΝ.Α.ΠΙΝΟΗ Βιολογικού

Η μαύρη περιβαλλοντική τρύπα των ΗΠΑ

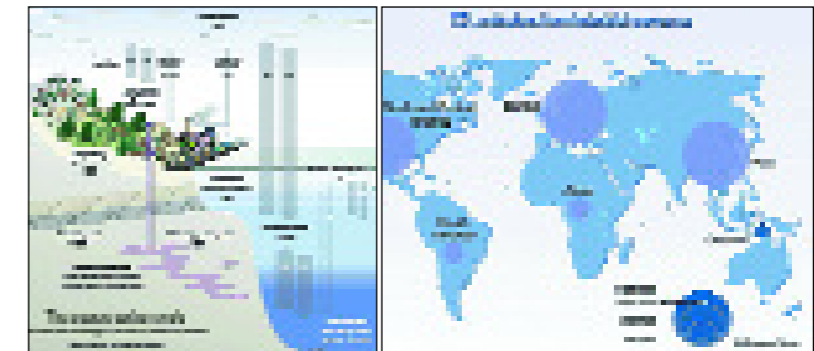
Ύστερα από έναν χειμώνα με βομβαρδισμούς περιβαλλοντικών ειδήσεων από τα διεθνή ΜΜΕ, η ανθρωπότητα αρχίζει να αντιμετωπίζει την κλιματική απειλή με ευαισθησία και ρεαλισμό. Παρ' όλη αυτά η στάση της κυβέρνησης των ΗΠΑ δεν δείχνει να ανησυχεί ιδιαίτερα για το μέλλον του πλανήτη. Μερικοί, θα αντέλεγαν εδώ ότι η κυβέρνηση Μπους έχει αλλιάξει στάση απέναντι στα περιβαλλοντικά θέματα, καθώς ο πρόεδρος πρόσφατα, εξήγγειλε αυστηρότερα μέτρα για την κατανάλωση βενζίνης και αποφάσισε να αλλιάξει την θερινή ώρα νωρίτερα. Σ' αυτό το σημείο, όμως πρέπει να σημειώσουμε την δήλωση του αμερικανού υπουργού ενέργειας Σάμουελ Μπόντμαν, ότι το μερίδιο των ΗΠΑ σε καυσαέρια είναι «μικρό, αν δει κανείς τι συμβαίνει στον υπόλοιπο κόσμο». Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα παιχνίδι υποκρισίας, καθώς το 1/4 των εκπομπών CO₂ προέρχεται απ τις ΗΠΑ, παρ' όλο που στη χώρα αυτή κατοικεί μόνο το 5% του παγκόσμιου πληθυσμού. Η στάση των ΗΠΑ παραμένει μια ανοικτή πληγή για το περιβάλλον, σαν μια μαύρη τρύπα, η οποία αν δεν εξαφανιστεί θα μας απορροφήσει όλους και θα μας οδηγήσει στην περιβαλλοντική καταστροφή. Είναι ενδιαφέρον, λοιπόν να εξετάσουμε τόσο τους πολιτικούς ελιγμούς, όσο και τις πρόσφατες ειδήσεις, απ' όπου διαφαίνεται το παιχνίδι υποκρισίας των ΗΠΑ και των μεγάλων πετρελαιοβιομηχανιών.

Φοβού τον Μπους και... δώρα φέροντα

Δεν πάει πολύς καιρός από την περιβόητη περιοδεία του πλανητάρχη σε χώρες της Λατινικής Αμερικής, ή αλλιώς, της «πίσω αυλής των Η.Π.Α.» όπως συνηθίζεται να λέγεται το νότιο μέρος της ηπείρου. Σε μια προσπάθεια επαναπροσέγγισης των χωρών αυτών και αύξησης της επιρροής του στην περιοχή, ο Μπους κατέφθασε με τις βαλίτσες του γεμάτες προτάσεις για οικονομική βοήθεια, εμπορικές συμφωνίες, κοινές γεμάτες... «δωράκια» προς δελεασμό εχθρών και συμμάχων.

Το πολιτικό βάρος και η πολιτική ανάλυση της κίνησης αυτής μάλλον δεν είναι δουλειά της στήλης, ωστόσο δεν μπορούσε να μη μας κινήσει το ενδιαφέρον η υπογραφή της συμφωνίας για την αιθανόλη, με τη Βραζιλία. Στα πλαίσια της συμφωνίας, ο Μπους και ο πρόεδρος της Βραζιλίας Λουίς Ινάσιο ντα Σίλβα αποφάσισαν να προωθήσουν την παραγωγή αιθανόλης και να την επεκτείνουν σε όλη την περιοχή συνεργαζόμενοι παράλληλα στην έρευνα. Με το να θέσουν πρότυπα καθαρότητας για το προϊόν ελπίζουν να μετατρέψουν την αιθανόλη σε ένα παγκόσμια εμπορεύσιμο αγαθό. Αυτό που ελπίζει πάντως ο ίδιος ο Μπους είναι περισσότερο μια μερική απεξάρτηση των Η.Π.Α. από το πετρέλαιο-το οποίο μέχρι τώρα ελέγχεται από εχθρικούς για την κυβέρνηση Μπους παράγοντες, όπως ο Τσάβες-που θα επέλθει από τη μείωση της μελλοντικής κατανάλωσης πετρελαίου στις ΗΠΑ κατά το ένα πέμπτο μέσα στην επόμενη δεκαετία. Η Βραζιλία βρίσκεται ήδη εκεί: 40% των καυσίμων των βραζιλιάνικων αυτοκινήτων κατασκευάζεται από αιθανόλη που προέρχεται από ζαχαροκάλαμα. Τα περιβαλλοντικά οφέλη (μείωση της ατμοσφαιρικής ρύπανσης) δεν είναι μόνο προφανή, αλλά του ήρθαν και... «κουτί» του προέδρου των Η.Π.Α., ο οποίος δεν έχει ακόμα επικυρώσει το Πρωτόκολλο του Κιότο. Άλλωστε, ενστάσεις προβάλλονται και ως προς τις παράπλευρες απώλειες που θα επιφέρει η αύξηση της παραγωγής αιθανόλης στο περιβάλλον. Για παράδειγμα, ο Μπους αρνήθηκε να μιλήσει για τους υψηλούς δασμούς που προστατεύουν τους Αμερικανούς καλλιεργητές αραβοσίτου, των οποίων η αιθανόλη είναι πολύ πιο δαπανηρή και βλαβερή για το περιβάλλον από εκείνη που χρησιμοποιούν οι αγρότες της Βραζιλίας. Επίσης, οι επικριτές της αιθανόλης λένε ότι οι καλλιέργειες τεύτλων χρειάζονται μεγάλες ποσότητες νερού και εκφράζουν φόβους για αλόγιστη χρήση των υδάτινων πόρων του Αμαζονίου. Αξίζει να σημειώσουμε ότι, η παραγωγή του βιοκαυσίμου είναι συγκεντρωμένη στα χέρια λίγων ισχυρών οικογενειών ή εταιρειών.

Το "χρηματιστήριο" των αερίων ρύπων

Το παγκόσμιο εμπόριο ρύπων αποτελεί μια από τις πιο αμφιλεγόμενες συμφωνίες του Πρωτοκόλλου του Κιότο, που επικυρώθηκε από τα κράτη, με μελλοντικό στόχο και δεσμευση τη μείωση των εκπομπών των αερίων ρύπων. Πρόκειται για ένα Σχρηματιστήριο των δικαιωμάτων των αερίων ρύπων - από το οποίο φυσικά! δεν λείπει η συμμετοχή των ΗΠΑ-, όπου κάθε χώρα έχει τη δυνατότητα να αγοράσει ή να πουλήσει ποσοστά εκπομπών επικίνδυνων ρύπων, ώστε να ανταποκριθεί έστω και τυπικά στις δεσμεύσεις απέναντι στο Πρωτόκολλο του Κιότο.

Για παράδειγμα, αν μια χώρα του τρίτου κόσμου περιορίσει τις εκπομπές ρύπων κατά 5% χαμηλότερα απ' ό,τι έχει δεσμευτεί με το Πρωτόκολλο του Κιότο, μπορεί να πουλήσει αυτό το πλεόνασμα μονάδων ρύπανσης σε μια αναπτυσσόμενη χώρα, η οποία δεν επιθυμεί να μειώσει την παραγωγή της. Συνεπώς, παρατηρείται ένα εμπόριο διοξειδίου του άνθρακα, όπου παραμένουν κερδοσυστάσιμες οι αναπτυσσόμενες χώρες και πιο συγκεκριμένα οι μεγάλες βιομηχανίες, εις βάρος των αναπτυσσόμενων χωρών. Ωστόσο χώρες που θέτουν περιβαλλοντικά μέτρα χρησιμοποιούν την αρχή εμπορίας αερίων ρύπων, με σκοπό να κερδίζουν πουλώντας και να επενδύουν σε νέες τεχνολογίες για την προστασία του περιβάλλοντος.

Επομένως, ενώ η εμπορία ρύπων συνιστά συνολικά ένα οικονομικό εργαλείο για να μειωθούν οι εκπομπές CO₂, κυρίως από μεγάλες βιομηχανίες, είναι σημαντικό να θεθούν, μια λογική τιμή στον άνθρακα, αυστηρότερα όρια εκπομπών, και περιορισμός των δικαιωμάτων των επιχειρήσεων σ' αυτό το εμπόριο.

Τρόμος και υστερία στις Η.Π.Α. για την...ώρα

Τρεις εβδομάδες νωρίτερα μετέφεραν τα ρολόγια τους στη θερινή ώρα φέτος οι πολίτες των Η.Π.Α., σε μια προσπάθεια να βοηθήσουν στη μείωση της κατανάλωσης ενέργειας, μιας και η ζήτηση για ηλεκτρικό ρεύμα μειώνεται το βράδυ, εάν υπάρχει φυσικό φως. Η μεταβολή αυτή οφείλεται στον ενεργειακό νόμο του 2005 που αποσκοπεί στη μείωση της κατανάλωσης στην ενέργεια, και προβλέπει πως η θερινή ώρα θα ισχύει από το πρώτο 10ήμερο του Μαρτίου έως την πρώτη Κυριακή του Νοεμβρίου, αντί για το διάστημα Απριλίου-Οκτωβρίου, που ίσχυε έως σήμερα. Αν και η ενέργεια αυτή ήταν το λιγότερο που θα μπορούσαν να κάνουν αναλογικά με το μερίδιο ευθύνης που τους αναλογεί σε θέματα εξοικονόμησης ενέργειας, ας πούμε ότι μέχρι εδώ είναι όλα καλά. Ό,τι ακολουθήσει από δω και πέρα, θα είναι μια ιστορία τρόμου και υστερίας. Κι αυτό γιατί, ένα μήνα πριν την αλλαγή της ώρας είχαν αρχίσει ήδη να διατυπώνονται ανησυχιές σχετικά με τις επιπτώσεις που ίσως θα είχε η πρόωγη αλλαγή της ώρας σε ηλεκτρονικά συστήματα πάσης φύσεως. Και εντάξει, είναι κατανόητες οι ενστάσεις που είχαν διατυπωθεί για τα προβλήματα που θα προέκυπταν ίσως στα αυτόματα συστήματα των τραπεζών και των αεροδρομίων για παράδειγμα, με ό,τι και αν αυτό συνεπάγεται, αλλά, δεν μπορώ να καταλάβω με τίποτα γιατί είναι πια τόσο μεγάλος μπελάς να ρυθμίσει κάποιος με το χέρι την ώρα σ' έναν παλιό υπολογιστή, πόσο μάλλον και στο ρολόι του!! Πολλοί μάλιστα δεν δίσταζαν να παρομοιάσουν την κατάσταση που θα επικρατούσε με τον «ιό του έτους 2000». Βέβαια, αντίθετα με τον «ιό του 2000», για τον οποίο όλοι είχαν μεριμνήσει κατά κάποιον τρόπο, σε αυτή την περίπτωση πολλές επιχειρήσεις ήταν πλημμελώς προετοιμασμένες για τη μετάβαση στη θερινή ώρα. Η συνέχεια της ιστορίας μας στους τηλεοπτικούς σας δέκτες (όσοι δεν τους έχετε οπάζει ακόμα...)

Περιβαλλοντικός σκεπτικισμός: η επιστήμη του χρήματος

Οι σκεπτικιστές αποτελούν ένα μικρό αλλά σημαντικό, λόγω της επιρροής τους, ποσοστό των επιστημόνων, οι οποίοι διαφωνούν με το ότι ο άνθρωπος παράγοντας και οι βιομηχανίες επιβαρύνουν το περιβάλλον και οδηγούν στην επιδείνωση του φαινομένου του θερμοκηπίου. Έχουν, λοιπόν την κοινή θέση ότι τα περί υπερθέρμανσης είναι μια ΜΕΓΑΛΗ ΥΠΕΡΒΟΛΗ(!). Η βασική θέση που προβάλλουν οι σκεπτικιστές και ενισχύουν πλουσιοπάροχα η κυβέρνηση Μπους και μεγάλες βιομηχανίες είναι: «Η επιστήμη μάς λει ότι δεν μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε ποιο είναι επικίνδυνο επίπεδο παγκόσμιας υπερθέρμανσης. Παραμένει άγνωστο αν τα παραγόμενα από τον άνθρωπο αέρια, στην όλη ποσότητα αερίων που είναι υπεύθυνα για το φαινόμενο του θερμοκηπίου, είναι αρκετά πολλά ώστε να θεωρηθεί αυτό υπεύθυνο για την παγκόσμια υπερθέρμανση. Είναι

δύσκολο να κάνουμε προβλέψεις για τα επόμενα 50 ή 100 χρόνια». Κι όμως δεν πρόκειται για τρελούς επιστήμονες αλλά για επιστήμονες που μπροστά στο βωμό του χρήματος και των βιομηχανικών συμφερόντων πουλούν ακόμη και την ιδιότητά τους. Είναι σημαντικό να αναφέρουμε πως υπάρχουν 40 τουλάχιστον οργανισμοί, οι οποίοι χρηματοδοτούνται από την μεγάλη πετρελαϊκή εταιρεία Exxon Mobil, με σκοπό κάποιοι επιστήμονες να προβάλλονται ως σκεπτικιστές και να εκφράζουν τις θέσεις τους στον Τύπο, στα επιστημονικά περιοδικά και στο διαδίκτυο. Τέλος, οι σκεπτικιστές δίνουν ένα πάτημα στην κυβέρνηση Μπους να αρνείται την ύπαρξη ενός φαινομένου το οποίο αποτελεί απειλή για την υπερθέρμανση του πλανήτη, και επομένως ένα άλλοθι στο να μην υπογράψει το Πρωτόκολλο του Κιότο.

Θεοδώρα Βελόνα, ΑΝ.Α.Π.ΝΟΗ Βιολογικού - Βάσια Χονδρού, Βιολογικό

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΦΑΡΑΚΟΣ

Μπορεί σαν είδηση να πέρασε στα ψιλά, αλλά για τους ανθρώπους και την ιστορία της Αριστεράς, ο θάνατος του Γρηγόρη Φαράκου σήμανε την απώλεια ενός ηγετικού στελέχους με έντονη την παρουσία του στην πρόσφατη διαδρομή της Αριστεράς και της Ελλάδας. Η αναγνώριση του ήθους και της προσφοράς του στα πολιτικά δρώμενα του τόπου υπήρξε γενικευμένη ανεξάρτητα από πολιτικές και ιδεολογικές αντιπαραθέσεις. Το να ανατρέκουμε στη ζωή του έχει ιδιαίτερη αξία όχι μόνο για την κομβική του θέση σε όλες τις εξελίξεις της σύγχρονης ιστορίας αλλά και για το κριτικό του πνεύμα και τη διαρκή προσπάθειά του να αναζητεί την αλήθεια και να μην επαναπαύεται στα εκάστοτε κομματικά θέσφατα. Αυτή του η στάση δίνει σε εμάς σήμερα τη δυνατότητα να γυρίσουμε πίσω στις συλλογικές εμπειρίες της Αριστεράς για να τις αντιμετωπίσουμε όχι κάτω από το πρίσμα της αγιοποίησης πολλών φορέων των πρωταγωνιστών της ή της επιβεβαίωσης του σήμερα, αλλά για να αντιλήσουμε από την πείρα και τις δύσκολες πολλές φορές καταστάσεις του παρελθόντος την απαραίτητη γνώση για τις προκλήσεις που καλούμαστε στο παρόν να αντιμετωπίσουμε.

Ο Γρηγόρης Φαράκος γεννήθηκε το 1924 στο Ναύπλιο. Σπούδασε χημικός μηχανικός, ηλεκτρολόγος μηχανικός στο ΕΜΠ ενώ αργότερα έκανε μεταπτυχιακό στη σχολή Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών της Μόσχας. Διακρίνεται από νωρίς για τη συνδικαλιστική και πολιτική του δράση και το 1940 εντάσσεται στην ΟΚΝΕ και στην ΕΠΟΝ. Το 1941 γίνεται μέλος του ΚΚΕ. Μπαίνει στον ΕΛΑΣ σπουδαστών το 1944 και ως καπετάνιος του λόχου Λόρδος-Μπάιρον υπερασπίζεται τις πύλες του Πολυτεχνείου από τα αγγλικά τανκ στην διάρκεια των Δεκεμβριανών. Λίγες μέρες αργότερα τραυματίζεται σοβαρά σε μάχη στα Εξάρχεια. Μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας το 1945 γίνεται επικεφαλής στην ΕΠΟΝ. Στη διάρκεια του εμφυλίου συλλαμβάνεται και εξορίζεται στην Ικαρία. Αργότερα καταφέρνει και υπηρετεί ως πολιτικός επίτροπος σε λόχο του ΔΣΕ στο

Γράμμο όπου και τραυματίζεται το 1948. Μετά το τέλος του εμφυλίου φεύγει ως πολιτικός πρόσφυγας στις ανατολικές χώρες ενώ του αφαιρείται και η ελληνική ιθαγένεια. Συνεχίζει την πολιτική του δράση από το εξωτερικό και το 1961 εκλέγεται για πρώτη φορά μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ στο 8ο συνέδριο. Το 1968 για πρώτη φορά γίνεται μέλος του ΠΓ κατά τη διάρκεια της 12ης ολομέλειας. Το Νοέμβριο του ίδιου χρόνου εισέρχεται παράνομα στην Ελλάδα ως επικεφαλής κλιμακίου της ΚΕ του ΚΚΕ και συλλαμβάνεται από τη χούντα. Δικάζεται και το στρατοδικείο τον καταδικάζει σε ισόβια. Μετά την πτώση της χούντας, τον Ιούλιο του 1974 απελευθερώνεται και στις εκλογές του Νοεμβρίου εκλέγεται βουλευτής. Μετά την αποχώρηση του Χαρίλαου Φλωράκη από τη θέση του ΓΓ του ΚΚΕ, εκλέγεται γενικός γραμματέας του κόμματος στις 11 Ιουλίου του 1989 και στις 2 Σεπτεμβρίου μέλος της εκτελεστικής επιτροπής του ενιαίου Συνασπισμού. Παρέμεινε στη θέση του ΓΓ έως το 13ο συνέδριο του ΚΚΕ όπου και αποχώρησε τασσομένος υπέρ της ενοποίησης των υπάρχοντων κόμματων της Αριστεράς στον ενιαίο τότε Συνασπισμό. Μετά την αποχώρησή του από το ΚΚΕ, εντάχθηκε στο Συνασπισμό, όπου και παρέμεινε μέχρι και την αποχώρησή του από την πρώτη γραμμή της πολιτικής. Σε όλη του τη διαδρομή, τον χαρακτήριζε η ελεύθερη σκέψη του, που τον οδήγησε να υπερβεί το ρόλο του «σκληρού» κομματικού στελέχους και να αφήσει τη δικιά του ιδιαίτερη σφραγίδα σε αυτό που αποκαλούμε Αριστερά. Διακρίθηκε για το πλούσιο συγγραφικό του έργο, ενώ όταν, ενεργός μέχρι το τέλος -όπως έλεγε ο ίδιος- αλλά αποτραβηγμένος από το πολιτικό προσκήνιο ασχολήθηκε με την ιστορία της Αριστεράς όπως την έζησε, μας έδωσε μια προσέγγισή της πέρα από δογματισμούς και πάντα με κριτικό και νηφάλιο πνεύμα. Δε δίστασε να ασκήσει κριτική για γεγονότα σταθμούς όπως ο ελληνικός εμφύλιος επισημαίνοντας τις ανεπάρκειες τις τότε ηγεσίας και της τακτικής που οδήγησαν στην ήττα ένα μεγαλειώδες κίνημα που, ξεπερνώντας από την Εθνική

Αντίσταση, έφτασε να αλλάξει ριζικά το πολιτικό και κοινωνικό σκηνικό στη Μεταπολεμική Ελλάδα. Επίσης φρόντισε να αποστασιοποιηθεί αρχικά και να εκδηλώσει τη διαφωνία του έπειτα με τα φαινόμενα πολιτικού και κοινωνικού αυταρχισμού που ενδημικά τα καθεστώτα του υπαρκτού σοσιαλισμού εμφάνιζαν. Η στάση του υπήρξε πάντοτε σύμφυτη με την αγωνία του για την ενότητα

της Αριστεράς και την προοπτική της ανασυγκρότησης και ανανέωσης του Ελληνικού Κομμουνιστικού και ευρύτερου Αριστερού κινήματος. Προοπτική που υπερασπίστηκε χωρίς κομματικές αγκυλώσεις και δογματισμούς, αποδεικνύοντας με γενναίες αποφάσεις (βλέπε αποχώρηση από τη θέση του ΓΓ του ΚΚΕ) πως οι ανάγκες που η Αριστερά πρέπει να καλύπτει είναι πάνω από κομματικές καρέκλες και μηχανισμούς. Στάση με κόστος, καθώς το κόμμα που ο Φαράκος υπηρέτησε δεν μπόρεσε στον κόπο να πει μια κουβέντα για το θάνατο του.

Επανερχόμενοι στο σήμερα η ζωή και δράση του Γρηγόρη Φαράκου είναι εξαιρετικά χρήσιμη σαν εμπειρία αν ιδωθεί υπό το πρίσμα της ζωής όχι ενός αλάνθαστου ήρωα που τόσο εύκολα μπαίνει στον περασμό η Αριστερά να κατασκευάσει, αλλά ενός πάντα ελεύθερα σκεπτόμενου και ενεργού αγωνιστή που κατάφερε να κερδίσει για αυτή του τη στάση την καθολική, σχεδόν, αναγνώριση. Και έτσι ίσως να μας φανεί η ζωή του ένα χρήσιμο παράδειγμα για αυτά που τώρα καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε.

Υ.Γ. Αίσθηση προκαλεί το γεγονός ότι το ΚΚΕ δεν εξέδωσε ανακοίνωση για το θάνατο του Γρηγόρη Φαράκου. Δυστυχώς το ΚΚΕ ακόμα και αν διαφωνεί με τη στάση πρώην μελών, στελεχών και γενικών γραμματέων του επιδεικνύει μικροψυχία απέναντι στην ίδια του την ιστορία, απέναντι στην ιστορία του αριστερού, κομμουνιστικού και αντιστασιακού κινήματος της χώρας μας.

**Κορφιάτης Πάνος
Νεοτορίδης Νέστορας**
2πρ Μαθηματικού
www.2pr.daras.gr

Είμαστε όλοι Χραντ Ντινκ Είμαστε όλοι Αρμένιοι

Με τη φράση αυτή τελειώνει η δήλωση του Προέδρου του τουρκικού Κόμματος Ελευθερίας και Αλληλεγγύης (ODP), Χαϊρί Κοζανόγλου, σχετικά με την εν ψυχρώ δολοφονία του, αρμενικής καταγωγής, Αριστερού δημοσιογράφου, Χραντ Ντινκ, έξω από τα γραφεία της εφημερίδα του, Αγος, στην Ισταμπούλ.

Η φωνή του Ντινκ φαίνεται πως ενοχλούσε πολύ την άρχουσα τάξη και το ακροδεξιό παρακράτος της Τουρκίας. Ας μην ξεχνάμε, άλλωστε, πως ο 53χρονος Ντινκ, πέρα από προοδευτικός δημοσιογράφος, που «τολμούσε» να μιλάει για τις σφαγές των Αρμενίων, ήταν και ενταγμένος πολιτικά στο ODP, το μεγαλύτερο Αριστερό κόμμα της Τουρκίας, θέτοντας, μάλιστα, και υποψηφιότητα στις τελευταίες εκλογές.

Η κηδεία του Ντινκ μετατράπηκε σε ένα τεράστιο ξέσπασμα της λαϊκής οργής: 100.000 Τούρκοι πολίτες (ανάμεσα τους πολλοί Αρμένιοι, που έφτασαν στην Ισταμπούλ από κάθε γωνιά του κόσμου, καθώς και δεκάδες αντιπρόσωποι κομμάτων της ευρωπαϊκής Αριστεράς) πλημμύρισαν και παρέλυσαν το κέντρο της πόλης, συνοδεύοντας τη σωρό του δολοφονημένου συντρόφου, συναγωνιστή και αδελφού. Την ίδια ώρα, σε δεκάδες πόλεις της χώρας έγιναν αυθόρμητες διαδηλώσεις, πρωτόγνωρες για τα δεδομένα της Τουρκίας.

«Ο θάνατος του Χραντ Ντινκ, που είχε αφιερώσει την ύπαρξή του στον αγώνα για έναν κόσμο όπου δεν θα υπήρχε πλέον εκμετάλλευση και καταπίεση, είναι μια απώλεια για όλη την ανθρωπότητα. Χάσαμε επίσης έναν διανοούμενο που, έχοντας επίγνωση της τραγωδίας που βίωσε ο αρμενικός λαός και της τραυματικής κατάστασης στην οποία βρίσκεται ο τουρκικός λαός, είχε ως στόχο του να δώσει το απαραίτητο θάρρος σε όλους όσους ζουν στο έδαφος αυτής της χώρας ώστε να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν την ιστορία. Οι σφαίρες που εξαπολύθηκαν ενάντια στον Ντινκ, εξαπολύθηκαν και ενάντια στη δυνατότητα να ζήσουμε μαζί και ειρηνικά, σε μια ελεύθερη και δημοκρατική χώρα», συνέχισε ο Χαϊρί Κοζανόγλου. Όλοι εκείνοι που, με κάθε

ευκαιρία, αποκάλυψαν «εθνική προδοσία» κάθε προσπάθεια να συζητήσει κανείς τον εκτοπισμό των Αρμενίων· όλοι εκείνοι που, εσφαλμένα, προσάρμοσαν την αριστερή τους φρασεολογία στην εθνικιστική-ρατσιστική υστερία· όλοι εκείνοι που συνέβαλαν στην εξαλείψση της ανεκτικότητας και στην κουλτούρα του λυτσαρισματος, είναι συνυπεύθυνοι για τη δολοφονία του Χραντ εξίσου όσο και οι δολοφόνοι που τον πυροβόλησαν. Είναι χαρακτηριστικό, ότι ακόμα και οι αστικές εφημερίδες δημοσίευσαν οξυτάτα άρθρα, μιλώντας ανοιχτά για τις ευθύνες δημοσιογράφων και κρατικών λειτουργών που προετοίμασαν το έδαφος.

Ο Ντινκ είχε επανειλημμένα καταγγείλει, ακόμα και μέσα από τις στήλες της εφημερίδας του, πως είχε δεχτεί απειλές θανάτου, όμως, η τουρκική Κυβέρνηση δεν συγκινήθηκε ποτέ. Είχε, επίσης, πολλαπλάκι κατηγορηθεί για προσβολή του τουρκισμού (επειδή έγραφε για τη γενοκτονία των Αρμενίων) και καταδικαστεί σε έξι μήνες φυλάκιση με την κατηγορία ότι επικαίρησε να επηρεάσει τη Δικαιοσύνη. Κατά τα άλλα, ο Τούρκος Πρωθυπουργός

Ερντογάν δήλωσε κατόπιν εορτής κι όταν η δολοφονία ήταν πια γεγονός, πως οι σφαίρες αυτές είχαν ως στόχο τους τον τουρκικό λαό... Η απάντηση του Προέδρου του ODP είναι και σε αυτό το σημείο συγκλονιστική: «Το καλύτερο που έχουν να κάνουν είναι να προσφύγουν στη συνείδηση και την τιμή τους, εάν τους έχει μέρος της ευθύνης που τους αναλογεί. Αν δεν τους μένει πια καθόλου, τουλάχιστον ας σωπάσουν. Για να μπορούν να θεωρούνται ακόμη ως ανθρώπινα όντα ενώπιον της ιστορίας»...

Του Γιάννη Μπουρνού
(απο το περιοδικό ΕΝΕΔΡΑ)

ΑΝΙΧΝΕΥΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Ήταν αρχές της δεκαετίας του '70 όταν άρχισε να θεμελιώνεται θεωρητικά ο ευρωκομμουνισμός. Απότοκο της Άνοιξης της Πράγας και του Μάη του '68 ένα διάχυτο κύμα απογοήτευσης για τον εφαρμοζόμενο τότε σοσιαλισμό και αμφισβήτηση του σοβιετικού μοντέλου, βρήκε την πολιτική του έκφραση μέσα από τον ευρωκομμουνισμό. Ξεκάθαρος, πρώτος και τελικός επιδιωκόμενος στόχος για τους ευρωκομμουνιστές ήταν ο σοσιαλισμός. Σ' αυτό που διέφεραν από τους «ορθόδοξους» συντρόφους τους ήταν η τακτική την οποία πρότασαν για την επίτευξη του σκοπού τους και η απόλυτη και ρομαντική για τα εκείνα δεδομένα πεποίθησή τους πως σοσιαλισμός και δημοκρατία είναι έννοιες συμπεφυμένες και αλληλοσυμπληρούμενες.

Αρκετά δυτικοευρωπαϊκά κομμουνιστικά κόμματα παράγαν ή ενοστερνίστηκαν τις ευρωκομμουνιστικές ιδέες όπως τα ΚΚ Σουηδίας, Βρετανίας και βέβαια τα ΚΚ Ιταλίας και Γαλλίας. Ακόμα και στις Λαϊκές Δημοκρατίες της Ευρώπης οι αντιλήψεις αυτές έβρισκαν ανταπόκριση όπως στη Γιουγκοσλαβία και στη Ρουμανία-στην προσπάθεια τους να προβάλλουν τη μη κπδεμονία τους από την ΕΣΣΔ. Πρωτεργάτες του ευρωκομμουνιστικού κινήματος ήταν οι Γενικοί Γραμματείς του ΚΚ Ιταλίας, Γαλλίας και Ισπανίας Ενρίκο Μπελινγκουέρ, Ζωρζ Μαρσέ και Σαντιάγο Καρίγιο αντίστοιχα με προεξάρχοντα τον τελευταίο. Η θεωρητικά συνεισφορά του ρηξικέλευθου έργου του Νίκου Πουλαντζά υπήρξε καθοριστική. Το όραμα της μετατροπής της κοινωνίας σε κομμουνιστική όχι πλέον με επαναστατικά μέσα (με όση βία, βαναυσότητα ή και αδικία αυτά συνεπάγονται) αλλά με πολιτικά μέσα, ξεδιπλώνεται και αναπτύσσεται στο βιβλίο του Καρίγιο «Ευρωκομμουνισμός και κράτος».

Να σημειωθεί εντούτοις πως ο ευρωκομμουνισμός δεν αποκρύπτει την επανάσταση ούτε παραγκωνίζει τις λενινιστικές κατηχήσεις που σχετίζονται με αυτήν αλλά συνταιριάζει την επαναστατική δράση με την

προωθημένη και στοχευμένη πολιτική δραστηριότητα.

Ορισμένοι από τους κύριους καθοδηγητές του νέου εγχειρήματος αναγκάστηκαν να έρθουν σε σύγκρουση με βαθιά μέσα τους ενσταλαγμένες αντιλήψεις. Ίδιος ο Μαρσέ που στο 17ο Συνέδριο του ΚΚΓ (1964) επεσήμει ότι «αναθεώρηση της θέσης περί δικτατορίας του προλεταριάτου θα σήμαινε διολίσθηση προς την αστική δημοκρατία» καταλήγει στο 22ο Συνέδριο του Κόμματος (1976) να διαπιστώσει πως «η έννοια της δικτατορίας του προλεταριάτου δεν εκφράζει τις προτάσεις του γαλλικού ΚΚ». Ήταν τότε που το Κόμμα του βιάδιζε ολοταχώς στην ευρωκομμουνιστική του τροχιά. Βέβαια η θέση αυτή δεν πρέπει να παρερμηνευθεί ως αποσιώπηση και παράβαση μιας μαρξιστικής-λενινιστικής κατάκτησης θαρρείς και προσπελάζουμε τη μαρξιστική-λενινιστική θεωρία ως θρησκευτικό δόγμα. Αντίθετα, η διαπίστωση του Μαρσέ δικαιολογείται από την ίδια την ευρωκομμουνιστική πρακτική για την εφαρμογή του σοσιαλισμού, τον ομαλό και ελεύθερο δημοκρατικό δρόμο. Επομένως, από τη στιγμή που ο σοσιαλισμός εδραιώνεται και εμπενδώνεται με ευρεία κοινωνική συγκατάβαση, η άσκηση της δικτατορίας του προλεταριάτου δεν είναι απαραίτητη, δεδομένου ότι το σοσιαλιστικό κράτος είναι πλέον κράτος ολόκληρου του λαού. Του λαού που ο ίδιος επέλεξε το σοσιαλισμό.

Ωστόσο, και για να μην τρομάζουμε με τις λέξεις («δικτατορία») εξυπακοείται πως σε κάθε περίπτωση που επιχειρείται να εγκαθιδρυθεί ένα σοσιαλιστικό κράτος, θα πρέπει να εφαρμοστούν μέτρα που θα θίγουν και θα περιορίζουν την αστική τάξη, για την προστασία και περιφρούρηση του λαοπροβλητού συστήματος από την αστική επιβουλή. Ειδάλλως, οι βλάβες και τα τραύματα θα είναι ανάλογα με αυτά που επέφεραν την ανατροπή του Σαλβαντόρ Αλιέντε και της Λαϊκής Ενότητας στη Χιλή το 1973.

Στον ελληνικό κομμουνιστικό χώρο, η τριβή που προκάλεσαν οι νέες ιδέες επέφερε ενδοκομματικούς κραδασμούς με αποτέλεσμα τη διάσπαση του ΚΚΕ το 1968. Το ευρωκομμουνιστικό ρεύμα εκφράστηκε μέσα από τη συγκρότηση του ΚΚ εσωτερικού. Μολονότι με την κίνηση αυτή δημιουργήθηκε ένα μόρφωμα που αποτέλεσε τη δεξιαμενή διοχέτευση της ευρωκομμουνιστικής «ενέρ-

γειας», η διάσπαση έφερε και τα δύο ΚΚ πίσω από τη λαϊκή λαχτάρα και αγωνία για ενωτική και συντονισμένη δράση της Αριστεράς. Ο ελληνικός Λαός χρειαζόταν ένα και ενιαίο Κομμουνιστικό Κόμμα.

Η άνοδος του ευρωκομμουνιστικού ρεύματος δεν μπορεί παρά να δυσανασκέπτε τη Μόσχα, η οποία από την πρώτη στιγμή αναζήτησε τρόπους για τη μείωση της επιρροής των «ασύλων» εκπροσώπων του νεότευκτου κινήματος. Στη συνέχεια, και στα σημεία που η κριτική των ευρωκομμουνιστών προς την ΕΣΣΔ γινόταν δριμυία και αποκάλυπτε, η οργή του ΚΚΣΕ ξεχειλίζει. Δεν ήταν μόνο η απόρριψη του σοβιετικού μοντέλου ως το ιδεατό σοσιαλιστικό πρότυπο σε πολιτικό επίπεδο, μα κι άλλες συμπεριφορές και δηλώσεις των ευρωκομμουνιστών που ενέτειναν το σοβιετικό μένος. Ο Καρίγιο, ήδη από το 1968 είχε δηλώσει πως αν ήταν Τσέχος, θα είχε πάρει τα όπλα κατά των Σοβιετικών εισβολέων, ενώ το 1977 σε γραπτό του κείμενο αναρωτιόταν αν οι δομές της ΕΣΣΔ «δεν αποτέλεσαν τουλάχιστον εν μέρει, εμπόδιο για τη μετάβαση στον εξελιγμένο σοσιαλισμό». Ο Μαρσέ το 1976 επέπληττε τη Σοβιετική ένωση αγανακτώντας για το πώς «στη χώρα που έκανε Επανάσταση εκδηλώνονταν εδώ και 58 χρόνια παραβίαση των ανθρωπίνων ελευθεριών».

Μια σειρά από χαρακτηρισμούς επιστρατεύθηκε για να προσδιορίσει τους «αντιδραστικούς», «ρεφορμιστές», «ρεβιζιονιστές», «αναθεωρητές» σε όλες τις πτώσεις και κλίσεις, ενώ ο Μπελινγκουέρ έφτασε να χαρακτηριστεί ως «δειλός αρνητής του λενινισμού». Σίγουρα, όμως οι χαρακτηρισμοί αυτοί καταρρίπτονται και ακυρώνονται όταν κατανοήσουμε τη δυναμική φύση της μαρξιστικής θεωρίας αλλά και την τελεολογική συνέχεια μεταξύ μαρξιστικών σκέψεων και ευρωκομμουνισμού με κοινό σημείο και διακύβευμα την εγκαίνιαση της κομμουνιστικής κοινωνίας.

Ωστόσο τα επόμενα χρόνια επεφύλασσαν έναν άσχημο επίλογο για τον ευρωκομμουνισμό. Την αποδυνάμωση και την καθίζησή του. Και εδώ είναι που πρέπει να αναζητηθούν ευθύνες, λάθη και παραλείψεις. Ας εστιάσουμε λοιπόν στην κατάληξη της ευρωκομμουνιστικής περιπέτειας σε κάθε μία από τις τρεις ηγετικές για το κίνημα χώρες, χωριστά.

Στη Γαλλία, ο Μαρσέ ήδη από το 1972 συ-

νεργάζεται με το σοσιαλιστικό κόμμα του Φρανσουά Μπερράν, με στόχο την κατάκτηση της εξουσίας. «Πρόκειται για σημεία εκκίνησης, ικανά να οδηγήσουν πραγματικά τη χώρα μας σε ένα νέο δημοκρατικό στάδιο, που ανοίγει το δρόμο για το σοσιαλισμό» εισηγείται ο Γενικός Γραμματέας στη Κεντρική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος Γαλλίας για τις εμπέδους προτάσεις συνεργασίας μεταξύ των δυο κομμάτων. Μολαταύτα, όταν το 1977 με το Σοσιαλιστικό Κόμμα να έχει κατορθώσει να οικειοποιηθεί όλη τη δυναμική και την πρωτοπορία του ΚΚΓ, απονευρώνοντάς το, ο κομμουνιστής ηγέτης θα καταγγείλει το Μπερράν για χρησιμοποίηση του Κομμουνιστικού Κόμματος ως «οκαλί για την εξουσία». Έκτοτε, τα εκλογικά ποσοστά του ΚΚΓ θα καταποντιστούν.

Στην Ιταλία, ο Γενικός Γραμματέας του Κόμματος Μπερλινγκουέρ εισηγούμενος την έννοια του «ιστορικού συμβιβασμού» παρά το γεγονός ότι καταφέρνει να αυξήσει την απήχηση του ΚΚΙ το οποίο έφτασε να αγγίζει ποσοστά ανώτερα του 30%, θα οδηγήσει στο τέλος το Κόμμα του σε ένα επικίνδυνο και φθοροποιό-για ένα αγωνιστικό και ριζοσπαστικό όπως πρέπει ΚΚ-παιχνίδι με την εξουσία (χωρίς ποτέ να την ασκείσει) αποστερώντας του το λαϊκό έρεισμα.

Στην Ισπανία η προσπάθεια του Καρίγιο για πολιτική αυτόνομη σε σχέση με τη Μόσχα, οδήγησε στη διάσπαση του ΡΚΕ και στη δραστηκή συρρίκνωση του, με όλα τα ολέθρια αποτελέσματα μιας διάσπασης.

Στην πραγματικότητα κάθε συζήτηση για τον ευρωκομμουνισμό είχε σταματήσει στο Παρίσι από το 1978 όταν την επαύριον της Σοβιετικής εισβολής στο Αφγανιστάν, το γαλλικό ΚΚ έσπευσε να στηρίξει αμέσως τις θέσεις της ΕΣΣΔ...

Το ευρωκομμουνιστικό εγχείρημα φέρει ένα ιδεολογικό φορτίο εξυψωτικό και επίκαιρο για τις μέρες μας. «Ένα έργο τόσο μεγάλο όσο ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί όταν ο λαός καταλαμβάνεται εξ απορόπου ή αντιμετωπίζεται με αυταρχικότητα. Ο σοσιαλισμός πρέπει να είναι αποτέλεσμα ελεύθερης εκλογής. Για εμάς στην εποχή μας, η δημοκρατία πολιτική και οικονομική, είναι η προϋπόθεση για την πορεία μας προς το σοσιαλισμό», υπογραμμίζει ο Μαρσέ.

Μιλάμε λοιπόν για τη δημοκρατική οδό προς το σοσιαλισμό. Αλλά ποια είναι αυτή η δημοκρατία που θα μας οδηγήσει στο σοσιαλισμό; Μπορεί μέσα από το αντιπροσωπευτικό εκλογικό σύστημα μιας αστικής δημοκρατίας φαυλοκρατούμενης και κίβδηλης στην πολιτική της ουσία να προωθηθούν οι υγιείς προοδευτικές δυνάμεις των εργαζομένων στην εξουσία; Η πορεία προς το σοσιαλισμό κάθε άλλο παρά ανέφελη μπορεί να φαντάζει. Απαιτείται ανυπότακτο φρόνημα, διαυγής και απαρασάλευτη ιδεολογική αναφορά για να οδηγηθούμε στο ευκαίο. Ένας κίνδυνος που ελλοχεύει είναι ένα πραγματικά αριστερό κόμμα, στην προσπάθειά του να κατορθώσει την κοινωνική συναίνε-

ση,, να περιστείλει βασικές επιδιώξεις του και να παραβλέψει τις ιδεολογικές του αφητηρίες με αποτέλεσμα να ατροφεί και να αναιρείται η αριστερή του δυναμική και υπόσταση.

Καταλήγοντας, στο βαθμό που ο ευρωκομμουνισμός δεν αντιμετωπίζεται ως παρατυπία, παρέκκλιση ή στείρα αντιπαράθεση προς το εφαρμοσμένο σοσιαλιστικό σύστημα, αλλά ως κίνημα για την ανατροπή του κρατούντος συστήματος, για το Σοσιαλισμό, θα συνεχίσει να ερμηνεύει τις νέες γενιές που ψάχνουν να βρουν ανταπόκριση στις ανάγκες και στις προσμονές τους, μένοντες στοιχειωμένες από το «φάντασμα» του Κομμουνιστικού Μαγιάφρετου που εξακολουθεί να πλανιέται γύρω μας.

Υ.Γ.: Όταν γίνεται λόγος για σοσιαλισμό με δημοκρατία, σε καμία περίπτωση δεν εννοούμε τη σοσιαλδημοκρατία όπως την έχουμε γνωρίσει μέχρι σήμερα, (η οποία είναι πλήρως ενσωματωμένη) στην καπιταλιστική προοπτική.

Γιάννης Δημητριάδης
Ιατρική Αθήνας

JOY DIVISION...STILL

**When routine bites hard
And ambitions are low
And resentment rides high
But emotions won't grow
And we're changing our ways, taking different roads.
Then love, love will tear us apart again.**

Η ιστορία αρχίζει στις 20 Ιουλίου 1976, όταν έπαιζαν οι Sex Pistols στο Lesser Free Trade Hall στο Μάντσεστερ, με support από τοπικά συγκροτήματα Slaughter and the Dogs και τους Buzzcocks (που κάνουν την έναρξή τους). Σύμφωνα με το μύθο, αυτό το live ενέπνευσε τους Joy Division να αγοράσουν τις κιθάρες και να φτιάξουν το συγκρότημα. Αν και η αλήθεια μπορεί να είναι λιγότερο δραματική, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το γεγονός αυτό υποκίνησε τη μουσική σκηνή του Μάντσεστερ γενικά και τα μελλοντικά μέλη των Joy Division ειδικότερα. Ο Bernard Sumner (γνωστός ως Barney) και Peter Hook πήγαν στους Sex Pistols με το φίλο τους Terry Mason. Οι τρεις από τους, που ήταν στο σχολείο μαζί στο Salford, είχαν δει τους Sex Pistols στις 4 Ιουνίου και είχαν αποφασίσει να φτιάξουν ένα συγκρότημα. Δεδομένου ότι ο Barney είχε ήδη μια κιθάρα, ο Hooky απόκτησε ένα μπάσο. Ο Terry προσπάθησε να παίξει τα τύμπανα, αν και οι προσπάθειές του δεν ήταν πολύ επιτυχείς. Εντούτοις, το κύριο πράγμα που έλειπε ήταν τραγουδιστής. Ο Ian Curtis πήγε με τη σύζυγό του Deborah στη συναυλία. Ο Ian ενδιαφερόταν όχι μόνο για τη μουσική αλλά και για το γράψιμο στίχων. Γνώριζε ήδη τους Barney Peter και Terry από διάφορες συναυλίες που είχαν όλοι παρευρεθεί στο Μάντσεστερ. Όταν έκανε την επαφή μαζί τους όλα πήραν το δρόμο τους... Λίγα είναι γνωστά για τη νέα μπάντα το 1977. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου έκαναν πρόβα στο μπαρ black swan στο Salford. Αν και είχαν τώρα πλήρη σύνθεση, δεν ήταν έτοιμοι για δημόσιες εμφανίσεις. Ούτε όνομα είχαν! Επρόκειτο να εμφανι-

στούν στο Electric Circus του Μάντσεστερ στις 29 Μαΐου 1977 μαζί με άλλα συγκροτήματα όπως οι Buzzcocks. Αμέσως πριν από αυτό το live αποφάσισαν το όνομα Warsaw, από το τραγούδι Warszawa του David Bowie's στο Low album. Είχαν κατορθώσει επίσης να στρατολογήσουν έναν drummer, τον Tony Tabac. Η πρώτη απόδοσή τους κέρδισε μια αναφορά (όχι εξ ολοκλήρου ευνοϊκή) στα εθνικά περιοδικά μουσικής. Ο Tony Tabac, που δεν ταίριαζε πραγματικά σε ένα punk συγκρότημα, έμεινε για πέντε εβδομάδες και έξι lives. Αντικαταστάθηκε από τον Steve Brothdale, drummer των Panik. Αν και δυναμικός drummer ο Steve έφυγε επίσης μετά από λίγο καιρό. Άλλη μια φορά οι Warsaw πήραν έναν νέο drummer, τον Stephen Morris.

Τον Ιανουάριο του 1978 η μπάντα έγινε Joy Division. Εν μέρει λόγω του ονόματος, Joy Division (and later New Order) συχνά είχαν προβλήματα με τις ναζιστικές κατηγορίες που διαδίδονταν γύρω στον Τύπο. Αυτή η μπερδεμένη και θυμωμένη μπάντα, δεν επιθύμησε να δώσει καν μια απάντηση. Όχι μόνο δεν περιείχαν ναζιστική προπαγάνδα, αλλά οι στίχοι τους κηρύσσουν αρκετά το αντίθετο μήνυμα. Ίσως μάλιστα ο Ian να θεωρούσε τους ίδιους σαν τη «μεραρχία της χαράς». Πολλές άλλες πανκ μπάντες χρησιμοποίησαν αμεσότερο ναζιστικό συμβολισμό με πολύ λιγότερο σχόλιο Τύπου.

Το συγκρότημα έκανε την πρώτη του εμφάνιση ως Joy Division στις 25 Ιανουαρίου 1978 στη ντισκοτέκ Pips στο Manchester. Έπαιξαν ένα πολύ σύντομο σετ μπροστά σε ένα κοινό που είχε επιτέλους παραδοθεί στην εξαιρετικά αύρα των Joy Division. Ένας νεαρός διέσχισε τρέχοντας το πλήθος ως τη σκηνή και άρπαξε μια πεσμένη λίστα με τα τραγούδια που θα έπαιζαν εκείνο το βράδυ. Ήταν αστείο που κάποιος ήθελε ένα ενθύμιο από τη συναυλία για την οποία το συγκρότημα πληρώθηκε μόλις 60 λίρες..

Όσο εξαπλώνονταν η μουσική επανάσταση ενάντια στην εξουσία των λονδρέζικων εταιριών η έξαψη του Ian μεγάλωνε. Δίλωσε για την Κολεκτίβα των Μουσικών του Μάντσεστερ: «Η Κολεκτίβα ήταν ευεργετική για τους Joy Division. Μας έβρισκε κώρους να παίζουμε, γνωρίζαμε άλλους μουσικούς, συζητούσαμε, ανταλλάσαμε ιδέες. Μας έδωσε την ευκαιρία να πειραματιστούμε μπροστά σε κοινό. Είχαμε τα περιθώρια να ρισκάρουμε - η Κολεκτίβα δεν αφορά τη μουσική που προσπαθεί να προσελκύσει κοινό». Το Russell Club στο Μάντσεστερ ήταν κλεισμένο τα βράδια της Παρασκευής για gigs που οργανώθηκαν από Tony Wilson και φίλους. Ονόμασαν αυτόν τον τόπο συνάντησης The Factory. Ο Tony Wilson και ο Alan Erasmus είχαν αποφασίσει να ξεκινήσουν μια δισκογραφική εταιρεία. Όπως η λέσχη Factory, έτσι και η δισκογραφική προορίστηκαν να ενθαρρύνουν και να προωθήσουν τα τοπικά ταλέντα

Το Unknown Pleasures ηχογραφήθηκε το 1979, η δουλειά του Χάνετ ήταν εντυπωσιακή. Ήταν ήδη έμπειρος στην καταγραφή ασυνήθιστων ήχων και την απόδοση μιας συγκεκριμένης ατμόσφαιρας. Τότε η εξαιρετική παραγωγή του στα ντραμς των Joy Division έγινε αναπόσπαστο κομμάτι της μουσικής τους.

Τον Ιανουάριο του 1979 μια εικόνα του Ian Curtis στόλιζε την μπροστινή σελίδα του New Musical Express. Αυτός ο μικρός θριαμβος συνδέθηκε με τραγωδία, καθώς ο Ian διαγνώστηκε ως επιληπτικός. Αν και οι κρίσεις του ποίκιλλαν στη συχνότητα και

την ένταση, η επιληψία ήταν πάντα παρούσα ανησυχία από και και πέρα. Όχι μόνο έπρεπε να παίρνει κανονικά τα φάρμακα του, αλλά οι κρίσεις θα μπορούσαν να παροραιοστούν από το φωτισμό σε μερικά κλαμπ. Οι Joy Division δε θέλησαν να βάλουν νερό στο κρασί τους και αδιαφορώντας για τη δύναμη των μεγάλων δισκογραφικών έπεισαν στη Factory όπου ήταν ελεύθεροι να κάνουν αυτό ήθελαν (δεν είχαν υπογράψει συμβόλαιο). Κανείς δεν περιόριζε αυτούς ή τη μουσική. Ο Ian μια φορά σχολίασε: «Υπάρχουν συγκροτήματα που έχουν υποστήριξη-δάνεια δηλαδή-αλλά σε τι τα ξεδεύουν; Τι θα αποφέρουν όλα αυτά τα χρήματα; Θα βελτιώσουν τη μουσική;» Η εμπειρία του με την επιληψία τον ενέπνευσε να γράψει το She's Lost Control. Ο τρόπος που χόρευε ο Ian είχε γίνει μια θλιβερή παρωδία των κρίσεων που πάθαινε εκτός σκηνής, ανέμιζε τα μπράτσα του και τίναζε σπασμωδικά τα πόδια του. Οι στίχοι που διάλεγε για να συνδυάσει με την ήδη υπνωτιστική μουσική του γκρουπ γίνονταν όλο και πιο καταθλιπτικοί (ακόμα και αν θέλαμε να πιστεύουμε ότι έγραφε τις εμπειρίες κάποιου άλλου σίγουρα είχε μεγάλες ικανότητες συναισθηματικής ταύτισης!) Δημοσιογράφοι και θαυμαστές πάσχιζαν να αποκρυπτογραφήσουν τους στίχους του και τώρα πολλοί νιώθουν ότι η μελαγχολία του Ian ήταν προφανής. Ήταν ασύλληπτο ότι θα κατέφυγε σε μία τόσο δημόσια έκκληση για βοήθεια. Η κυκλοφορία του Closer συνοδεύτηκε από μία έκρηξη συνειδητοποιήσις για πολλούς φίλους του Ian. Οι προθέσεις και τα συναισθήματα του ήταν όλα εκεί, μέσα στους στίχους. Όσο ζούσε ήταν διαφορεμένα, αλλά μετά ήταν πια αργά για να αλλάξει κάτι. «Τόσο αισθαντική σύνθεση δεν μπορεί να ήταν τυχαία. Για μένα το Closer είναι ο αποχαιρετισμός του Ian και η καλύτερη δουλειά των Joy Division» λέει η σύζυγος του Deborah. Στις 18 Μαΐου 1980, δύο ημέρες πριν οι Joy Division να φύγουν για την Αμερική, και δύο μήνες πριν από τα 24α γενέθλιά του, ο Ian Curtis αυτοκτόνησε. Πολλοί λόγοι έχουν ειπωθεί για την αυτοκτονία Ian: κατάθλιψη που προκλήθηκε από την επιληψία του ή από τα φάρμακα που έπαιρνε για να την ελέγξει, την διάλυση του γάμου του, ανησυχίες για την Αμερική, ή μια μακάβρια επιθυμία να μιμηθεί τους ήρωες του που είχαν πεθάνει νέοι. Οι άνθρωποι που ήταν μαζί του λίγο πριν το θάνατό του δίνουν τις συγκρουόμενες περιγραφές της κατάστασης μυαλού του. Φαίνεται ότι Ian είχε μια μυστικοπαθή φύση, που κρύβει τα συναισθήματά του (κατόρθωνε ακόμη και να κρύψει την επιληψία του έως ότου είχε πραγματικά μια κρίση), έτσι ο αληθινός λόγος για το θάνατό του παραμένει ασαφής.

«Μας σαγίνεψε, μας υπνώτισε με υποσχέσεις για επιτυχία. Κι αφού μας έδειξε πώς ήταν μας πρόσφερε μια μικρή γουλιά πριν μας εγκαταλείψει» λέει η Deborah Curtis.

Το γκρουπ είχε αποφασίσει να αλλάξει όνομα αν κάποιο από τα μέλη του «έφυγε». Ήταν όντως παράξενο που το είχαν συζητήσει αυτό. Τα υπόλοιπα μέλη του γκρουπ βρήκαν περισσότερη φήμη και επέτυχαν περισσότερες πωλήσεις δίσκων σαν New Order. Οι μουσικές προτιμήσεις τους είχαν εξελιχθεί επίσης στο σημείο όπου λίγα θύμιζαν τον ήχο των Joy Division.

Το 1981 βγήκε το διπλό album Still, που περιέλαβε ποικίλο ανέκδοτο υλικό στούντιο και η ζωντανή ηχογράφηση της τελευταίας συναυλίας των Joy Division.

Το 1988 η Factory κυκλοφόρησε μία συλλογή [HYPERLINK](#)

"<http://members.aol.com/lwtua/su.htm>" Substance και επανακυκλοφόρησε το Atmosphere. Το 1992 η Factory χρεοκόπησε και τα δικαιώματα των Joy Division αγοράστηκαν από τη London Records. Όλα τα album της Factory επανακυκλοφόρησαν το 1994 και πωλούνται ακόμα.

Μία νέα συλλογή Joy Division το www.members.aol.com/lwtua/per.htm Permanent κυκλοφόρησε το 1995.

Έτσι αυτή η ιστορία δεν τελείωσε πραγματικά το 1980. Αν και οι Joy Division δεν είναι πλέον μαζί μας, η ιστορία τους συνεχίζεται ακόμα.

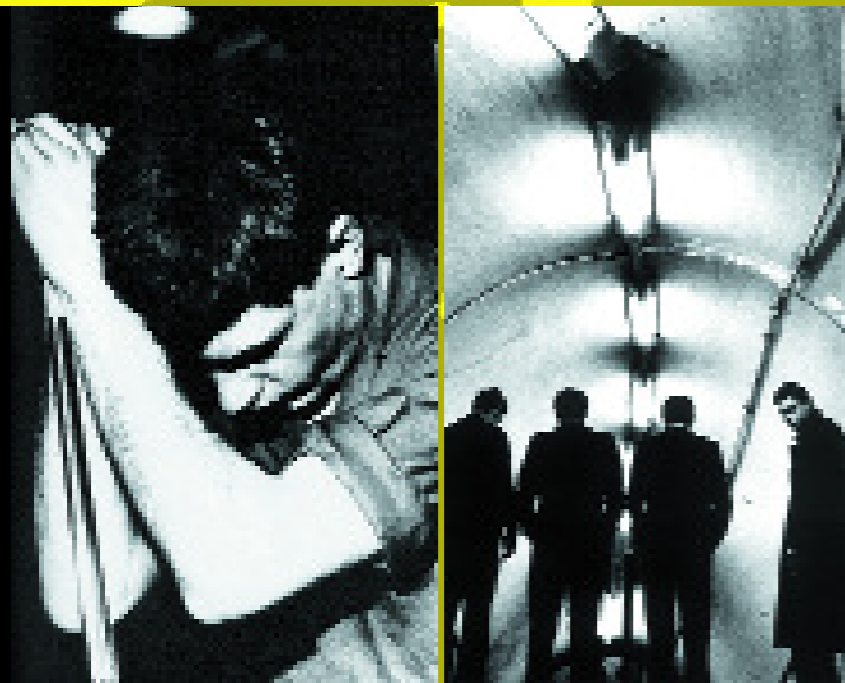
Έλενα Αργύρη
ΑΝ.Α.Π.ΝΟΗ Βιολογικού

*Περιέχονται αποσπάσματα και πληροφορίες από το βιβλίο της Deborah Curtis "Ian Κέρτις και Joy Division- Αγγίζοντας από απόσταση" καθώς και από την ταινία 24 hour party people.

CINESTORE

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΚΑΡΤΕΣ,
ΑΦΙΣΕΣ & ACTION FIGURES

Θεμιστοκλέους 47, Αθήνα * Τηλ.: 210 3300140
www.cinestore.gr * email: info@cinestore.gr

Μαθηματικά για ...δολοφόνους

Στην προηγούμενη βιβλιοκριτική στο ΕΞΕΥΩΝΥΜΩΝ 5 είχαμε παρουσιάσει τρία βιβλία αμερικανών συγγραφέων που συνδέονταν υπό την κοινή σκέπη της ανάδειξης μιας αντιφατικής Αμερικής, μιας αντιφατικής κοινωνίας, που παράγει τέχνη επιστήμη και αμφισβήτηση, όσο και βόμβες. Επειδή μας αρέσει που σιγά σιγά το περιοδικό αποκτά ιστορία (όσοι δεν έχετε παλιά τεύχη σπεύσατε) θα συνεχίσουμε αυτήν την παράδοση παρουσιάσης βιβλίων που κατά κάποιο «ύποπτο» τρόπο έχουν μια κοινή «γραμμή» που θέλουμε να αναδείξουμε.

Στην προηγούμενη βιβλιοκριτική στο ΕΞΕΥΩΝΥΜΩΝ 5 είχαμε παρουσιάσει τρία βιβλία αμερικανών συγγραφέων που συνδέονταν υπό την κοινή σκέπη της ανάδειξης μιας αντιφατικής Αμερικής, μιας αντιφατικής κοινωνίας, που παράγει τέχνη επιστήμη και αμφισβήτηση, όσο και βόμβες. Επειδή μας αρέσει που σιγά σιγά το περιοδικό αποκτά ιστορία (όσοι δεν έχετε παλιά τεύχη σπεύσατε!) θα συνεχίσουμε αυτήν την παράδοση παρουσίασης βιβλίων που κατά κάποιο «ύποπτο» τρόπο έχουν μια κοινή «γραμμή» που θέλουμε να αναδείξουμε.

Εδώ θα ασχοληθούμε με δύο έλληνες συγγραφείς τον **Τεύκρο Μικαηλίδη** (Τ.Μ.) και τον **Αριστείδη Μπαλτά** (Α.Μ.) που προέρχονται και οι δύο από τον χώρο των θετικών επιστημών (Μαθηματικός Μέσης Εκπαίδευσης ο Τ.Μ. και Θεωρητικός Φυσικός Καθηγητής Φιλοσοφίας στο ΕΜΠ ο Α.Μ.). Η κοινή τους όμως συνισταμένη όμως δεν είναι ακριβώς αυτή. Ούτε το είδος των βιβλίων που θα παρουσιάσουμε, καθώς το «Πυθαγόρεια Εγκλήματα»(εκδ. ΠΟΛΙΣ 2006) του Τ.Μ. είναι μυθιστόρημα ενώ το «Για την επιστημολογία του Λουί Αλτουσερ» (εκδ. νήσος 2002) του Α.Μ. ένα φιλοσοφικό πόνημα.

Τα «Πυθαγόρεια Εγκλήματα» είναι το πρώτο μυθιστόρημα του δραστήριου Τ.Μ. και αποτελεί ήδη την έκπληξη της χρονιάς. Πρόκειται για ένα πολυσυλλεκτικό αφήγημα που στις 270 (μόλις!) σελίδες του, καταφέρνει να μας ταξιδέψει στο Παρίσι των αρχών του εικοστού αιώνα, της Μπελ Επόκ, του Πηκσόα αλλά και του Χίλμπερτ, των μαθηματικών συνεδρίων και των προβλημάτων, στην Ελλάδα και τα μεγάλα ιστορικά γεγονότα που τη σημάδεψαν, μέσα από την ιστορία δυο φίλων με κοινή αγάπη στα μαθηματικά. Και ταυτόχρονα στον ίδιο χώρο εσωκλείει δυο μαθηματικά προβλήματα και δυο ανεξιχνίαστες δολοφονίες! Του «αρχαίου» Ίππασου της σχολής των Πυθαγορείων και του Στέφανου, ενός από τους δύο φίλους, στην Αθήνα το 1929. Βισχωρεί συγκλονιστικά μια από τις μεγαλύτερες επαναστάσεις στην ιστορία των μαθηματικών το Θεώρημα της μη Πληρότητας του Γκέτελ. Αλλά κυρίως αναδεικνύεται η πραγματική ιστορία της επιστήμης, που έχει και αντιμαχίες και αδιέξοδα και διαξίφισμούς και θαυμαστές εκλάμπες, έχει συναίσθημα και πάθος που μπορεί να φτάσει ακόμα και στο... έγκλημα! Έτσι το ερεθιστικό ερώ-

τημα της αστυνομικής πλοκής που καταλήγει σε ένα εξαιρετικό ερωτηματικό (από τα καλύτερα «τέλη» βιβλίων που έχω δει, για τους λάτρεις του «ειδους») δεν είναι ποιος ή ποιοι σκότωσαν τον Ίππασο και τον Στέφανο αλλά τί και γιατί τους σκότωσε! Η απάντηση δεν έρχεται εύκολα, αλλά θα μπορούσε να πει κανείς ότι απαιτεί σαν προανάγνωσμα το βαρύ (όχι σε σελίδες 213, αλλά σε νόημα) «Για την Επιστημολογία του Λουί Αλτουσερ» του Α.Μ. Τώρα βεβαίως ορισμένοι δεν ξέρουμε καλά καλά τον Μάρξ, πού να πιάσουμε Αλτουσερ, Μπαλτά, επιστημολογία κλπ. Παρά το δύσκολο φιλοσοφικό στοχασμό, που όμως είναι κάθε άλλο παρά αυτό που κάποιοι θεωρούμε τη φιλοσοφία (μια ανούσια και αδόμητη φλυαρία), έχει τέτοια ερεθιστικά, για την σκέψη ενός επιστήμονα τροφή, που με λίγη τόλη και κουράγιο κερδίζεις πολλά. Χωρίζεται σε τρεις διακριτές ενότητες: μια για την επιστήμη της ιστορίας μιας επιστήμης (πλάκωσαν τα δύσκολα, δηλαδή η επιστημολογία) όπου παίρνουμε μυρωδιά από σχολές σκέψης, μια για την έννοια του τρόπου παραγωγής, και μια τελευταία για την εφαρμογή αυτής της έννοιας στην επιστήμη της Φυσικής. Δεν έχουμε την επάρκεια προφανώς να κρίνουμε και να ερμηνεύσουμε ένα τόσο απαιτητικό εγχείρημα. Ποιο είναι όμως αυτό που κρατάμε, και που αποτελεί ίσως τον συνδετικό κρίκο των δύο βιβλίων; Ο Α.Μ. καταλήγει, εφαρμόζοντας την έννοια του τρόπου παραγωγής (βλ. καπιταλισμός) στην Φυσική, ότι η «ταξική πάλη»- δηλαδή αυτό που κινεί την ιστορία της Φυσικής- διεξάγεται μεταξύ των επιστημονικών-ερευνητικών ομάδων ή ατόμων που προσεγγίζουν, αναδεικνύουν και εν τέλει «λύνουν» με διαφορετικό τρόπο (που επηρεάζεται από διάφορους παράγοντες, ιδεολογία κλπ.) τα ανοιχτά επιστημονικά προβλήματα. Η λύση ή μη αυτών των προβλημάτων αναπαράγει (διευρύνοντας-αλλάζοντας) τον τρόπο παραγωγής (δηλαδή το οικοδόμημα της Φυσικής έννοιες-σχέσεις- πειραματικές επαληθεύσεις). Δηλαδή, σε απλά ελληνικά κυρα-Μαριέττα, η επιστήμη δεν προχωράει ωραία και τεχνοκρατικά με μια υπερπαραγωγή αναμασημάτων και πρόχειρων paper για να πιάσουμε τους στόχους της αξιολόγησής σας και του τετραετούς σας προγράμματος. Προχωράει όταν οι επιστήμονες μπαίνουν στα δύσκολα (και τα δύσκολα θέλουν χρόνο, δείτε κάθε πότε έβγαζε εργασίες ο μεγάλος Γκάους και να δω τι βαθμό θα του βάζατε), όταν παίρνουν το ρίσκο να μονομαχίσουν με τα ανοιχτά προβλήματα της επιστήμης τους, να συγκρουστούν (επικοδομητικά ει δυνατόν) με τους υπόλοιπους επιστήμονες αλλά και με τον ίδιο τους τον εαυτό και τις αντιλήψεις τους. Ας αποφεύγουμε μόνο τα εγκλήματα παιδιά...

Γιάννης Μπούζος
Φάσμα Φυσικού

ΑΦΙΕΡΩΜΑ JIM MORRISON

Μαμά, να σου γνωρίσω το Jim, το Jimmy και τη Janis...

Ένας κούκος μπορεί να μη φέρνει την άνοιξη, τρία κελιά όμως την πήραν μαζί τους για πάντα. Στο προηγούμενο τεύχος πήραμε άρωμα από δεκαετία του '50 μέσα από τη ζωή της Janis Joplin και κολλήσαμε στην ιδέα να το συνεχίσουμε όπως κολλήανε οι μέλισσες στη γύρη. (Άλλωστε, από πουλούδια εκείνη η εποχή, άλλο τίποτα) Ο Jim Morrison, το δεύτερο κελιάκι του αφιερώματος, «αποδήμησε» ένα χρόνο μετά τη Janis, τον Ιούλιο του 1971, κι αυτός στα 27 του χρόνια. Ο βρυχικός τραγουδιστής των Doors άφησε την τελευταία του πνοή στο διαμέρισμά του στο Παρίσι, όπου είχε αποσυρθεί τον τελευταίο καιρό, μετατρέποντας έτσι τον εαυτό του σε μύθο.

Η ιδέα για τη συγκρότηση της μπάντας «έπεσε» τον Αύγουστο του '65 όταν ο Jim Morrison τραγούδησε στο συμφοιτητή του από τη σχολή κινηματογράφου (UCLA) και μετέπειτα οργανίστα του συγκροτήματος Ray Manzarec, τους στίχους που είχε γράψει, με τον τίτλο "Moonlight Drive". «Είναι οι καλύτεροι ροκ στίχοι που έχω ακούσει ποτέ!» φώναξε εκστασιασμένος ο Ray. «Ας φτιάξουμε ένα ροκ συγκρότημα και θα γίνουμε πλούσιοι.» «Αυτό ακριβώς είχα στο μυαλό μου!» του απάντησε ο Jim, ο οποίος πρότεινε να το ονομάσουν "The Doors" (Οι Πύλες) από το βιβλίο του Huxley: «Οι Πύλες των Αισθήσεων». Στη συνέχεια προστέθηκαν στο συγκρότημα τα αδέρφια του Ray, Jim και Ric Manzarec, οι οποίοι όμως σύντομα εγκατέλειψαν τη μπάντα λόγω της «αντιεπαγγελματικής» όπως είπαν συμπεριφοράς του Morrison και έτσι το συγκρότημα απέκτησε την τελική του μορφή με τον John Densmore στα ντραμς και τον Robbie Krieger στην κιθάρα. Κατά τη διάρκεια της εξάχρονης καριέρας τους, (1965-1971) οι Doors ηχογράφησαν 7 δίσκους στην Elektra Records και έγιναν παγκοσμίως γνωστοί ως το συγκρότημα της απελευθέρωσης, της υπερβολής σε όλες τις μορφές της (κυρίως λόγω του αυτοκαταστροφικού Jim Morrison) καθώς και ως το συγκρότημα που ήρθε να φέρει τα πάνω κάτω στη ροκ σκηνή. Ο πρώτος δίσκος έφερε το όνομά τους και περιείχε το "Break on Through", το οποίο έγινε αμέσως μεγάλη ραδιοφωνική επιτυχία, το "Light my Fire" που μετέτρεψε τους Doors σε ίνδαμνα των ερβίων και τους έκανε πολύ δημοφιλείς σε ένα ευρύ φάσμα κοινού, καθώς και το επικό "The End". Στη συνέχεια κυκλοφόρησε ο δίσκος Strange Days που

περιείχε τραγούδια όπως το "People are Strange", "Love me two times", "When the Music is Over", ενώ η μεγάλη επιτυχία "Hello I love you" περιεχόταν στον επόμενο δίσκο τους με τίτλο "Waitin for the Sun". Ο τέταρτος στη σειρά δίσκος τους περιείχε πιο εμπορικά και πιο «εύκολα» τραγούδια, όπως το "Touch me" και γι' αυτό οι κριτικές τόσο των ειδικών όσο και των απλών φίλων των Doors δεν ήταν και τόσο καλές. Στη συνέχεια κυκλοφόρησαν ένα live δίσκο (Absolutely Live) και αμέσως μετά το "Morrison Hotel" το οποίο περιέχει live το "Roadhouse Blues" ένα τραγούδι ύμνο της rock μουσικής! Ο τελευταίος δίσκος των Doors ή αλλιώς το "Goodbye Album" όπως ονομάστηκε, έφερε τον τίτλο "L.A. Woman" και περιείχε το προφητικό (σχετικά με το Τέλος) τραγούδι "Riders on The Storm". Ο Jim Morrison ήταν η υπερβολή και η απελευθέρωση προσωποποιημένη. Κατέστρεφε καθημερινά τον εαυτό του πίνοντας και κατεβάζοντας ό,τι ουσία έβρισκε. Ήταν ένας μεγάλος ποιητής που θέλησε να εκφράσει την απογοήτευσή του για τον υποκριτικό και συντηρητικό κόσμο στον οποίο ζούσε. Χαρακτηριστικό παράδειγμα των παραπάνω είναι σε μια συναυλία της μπάντας όπου ο Jim ήταν άφαντος... Ξαφνικά τον βλέπουν να μεταφέρεται λιπόθυμος σε φορείο... Κάποιος στο δρόμο του είχε δώσει χασις και το είχε χάψει όλο επιτόπου...! Σε κείνη τη συναυλία ο Doors εμφανίστηκαν χωρίς τον τραγουδιστή τους. Σε μια άλλη συναυλία στο New Heaven, ο Jim σε μια έκφραση υπερβολής και απελευθέρωσης αρχίζει να βρίζει αισχρά το κοινό και παράλληλα να δείχνει δημοσίως τα πιο απόκρυφα σημεία του σώματός του! Γι' αυτή την πράξη συλλήφθηκε την ώρα της συναυλίας και δικάστηκε. Αξίζει να σημειωθούν οι τεταμένες σχέσεις μεταξύ του ντράμπερ John Densmore και του Jim, λόγω της ζωής που έκανε ο δεύτερος. Μάλιστα ο Densmore είχε αποχωρήσει κάμποσες φορές κατά τη διάρκεια συναυλιών νευριασμένος. Όμως ευτυχώς δεν αποχώρησε ούτε αυτός ούτε κανένας άλλος από το συγκρότημα. Παρ' όλα αυτά ο Jim Morrison συνέχιζε την άσωση ζωή-ώπου την Άνοιξη του 1971 ηχογραφείται και το τελευταίο κομμάτι που θα έμπαινε στο δίσκο "L.A. Woman", το "Riders on The Storm". Μετά απ' αυτήν την ηχογράφηση ο Jim Morrison αποχωρεί από το συγκρότημα και ταξιδεύει ανά τον κόσμο για να αναζητήσει τον πραγματικό του εαυτό. Το τέλος τον βρει μια καλοκαιρινή μέρα του 71 στο Παρίσι, μέσα στη μπανιέρα του διαμερισμάτος του με τα μάτια ανοιχτά και χαμογελαστό λες και τελικά «ο άνθρωπος που δε φοβήθηκε ποτέ το θάνατο γύρισε εκεί που ανήκε», όπως θα περιγράψει η Pam, η γυναίκα που είχε σταθεί δίπλα του μέχρι το τέλος. Η μουσική, οι στίχοι, η ζωή κι ο θάνατος του Jim Morrison σηματοδότησαν την αρχή ενός νέου κόσμου για τα δεδομένα της εποχής, ενός κόσμου στον οποίο ο καθένας μπορούσε πια να εκφραστεί ελεύθερα και συνάμα να αυτοκαταστραφεί. Γεγονός πάντως είναι πως ο μύθος των Doors και του Jim Morrison παραμένει ακόμα αναλλοίωτος καθώς συνεχίζει μέχρι και σήμερα να εμπνέει εκατομμύρια νέους ανθρώπους, κάτι που θα συνεχιστεί και για πολλά χρόνια ακόμα...

Δημήτρης Κουμαρέλας - Ολίνα Ζακούλου
Βιολογικό Αθίνας

Θεοδώρα Βελώνα
ΑΝ.Α.Π.ΝΟΗ Βιολογικό

Από βεν μπορούμε
να αμφισβητήσουμε
το νόμο της βαρύτητας,
ας αμφισβητήσουμε
τη βαρύτητα
των νόμων!

ΔΙΚΤΥΟ